

MIK

Literarno glasilo
OŠ Miklavž na Dravskem polju

Miklavž na Dravskem polju, šolsko leto 2025/26

MIK, Literarno glasilo OŠ Miklavž na Dravskem polju

Zbiranje, urejanje in oblikovanje prispevkov: dr. Ana Koritnik

Likovni izdelki: izdelki učencev in izdelki, ustvarjeni s pomočjo AI ChatGPT Pro

Uredniški odbor: Maj Kolar (9. c), Nika Dravec (8. c), Gal Draškovič (8. c), Rok Barbarič (8. c), Ula Škrabl (8. c), Jure Kolar (8. b), Liam Urošević (7. a), Ajda Kolar (7. b), Ela Ficko (7. b), Kiana Kocbek (7. b) in Eva Žitnik (7. b)

Glavna urednica: dr. Ana Koritnik

Jezikovni pregled: dr. Ana Koritnik

Grafično oblikovanje: dr. Ana Koritnik

Izdajatelj: Osnovna šola Miklavž na Dravskem polju

Za Osnovno šolo Miklavž na Dravskem polju: dr. Katarina Germšek

Online izdaja: <https://solamiklavz.splet.arnes.si/>

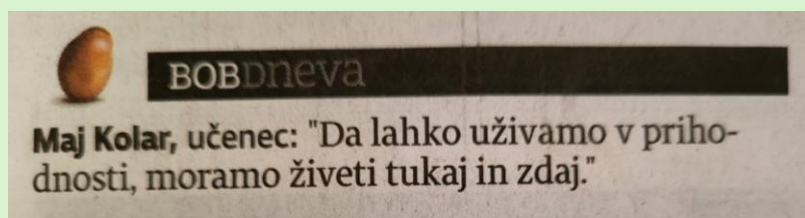
Naslovnica je bila ustvarjena s pomočjo umetne inteligence ChatGPT Pro na podlagi logotipa šole in likovnih del učencev:

Zala Kirbiš Fabjančič, 1. b

Lijan Vučić, 1. b

Objavljeno v: Večer, 12. 6. 2026

Miklavž na Dravskem polju, junij 2026

UVODNIK RAVNATELJICE

Šolsko leto 2025/26 je pri koncu. Na mestu, kjer smo končali lansko šolsko leto, smo začeli letošnje – pri naši 50-letnici. V petek, 17. oktobra 2025, smo s prireditvijo *Lepo je pustiti sledi* slovesno praznovali 50-letnico delovanja našega zavoda. Dogodek je bil za našo šolo in vrtec še posebej časten, saj nas je obiskala predsednica Republike Slovenije, dr. Nataša Pirc Musar. Ob tej pomembni priložnosti so učenci, učitelji in gostje pripravili bogat kulturni program, poln glasbe, plesa in iskrenih sporočil. Poseben trenutek je bilo tudi skupno petje učiteljev, pri katerem se nam je pridružila predsednica republike. Praznovanje je bilo prežeto s ponosom, hvaležnostjo in lepimi spomini na prehojeno pot. Skupaj smo dokazali, da že 50 let puščamo pomembne sledi v srcih generacij, ki so soustvarjale naš zavod.

V šolskem letu smo uspešno uresničevali zastavljene prednostne naloge na področju zagotavljanja varnega, zdravega in spodbudnega učnega okolja. Z različnimi dejavnostmi smo prispevali k dobremu počutju učencev, krepitvi medsebojnega spoštovanja ter ustvarjanju pozitivne klime v šoli. Na področju vzgojnega delovanja smo posebno pozornost namenjali doslednemu upoštevanju šolskih pravil in hišnega reda. Uspešno smo izvajali tudi preventivne dejavnosti za ohranjanje in krepitev zdravja. Z različnimi vsebinami in projekti smo učence ozaveščali o pomenu zdravih življenjskih navad, osebne higiene, zdrave prehrane in rednega gibanja. Dejavnosti so prispevale k večji skrbi za lastno zdravje in dobro počutje.

Šolsko leto 2025/26 je bilo bogato z učnimi, kulturnimi, športnimi, raziskovalnimi in mednarodnimi dejavnostmi. Učenci so se uspešno udeleževali številnih tekmovanj iz znanja, športnih tekmovanj in natečajev ter dosegali odlične rezultate na regijski, državni in mednarodni ravni. V okviru programa Erasmus+ so učenci in učitelji sodelovali pri mednarodnih izmenjavah ter gostili partnerje iz različnih evropskih držav.

Leto so zaznamovale tudi številne prireditve in proslave. Pomemben korak na področju trajnostnega razvoja predstavlja tudi začetek projekta Šolski »eko« vrtovi, s katerim smo učencem približali učenje v neposrednem stiku z naravo. Projekt temelji na vzpostavljanju celostnega pristopa k vzgoji in izobraževanju za trajnostni razvoj ter spodbuja raziskovanje, opazovanje in praktično delo v naravnem okolju.

Z uspešnim sodelovanjem učencev, zaposlenih, staršev in lokalne skupnosti smo ustvarili spodbudno učno okolje ter skupaj soustvarjali številne nepozabne trenutke in dosežke, na katere smo lahko upravičeno ponosni.

Dr. Katarina Germšek
ravnateljica

UVODNIK DEVETOŠOLCA

Spoštovani učenci, zaposleni, starši in ostali!

Prebijamo se še skozi zadnje tedne šolskega leta. Nekaterim nam manjka le še nekaj dni, medtem ko nekaterim še nekaj tednov. Skozi leto smo se prebijali nekateri z večjo lahkoto kot drugi, ampak pomembno je, da so pred nami že dolgo pričakovane poletne počitnice, zato jih uživajte, kjer koli boste. Kmalu bomo torej zaključili leto velikih uspehov, lepih trenutkov in zgodb, kar dokazuje tudi MIK, ki ga prebirate. V veliko čast se moramo spomniti, da je letos naša šola praznovala 50 let, kar ni zgolj številka, ampak zgodba o vseh nas, ki smo na tej šoli naredili prve korake v svet znanja in prijateljstva. Zavedati se moramo, da ne smemo naše šole sprejemati le kot nekaj samoumevnega in nepotrebne, temveč kot ustanovo, ki nas uči sodelovanja, prijaznosti in sočutja, kajti šola ni le kraj učenja iz učbenikov, je skupnost – most med generacijami, kraj, kjer se preteklost in prihodnost srečujeta v naših nasmehih. Vseeno je, katere rase in narodnosti smo, šola je kraj, kjer smo vsi sprejeti in sprejemamo drug drugega.

Da pa ne razpredam samo o preteklih dogodkih, naj se zazrem tudi v prihodnost. Ko razmišljamo o prihodnosti, si pogosto predstavljamo svet novih tehnologij, naprednih izumov, uporabe umetne inteligence in sprememb, ki bodo oblikovale življenje prihodnjih generacij. Toda prihodnost ni nekaj, kar nas čaka nekje daleč pred nami. Nastaja vsak dan – v učilnicah, na igrišču, med prijateljskimi pogovori in pri vsakem novem znanju, ki ga usvojimo. Naslednja dva meseca bodo hodniki šole prazni in brez veselja otroških glasov. Kje pa bomo mi? Mogoče na morju, v gorah ali pa tudi doma, saj ni važno, samo da uživamo in smo dva meseca brezskrbni. Po počitnicah bomo vsi malo zrasli in postali bolj zreli. Nekateri se vpisujemo na druge šole in stopamo v nov svet, nekateri pa v šolo komaj prvič vstopajo. Za naslednjih deset mesecev bomo spet v šolskih klopih skrbeli za svoje znanje ter ga pridno dopolnjevali in, kot bi švignil, bodo poletne počitnice spet pred nami, krog pa se bo znova ponovil. Moramo se tudi vprašati, kaj se bo zgodilo, kaj bomo, ko bomo že skoraj odrasli, in kam bomo šli po osnovni šoli, vendar naj nas prihodnost ne navdaja z negotovostjo, temveč z optimizmom. Vsak nov dan prinaša priložnost za rast, nova spoznanja in nove ideje. Morda prav med učenci naše šole sedi nekdo, ki bo nekoč odkril pomembno zdravilo, ustvaril revolucionaren izum ali prispeval k boljši družbi. Velike zgodbe se pogosto začnejo z majhnimi koraki – in ti koraki se dogajajo tukaj in zdaj.

Naj bo prihodnost tako svetla kot pogumna in polna priložnosti. Predvsem pa naj bo takšna, da jo bomo skupaj soustvarjali z znanjem, domišljijo in odprtim pogledom na svet. Z njo pa se ne smemo preveč ukvarjati, moramo jo obvladovati in se poglobiti v sedanjost, točno te trenutke, in se jih tudi naužiti, saj, kot pravijo, *»Priložnost zamujena, vrne se nobena.«*

Vesele in brezskrbne počitnice!

Maj Kolar, 9. c

Eva Žitnik, 7. b

1. A SE PREDSTAVI

AYLINA

DALIJA

LARA

LUKA

MINA

LEON

NIKO

ZARJA

TEODOR

Trganka: Hruška

Avtorji: Tomaž Trlep, Lan Dreozatezalo, Jan Ilić Novak, Adrijan Blažević (1. b)

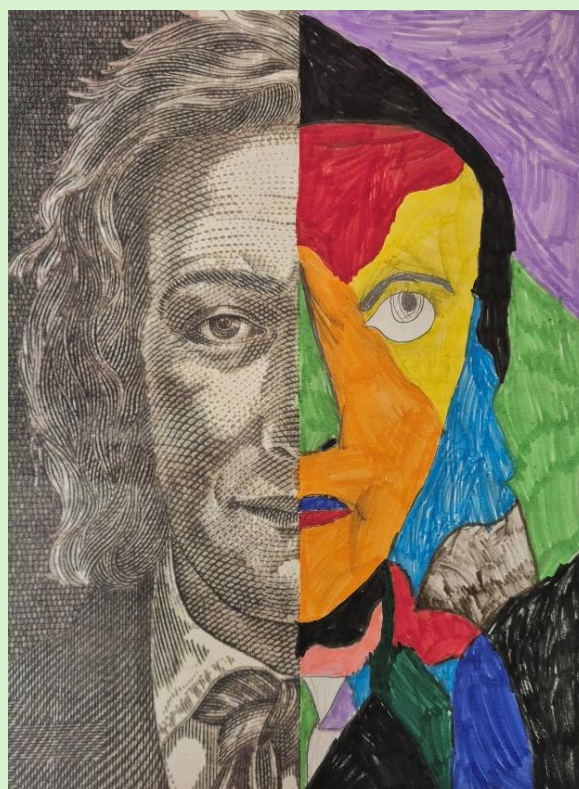

Trganka: Grozdje

Avtorji: Ana Bogdanović, Mila Emrić, Adam Hauptman (1. b)

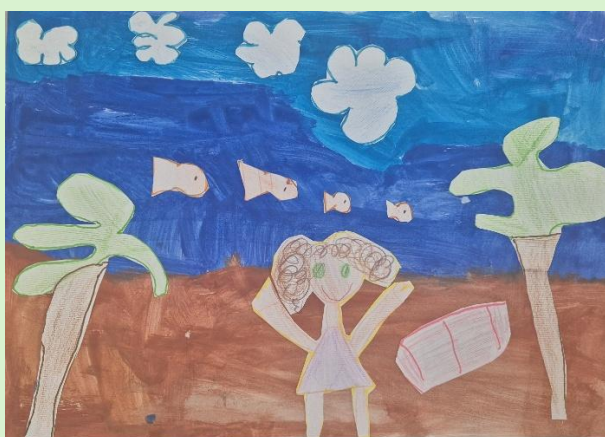
Alina Jelen, 1. b

Ajda Simonič, 1. b

Ula Fatur, 1. b

Mila Baniček Hrenko, 1. b

Zala Kirbiš Fabjančič, 1. b

Urban Pleteršek Krček, 2. a

Sara Kajtazi, 2. a

Kako pričnem pisati?

Potrebujem:

- dobro voljo,
- zvezek,
- izgovore,
- prostor,
- peresnico.

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Kadar moram pisati, imam izgovore. Najprej grem na WC, potem sem lačna in boli me roka. Pripravim si zvezek in peresnico. Da začnem pisati, potrebujem veliko časa. Ko mama zakriči, roka in pisalo začneta hiteti po zvezku. Dedi mi reče, da mi bo kupil igračo, če bom vsak dan posvetila nekaj časa za pisanje. Vesela sem, ko s pisanjem končam, saj vem, da se lahko igram in da bom dobila darilo.

Aleksia Purg, 2. a

Branje

Potrebujem:

- dobro voljo,
- knjigo,
- tišino.

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Ko moram brati, nisem dobre volje. Najprej grem na stranišče, potem pijem vodo, nazadnje sedem za mizo in me začne boleti trebuh. Odprem knjigo, začnem brati, ker vem, da je zame dobro, da berem 15 minut. Na koncu sem dobre volje, ker sem prebrala nekaj strani pravljice.

Sara Boso, 2. a

Dobra volja

Potrebujem:

- prijatelje,
- čas,
- prostor,
- igrače.

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Ko mi je dolgčas, pokličem prijatelja. Skupaj se igrava v moji sobi. Govoriva si smešne besede in si izrečeva lepe besede. Skupaj pospraviva sobo in se posloviva. Zelo sem srečna, ker imam čas za prijatelje in igrače.

Patricija Vaupotič, 2. a

Igranje

Potrebujem:

- prijatelja,
- igrače,
- nasmeh,
- prostor,
- čas za igro.

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Ko mi je dolgčas, pokličem prijatelja in skupaj si pripraviva igrače ter se igrava. Ko mama reče, da mora prijatelj domov, imam veliko izgovorov. Ker ne želim, da se igra konča, prosim še za pet minut. S prijateljem sva nasmejana in srečna, ker je mama pozabila na čas.

Vita Pavkovič, 2. a

Medved išče hrano

Nekega dne se je medved odpravil na pot. Iskal si je hrano. Na poti je srečal veverico in jo vljudno vprašal: "Veverica, mi, prosim, daš kaj hrane?" Veverica je hrano pojedla za zajtrk. Medved se je zelo lačen odpravil naprej. Naenkrat je zagledal veliko drevo z velikimi rdečimi jabolki. Od sreče in veselja so medvedu zažarele oči. Ker je bil od iskanja hrane zelo utrujen, ni mogel splezati na drevo. Iz debelih vej si je naredil lestev. Medved je lestev naslonil na jablano in splezal na drevo. Pri obiranju jabolk se mu je zlomila lestev in medved je padel na tla. Na srečo je padlo nekaj jabolk na tla. Medved jih je z užitkom pojedel in zadremal pod drevesom.

Jaka Pahič, 2. a

Sovica išče dom

Sovica je v gozdu iskala dom in ni ga našla. Nekega dne je začelo deževati. Sovica je bila zelo premočena. Srečala je medveda, ki je imel dežnik. Sovica ga je vprašala, če lahko pride pod njegov dežnik. Medved je rekel: "Seveda, lahko." Postala sta prijatelja. Čez nekaj dni, je sovica z medvedom praznovala rojstni dan.

Žan Holsedl, 2. a

Božiček se spoprijatelji z medvedom

Prišla je zima. Medvedja družina je z božičnimi okraski okrasila brlog. Ko so končali z okraševanjem, so šli spat. Najmlajši medvedek je sredi noči šel v dnevno sobo in zagledal Božička, ki je v rokah držal darila. Medvedek je rekel: "Božiček, si to ti?" Božiček je odgovoril: "To sem jaz." Medvedku je dal darila. Medvedek je Božička povabil na piškote in kakav. Postala sta prijatelja. Medvedek se je odselil na Severni pol in postal Božičkov pomočnik.

Jan Lešič, 2. a

Murijev dan

Maček Muri zjutraj vstane, prezrači posteljo, si umije zobe in gre na zajtrk v krčmo Pri veseli kravi. Spije mleko, poje kos kruha in prebere časopis.

Odpravi se v Mačje mesto in se ustavi pri slaščičarni Mačji jeziki in vidi štirinadstropno torto. Pot nadaljuje proti draguljarni Mačje solze. Pred izložbo stojijo lepe mačke in si ogledujejo verižice, zapestnice ter obeske.

Muri z mucu Maco kosi Pri črnem mačku. Z Mavom si ogleda nogometno tekmo. Ko že vsi spijo, Muri piše knjigo.

Nej Žunko, 2. a

V avtobusu

Mama in Robi sta se peljala z avtobusom. Na avtobus je stopila starejša gospa. Ker ni bilo prostega sedeža, se je z eno roko držala droga, z drugo pa palice. Mama je rekla Robiju, naj vstane in odstopi sedež starejši gospe. Robi je vstal, gospa pa je sedla na njegov sedež in se mu zahvalila. Robi se je naslonil na drog. Nenadoma je na cesto stekel kužek. Voznik avtobusa je močno zaviral, da ga ne bi povozil. Ker se Robi ni držal za drog, je padel in si poškodoval komolec.

Ema Knuplež, 2. a

Nika Vnuk, 2. a

Žan Holsedl, 2. a

Vita Pavkovič, 2. a

Tian Vodovnik Polegeg, 2. a

Ela Hojski, 2. a

Lina Hedžet, 2. a

Jaka Pahič, 2. a

Sara Boso, 2. a

Purg Aleksia, 2. a

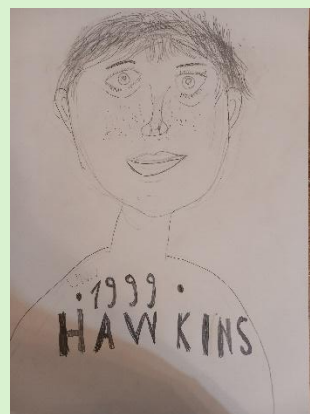
Lina Hojski, 2. a

Denis Januzaj, 2. a

Kristina Pulko, 2. a

Adam Gruber, 2. a

Ema Knuplež, 2. a

Patricija Vaupotič, 2. a

Lina Hedžet, 2. a

Vita, Pavkovič, 2. a

Nej Žunko, 2. a

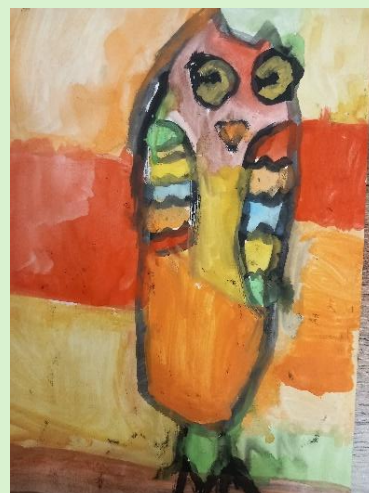
Martin Klasinc, 2. a

Jaka Lasbaher, 2. a

Jasmina Štern, 2. a

Staš Jamnik, 2. a

Taja Reich, 2. a

Nik Vodovnik, 2. a

Lina Hojski, 2. a

Amin Sahiti, 2. a

Sofija Ogrizek, 2. a

Jan Lešič, 2. a

Po vzoru Srečka Kosovela in njegove pesmi KJE? so učenci 2. b razreda napisali pesmi.

Luka Borovčanin, Žan Figeč

KJE?

Kje je zvonček? Zvonček spi na mahu.
Kje je vijolica? Vijolica je v grmovju,
ker jo je strah.
Kje je trobentica? Dete igra na trobentico.

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Iza Konrad, Alja Obrecht, Nik Lipovšek

KJE?

Kje je pomlad? Za zimo bo prišla.
Kje je sonce? Za oblaki se skriva.
Kje je roža? Na travniku se ziba.

Mark Dornik, Žiga Žitnik

KJE?

Kje je goba? Tam za grmovjem.
Kje je sonce? Tam za oblaki.
Kje so ptice? Tam na veji.
Kje je veliko dreves? Veliko dreves je v gozdu.
Kaj so otroci? Otroci so korenjaki.

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Oliver Zelenik, Klara Mila Krstanović

KJE?

Kje učenec je? V šoli za mizo sedi.
Kje zvezek je? Tam v torbi tiči.
Kje bidon je? Tam v rokah otroka.
Kje svinčnik je? V peresnici tiči.
Kje torba je? Tam pod mizo čaka,
da kaj vanjo zleti.
Kje kreda je? Tam pod tablo počiva.

Učenci 2. b razreda so pri uri slovenščine postali pisatelji.

DANI IN ANA

Nekoč sta živela Dani in Ana. Bila sta najboljša prijatelja. Nekega dne, ko so pisali test, je zaropotalo. Bum! Bum! Bum! Joj, kako močno je zadonelo! Učenci so se prestrašili. Kmalu so se pomirili. Stopili so pred okno, da bi videli, kaj tako ropota. In, joj! Videli so dinozavra! In kaj je bilo najhuje? T-rex je bil. In spravljal se je na njih. Hitro so šli iz učilnice in zaklenili vrata. A t-rex je bil močan in je razbil steno. Učiteljica je z učenci šla po razredih in opozorila še ostale. Cela šola je šla v jedilnico. Ana in Dani sta ostala na hodniku. Hotela sta se pogovoriti in postati prijatelja z dinozavrom. Dinozaver ju je pogledal. Nato ju je obliznil. Postali so prijatelji. Dani in Ana sta z dinozavrom naredila raketo. Dala sta mu ime Žvečko. Z raketo so odleteli na planet Bubo bo. Na tem planetu je bil Žvečkov dom. Ko sta starša videla svojega sina, sta se močno razveselila.

Klara Mila Krstanović

KRALJIČNA

Nekoč predavnimi časi je bilo življenje bolj zapleteno. Vsako kraljestvo je imelo sužnje. V Volčjem kraljestvu so imeli prelepo kraljično. Nekega dne se je zaljubila v sužnja. Vendar je bilo v njenem kraljestvu prepovedano, da se princesa poroči s sužnjem. Zaradi tega je zbežala. Ugrabili so jo tatovi. Po trgu je pripešal suženj. Zagledal je kraljično. Splazil se je za stojnico. Ko tatovi niso gledali, je skril kraljično v svoj dom. Zaljubil se je vanjo. Vendar jo je moral odpeljati v Volčje kraljestvo. Kralj in kraljica sta se mu zahvalila. Kralj je sužnja vprašal, če mu da kraljično za ženo. Suženj sprva ni mogel verjeti njegovim besedam, ampak je prikimal. Poroka je trajala sedem dni in sedem noči.

Alja Obrecht

ZAJČEK RAZISKOVALČEK

Nekoč je živel zajček, ki mu je bilo ime Cwiki. Odločil se je, da bo odšel raziskovat gozd. Pripravil si je nahrbtnik. Sprehajal se je po gozdu. Srečal je kužka. Spotaknil se je ob njega. Zato sta se skregala. Nikoli več nista želela biti prijatelja. Zajček se je odpravil domov. Zvečerilo se je. Zajčka je bolelo v srčku. Odločil se je, da bo naredil darilo za kužka. Kuža je naredil enako. Naslednji dan je zajček odšel v gozd. Kuža ga je že čakal tam. Pogovorila sta se in bila spet prijatelja.

Kiara Partlič

ČUDEŽNA FANTA

Nekoč je živel reven oče. Imel je dva sina, dve kravi, tri koze in štiri kokoši. Nekega dne je hudo zbolel. Vsakemu sinu je dal malo denarja. Vsak je odšel po svetu. Mlajšega brata je ustavila starka. Bila je čarovnica v preobleki. Mlajši brat je spregledal prevaro in ji je sledil v njen dom. Vrata so se čudežno zaklenila. Medtem je oče že umrl. Čarovnica si je slekla kostum starke. Starejši brat se je teleportiral k mlajšemu bratu. Ko je opazil, kje je, se je hotel teleportirati nazaj, a mu ni uspelo. Mlajši brat je hotel poleteti, a tudi njemu ni uspelo. Zavohala sta, da nekdo kuha juho. Po prstih sta se odplazila do peči in čarovnico potisnila v peč. Zagorela je. Poiskala sta vse zaklade, ki so bili skriti. Starejši brat se je usedel na mlajšega brata. Poletela sta domov. Srečno sta živela do konca svojih dni.

Žiga Žitnik

STRAHOVI

Nekoč sta živela prijatelja. Ime jima je bilo Jožev in Mihec. Šla sta v najbolj grozljivo hišo v mestu. Ko sta prišla noter, so se vrata hitro zaprla. Videla sta vampirja. Tako sta se prestrašila, da je Mihec padel v nezavest. Ko se je zbudil, jih je že lovil dinosaver. Mihca je pojedel, a ni bil dober. Zato ga je izbruhal. Med bežanjem sta skočila skozi okno in bila rešena. Oba sta živela srečno do konca svojih dni.

Žan Figeš

SUPER JUNAK IN POŠAST

Nekoč je živel Super junak. Šel je nakupovat v trgovino. Tam so ga občudovali in se slikali z njim. Bil je malo žalosten, ker bi moral reševati svet. Naslednjega dne se je rodila pošast in Super junak je prišel na pomoč. Slišalo se je BUM BAM BIM in Super junak je bil na tleh. Super junak je zletel in ustrelil ogenj. Pošast je padla na tla. Nikoli več je v mestu niso videli.

Tijan Recek

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

POŠAST

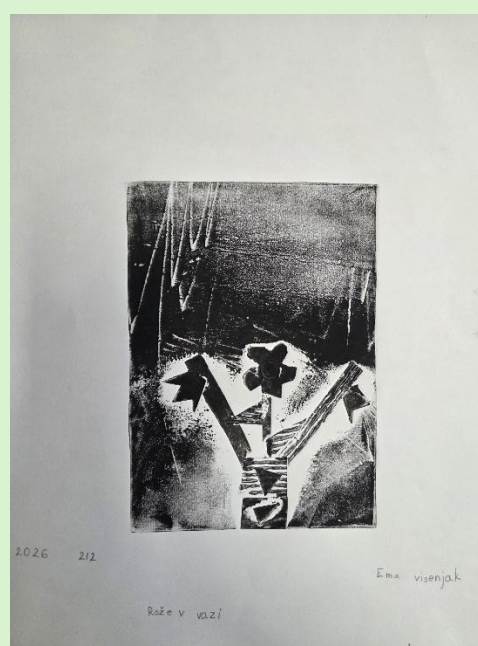
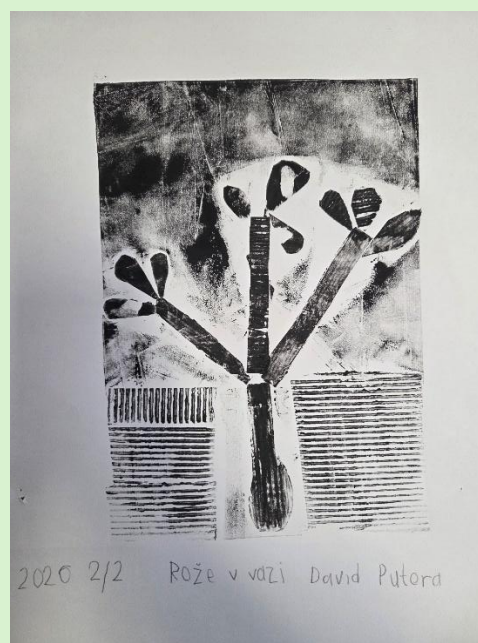
Nekoč predavnimi časi je živela velika pošast. Imela je velika usta. Ljudje so se je bali. Nekateri ljudje so se odločili, da jo bodo ujeli v past. Na travi so izkopali luknjo. Vanjo so nastavili špice in to pokrili z listi. Pošast se je ujela v past in umrla. Vsi so bili veseli.

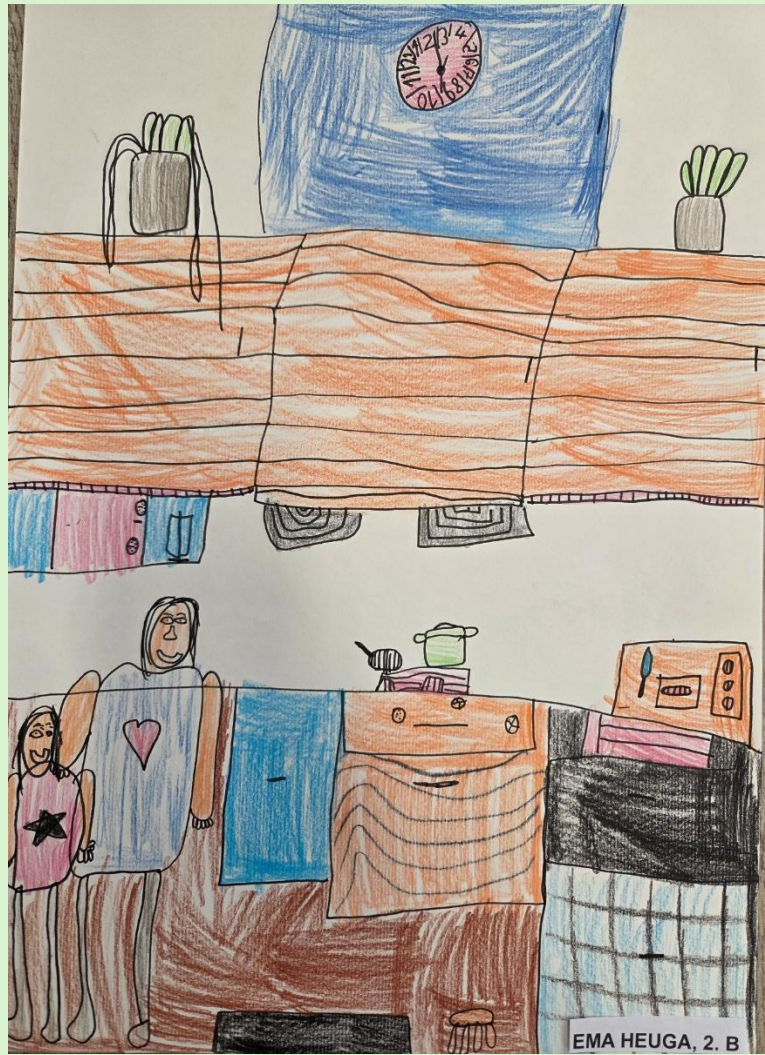
Nikola Školc

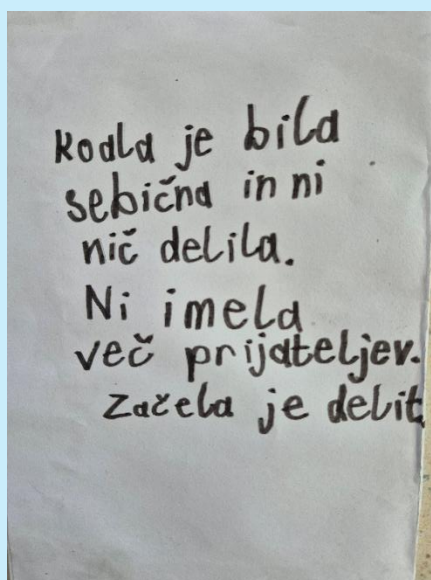
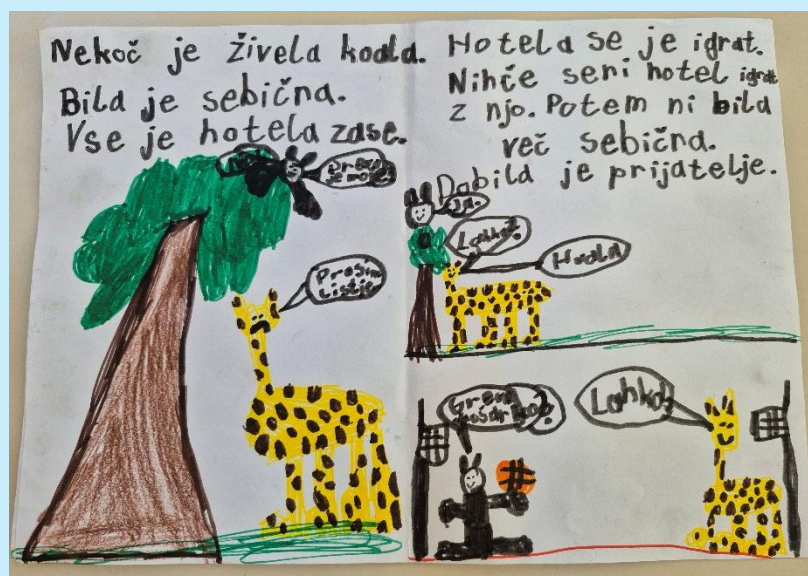
STARI HRAST

Nekoč je živel hrast. Zelo star hrast. Živel je celo takrat, ko so živeli dinozavri. Njegov najboljši prijatelj je bil mali medvedek. Skupaj sta delala veliko stvari. Poleti sta spuščala zmaja. Spomladi sta šla taborit. Pozimi pa sta se grela pod odejo in pila vročo čokolado. Tako je vsak dan tekel kot po maslu. Nekega dne, ko sta spuščala zmaja, pa je od nekod priletel orel in vzel medvedka. Hrast je tekel in tekel ter prišel do jame. Tam je bil medvedek. Objel ga je in skupaj sta stekla iz jame. Doma sta prebrala zgodbo in šla spat, vesela, da sta na varnem.

Iza Konrad

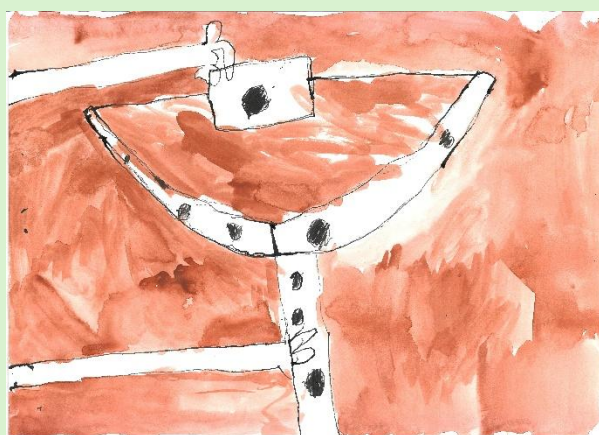
Sebična koala, Žiga Žitnik, 2. b

Jan Novak, 2. c

Inja Požauko, 2. c

Aleks Pohorec, 2. c

Aleks Pohorec, 2. c

Alena Gačič, 2. c

Jan Novak, 2. c

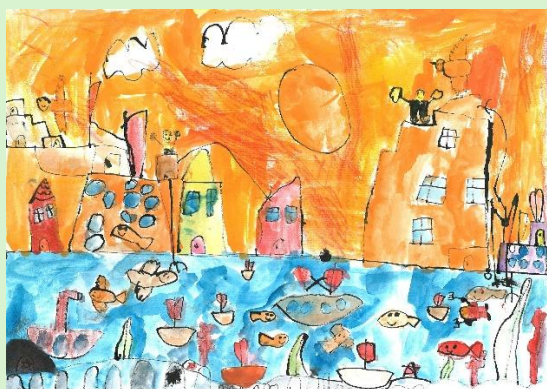
Luka Valher, 2. c

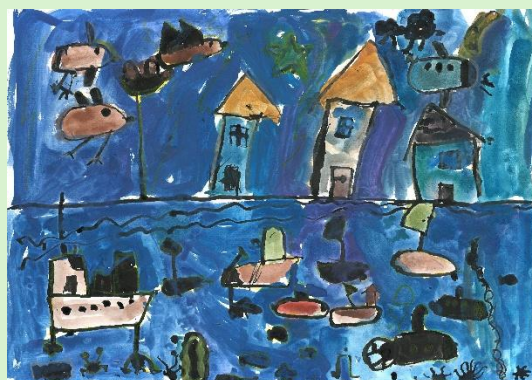
Alena Gačič, 2. c

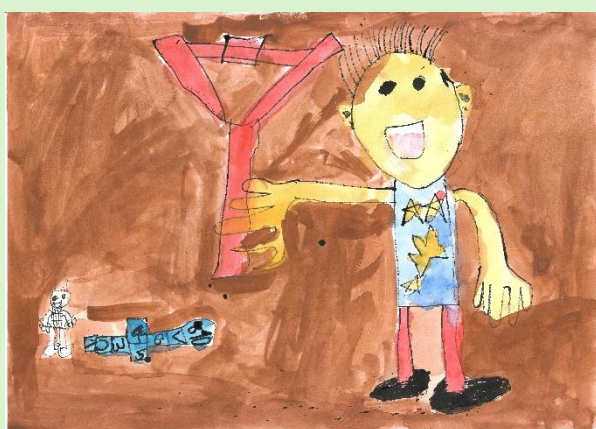
Kim Šafran, 2. c

Lars Fräs, 2. c

Luka Valher, 2. c

Maj Očko Trstenjak, 2. c

Vir slike Frača: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Nejla Čelebić, 2. c

Teo Kozel, 2. c

ČAROVNICA

Nekoč je fantku in deklici zadišala moja hiša iz čokolade, nato sta jo začela hrustati. Stopila sem ven in ju prijazno povabila noter. Pozneje sem jima dala za jesti čokolino. Naredila sem jima postelji in odšli smo spat, ker je bila tema. Jaz, Janko in Metka smo se zbudili. Za zajtrk smo pojedli tri sendviče. Odšli smo v gozd do lepega vodnega slapa. Metko sem potisnila v slap in se naglas nasmejala. Na žalost je Janko imel vrv in je Metko potegnil ven iz vode, nato sta me potisnila v slap in sem se potopila. Janko in Metka sta odšla v čokoladno hišo in živela v njej, dokler je nista pojedla.

Lorina Fajfar, 3. a

ČAROVNICA PRIPOVEDUJE

Nekoč predavnimi časi sem živela jaz, čarovnica Paulina. Nekega dne sem zaslišala korake, ki so bili zelo daleč stran in naenkrat so se ustavili. Od tega trenutka nisem slišala več ničesar. Nato sem cel dan poslušala pogovore. Malo sem se že oblizovala, a nisem imela sreče. Čez noč sem zaslišala korake, ki so odhajali. Drugi dan sem spet zaslišala korake in ustavili so se. Spet sem se začela oblizovati, a nisem imela sreče. Ponoči so koraki prihajali proti meni. Zjutraj sem zaslišala grizljanje. Bila sem zelo vesela. Pred kočo sem zagledala dva otroka in povabila sem ju noter. Fanta sem zvabila v kletko, deklico pa sem izkoriščala. Deklici sem vsak dan dala kašo, da jo je odnesla fantu, a njej nisem dala ničesar. Vsake toliko časa sem odšla pogledat fanta in sem mu rekla, naj položi prst na ograjo, da vidim, kako se je zredil. A ko sem potipala njegov prst, je bil zelo tanek in to se je zgodilo večkrat. Naenkrat sem se odločila, da dekle zakuri ogenj. Slišala sem, kako se je jokala, meni pa ni bilo mar zanjo. Rekla sem ji, naj se neha cmeriti in zakuri peč. Dekle je zakurilo peč. Čez nekaj trenutkov sem ji ukazala, naj zleze v peč. Naskrivaj sem želela tudi njo pojest, a rekla mi je, da ne ve, kako zakuriti peč. Zagodrnjala sem in ji pokazala. Pomolila sem glavo v peč. Dekle me je porinilo in me zaprlo noter. Kričala sem, kolikor sem lahko, a ko nisem mogla več, sem zgorela.

Paulina Klasinc, 3. a

MIHOV IZDELEK

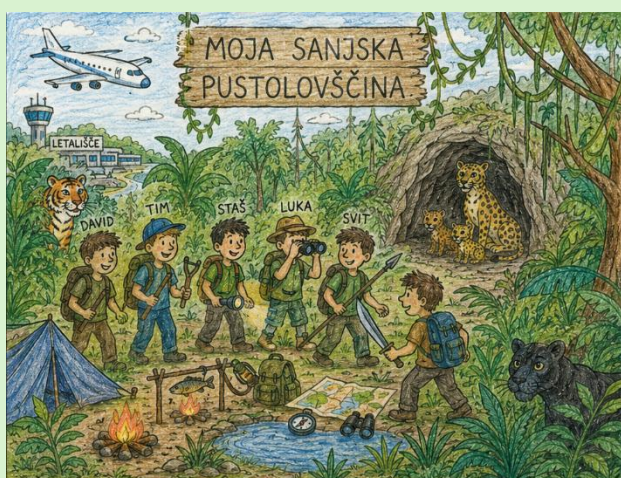
Nekega lepega vetrovnega dne si je Miha mislil, da bo danes dober dan za spuščanje zmaja. Miha je začel z delom. Ko je bil zmaj narejen in pobarvan, je Miha poklical prijatelja Tiborja. Povedal mu je, da je izdelal zmaja. Tibor je prišel k Mihi na obisk. Skupaj sta spuščala zmaja.

Naenkrat je začel pihati veter. Zmaj se jima je zataknil na drevesu. Poklicala sta očka in mamo. Ata je prinesel lestev in vzel zmaja z drevesa. Mama jima je prinesla jakne. Mama ju je vprašala, ali prideta v hišo. Tibor in Miha sta rekla, da se bosta še malo igrala z zmajem, in čez nekaj časa ju je zazeblo. Odšla sta v hišo na vroč kakav.

Filip Krajnc, 3. a

MOJA SANJSKA PUSTOLOVŠČINA

Nekega dne sem se igral z Davidom in odločila sva se, da greva v gozd. Na poti v gozd sva srečala Tima in Staša. V gozdu pa smo videli še Luko in Svita. Vsak je odšel domov po nahrbtnik. Vzel je pijačo, hrano in nekaj sladkega. Vzel sem še kompas, daljnogled, ribiško palico, naboje in puško. Dobili smo se na letališču, da bi poiskali brlog tigrov, leopardov in črnih panterjev. Odpravili smo se na letalo in po petindvajsetih urah prispeli v mesto, ki leži zraven pragozda. Odšli smo iskat brlog in ulil se je dež. Nato je majhen tiger skočil iz zasede. Skušal nas je prestrašiti, a mu ni uspelo. Svit je prišel k meni in mi dal meč. Jaz pa sem mu dal puško in z mečem rezal liste v džungli. Slišal sem Davidov krik, namreč našel je brlog leopardov. Previdno smo stopili noter in s svetilkami opazili leoparda z mladičema, zato smo odšli ven, kjer smo videli samca tigra. Usedli smo se na trato jase in pojedli. Nato smo še popili in odšli dalje. Bil je že mrak, zato smo prižgali svetilke. Našli smo še eno jaso, kjer je bil ribnik. Postavili smo šotor in odšli spat. Zjutraj sta Tim in Staš zakurila ogenj in pripravila palice za pečenje. Vse smo se spomnili iz knjige Kako preživeti v divjini. Svit, Luka in jaz smo odšli na lov. Luka in Svit sta si naredila kopje in začeli smo loviti. Ko se je David zbudil, je šel s Stašem in Timom na lov. Tim je vzel fračo, David mojo puško, Staš pa Svitov meč in ujeli smo

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

medveda. Ko smo ga pojedli, sem na drugi strani ribnika ob gozdu videl jamo, v kateri je bil črni panter z mladiči. Odšla sta loviti hrano, ko sta nas videla, sta hitro zbežala v gozd. Končali smo z ekspedicijo, spakirali stvari in odšli. Po petnajstih urah hoje smo prispeli na letališče. Doma nas je Val povabil na pižama party.

Vid Kopše, 3. a

BESEDNE IGRARIJE

Jezen vihar

Vihar je močen,
vihar je jezen.
Vse razmeče,
vse uniči.
Uniči hiše in avte,
živali, celo še naravo.
Nihče ga ne sme zmotiti,
če ne, se mora razjeziti.

Yelyzaveta Melnychuk, 4. a

Uničujoči vihar

Vihar je čisti tornado.
Vihar je čista katastrofa.
Uničuje hiše.
Uničuje mostove.
Uničuje domove.
Vse kipi, vse buči, vse vre,
zato pohiti in zbeži,
preden te podre.

Vita Pavkovič, 2. a

Vihar in dete

Ko v posteljici dete mirno spi,
ga vihar hitro zbudi.
Vihar razburka morje, kot da ponori.
Potem sonce se prikaže in vihar zaspi.
Zdaj pa, dete, pridi ven v toplo morje
in zaplavaj z velikimi škampi.

Lara Lukić, 3. a

Viharček

Viharček, viharček je velik zaspanček.
Ponoči rad hodi,
zjutraj pa spi.
Viharček, viharček, zakaj si tako močan?
Močan sem zato, da lahko piham močno.
Viharček, viharček, to je moj prijateljček,
pazi na njega in ne odpihni ga, prosim.

Ajna Durgutović, 4. a

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Vihar ne najde para

Vihar nikoli ne najde par,
ker ga nima nihče rad.
Zato se razjezi
in vse uniči.

Ožbej Pleteršek Črnko, 3. a

Vihar

Vihar je močan veter.
Podre vse, kar vidi pred sabo.
V hiši imajo otroci razmetano
vedno, ko se igrajo.
V šoli, ko tečemo,
nam srce bije kot pri viharju.

David Veis, 3. a

Vihar

Vihar je vreme ali ime ali pa veter.
Lahko je močan ali pa ne.
Vihar je tudi prepir ali vojna,
nemir ali ničelna volja.
Vihar premetava, meče, uničuje in razjeda.

Eva Voh, 4. a

Mlečni zob

Mlečni zob izpade,
zob umijem,
spravim pod blazino.

Pride zobna miška,
zob vzame,
pod blazino pa
nastavi mi darilo fino.

David Veis, 3. a

Zob

Zob je pravi bob,
je vesel in je debel,
zgleda kot pravi bob
in vsakič se zabije v rob.

Nika Lorbek, 3. a

Zobki

Zobki morajo vedno biti čisti,
da pride zobna miška ali zobna vila.
Zato si vedno umij zobe, da bodo ostali čisti.
Otroci, če pa ne pride,
pa ne bodite žalostni,
ker bo prišla naslednji dan
in prinesla bo lepo darilo.

Staš Zorko, 3. a

Zobki

Zobki beli, čisti, veseli in srčkasti
so se včasih radi v ustih igrali.
Ko pa zrastejo, pa morajo delati,
da lahko človek kaj dobrega poje.
Vsi so zakričali: "Ojoj,
kako je bilo življenje lažje,
ko smo manjši še bili!"

Ajna Durgutović, 4. a

Zobek Bobek

Zobek Bobek po jurčke je šel,
iskal in iskal povsod jih je,
ko pa našel jih je,
pojedel jih je.
In začutil je?

Začutil je luknjico v sebi.
Ščetal in ščetal jih je
in luknjice ni bilo več.
Zobek Bobek svetil se je,
kot sveti se luna na nebu.

Vid Kopše, 3. a

Zobki

Zobki, veseli in beli,
hitro na delo hitijo,
ko pa nas bolijo,
pa k zobozdravniku pojdimo.
On nam zobke uredi,
da nas nič več ne boli.
Jejmo zdravo, da zobki ne bolijo,
miška prihaja, cvenka dovolj,
zdaj pa vsi pojemo in se imamo radi.

Vid Kopše, 3. a

Zobki

Ko zobki se rodijo,
korenino in krono dobijo.
Postanejo zdravi, beli, lepi,
čisti in brez luknjic.

Z njimi lahko grizemo,
jih žgečkamo,
ko se s hrano igrajo
in žvečijo ubrano.

Zobke imamo mlečne in stalne,
če zobki zbolijo, se mi ne smejimo,
nismo veseli in nasmejani.
Če pa so zobki zdravi,
pa smo veseli in nasmejani.

Eva Voh, 4. a

Enja Dijak, 3. a

Enja Dijak, 3. a

Lana Miletić, 3. a

David Veis, 3. a

Hana Hudrap, 3. a

Zala Soko, 3. a

Filip Krajnc, 3. a

Zala Soko, 3. a

Niko Pahič, 3. a

Tibor Žakelj, 3. a

Tim Jošt, 3. a

Ajša Pajić, 3. a

Nika Jevđenić, 3. a

Vid Kopše, 3. a

Hana Hudrap, 3. a

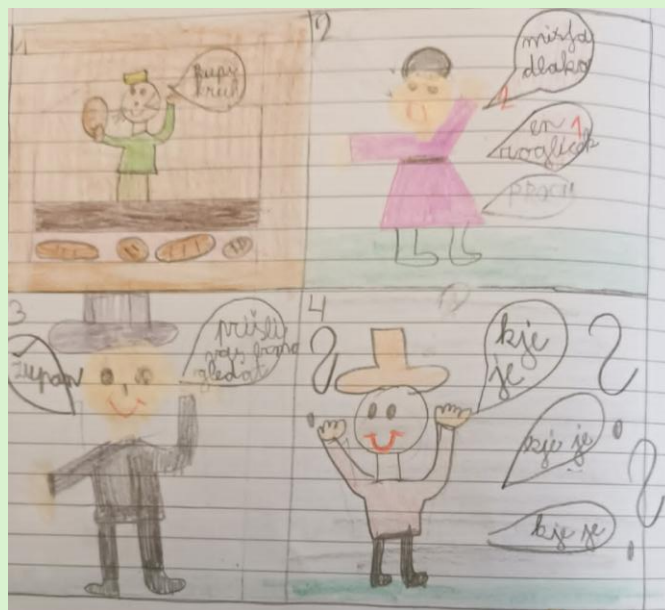
Nika Jevđenić, 3. a

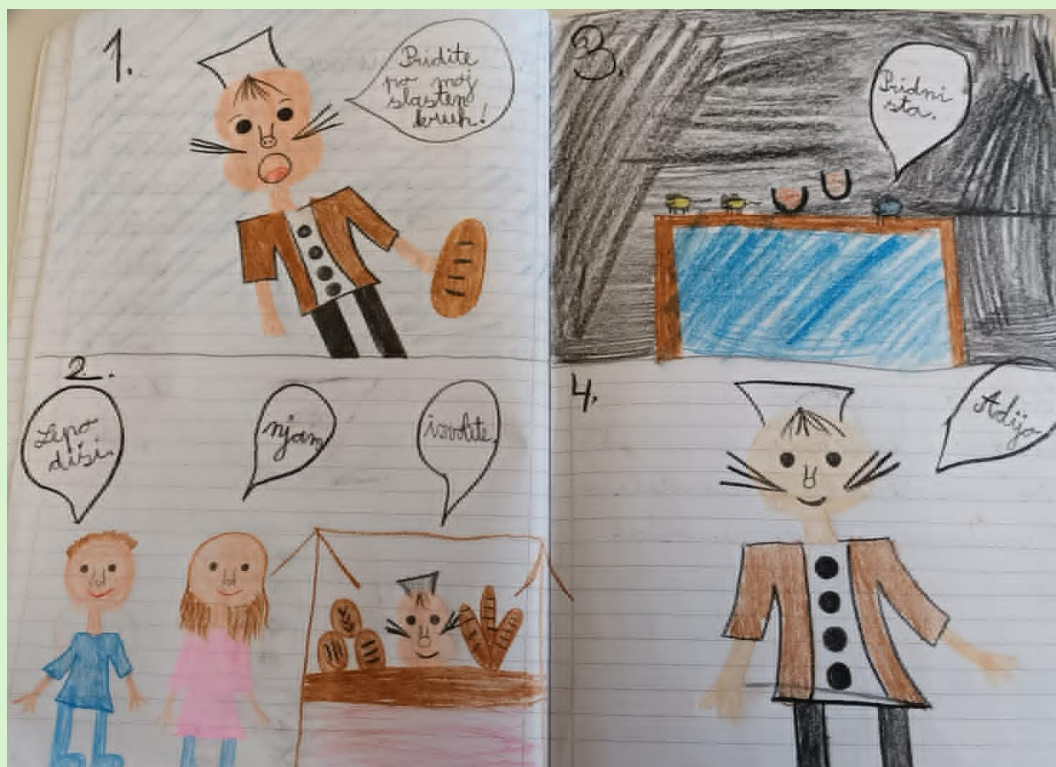
Ariana Šošterič, 3. a

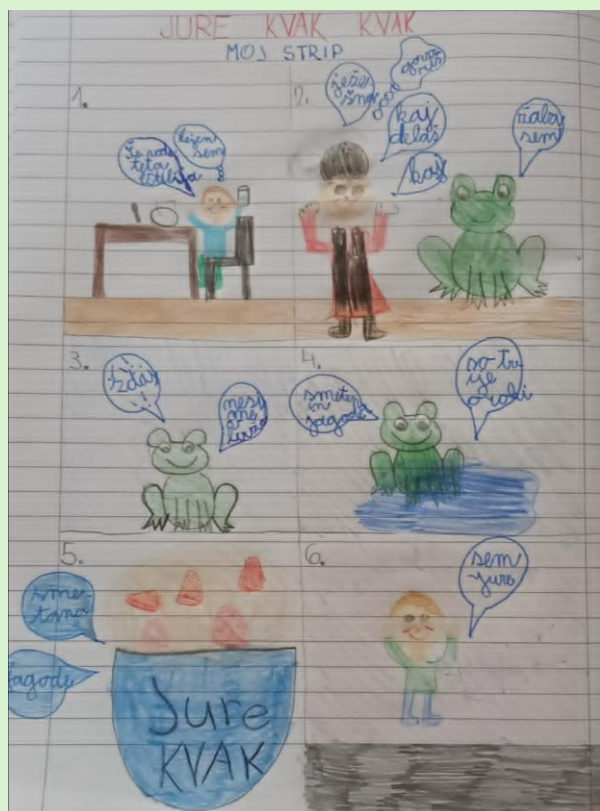
PEKARNA MIŠMAŠ, LAURA BORKO, 3. B

PEKARNA MIŠMAŠ, ANA KITAK, 3. B

PEKARNA MIŠMAŠ, LORENA ZAJC, 3. B

JURE KVAK KVAK, ANA KITAK, 3. B

JURE KVAK KVAK, LORENA ZAJC, 3. B

TIHOŽITJE, OGLJE, EMMA

TIHOŽITJE, OGLJE, LORENA

Primož Suhodolčan:
Mobi zajec

Želva: Zdravo, danes pridi k meni domov na kosilo.
 Želvak: Vredno.
 Želva: Želo se še veselimo.
 Želvak: Jaz tudi. Kdaj lahko dem k tebi na kosilo?
 Želva: Ob petih zvečer.
 Želvak: Velja. Tok, tok sem še tu.
 Želva: Kar vstopi, kosilo je še pravilno.
 Želvak: Želo lepo diši.
 Želva: Vem.

Želvak: Odlično je.
 Želva: Res je.
 Želvak: Tako sem se najedel.
 Želva: Jaz tudi.
 Želvak: Didi greva se gugat na galnico.
 Želva: Odlična ideja.
 Želvak: Rad te imam.
 Želva: Jaz tebe tudi. Utrujena sem.
 Želvak: Jaz sem tudi.
 Želva: Primeni lahko prespiš.
 Želvak: Hvala.
 Želva: Brosim.
 Želvak: Lahko noč.

TIHOŽITJE, OGLJE, ANA

MOBI ZAJEC, LAURA BORKO, 3. B

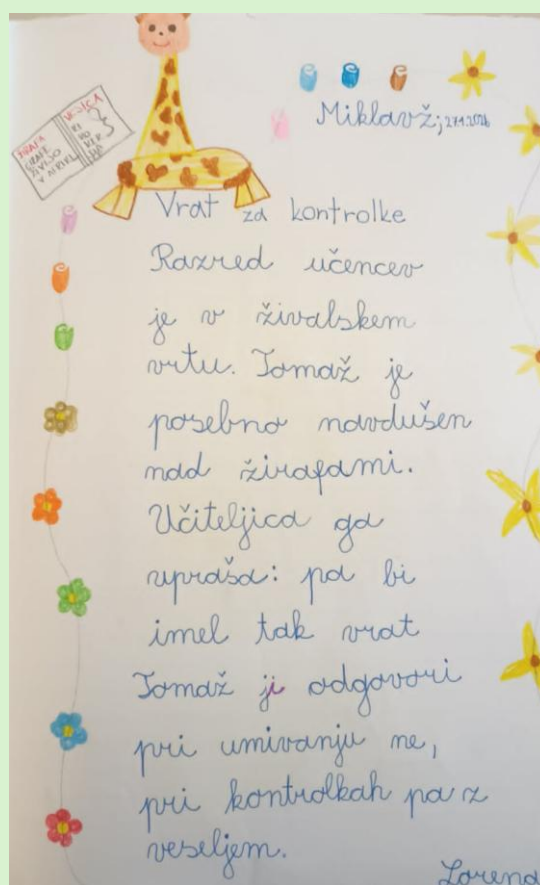
URŠIKA, LORENA

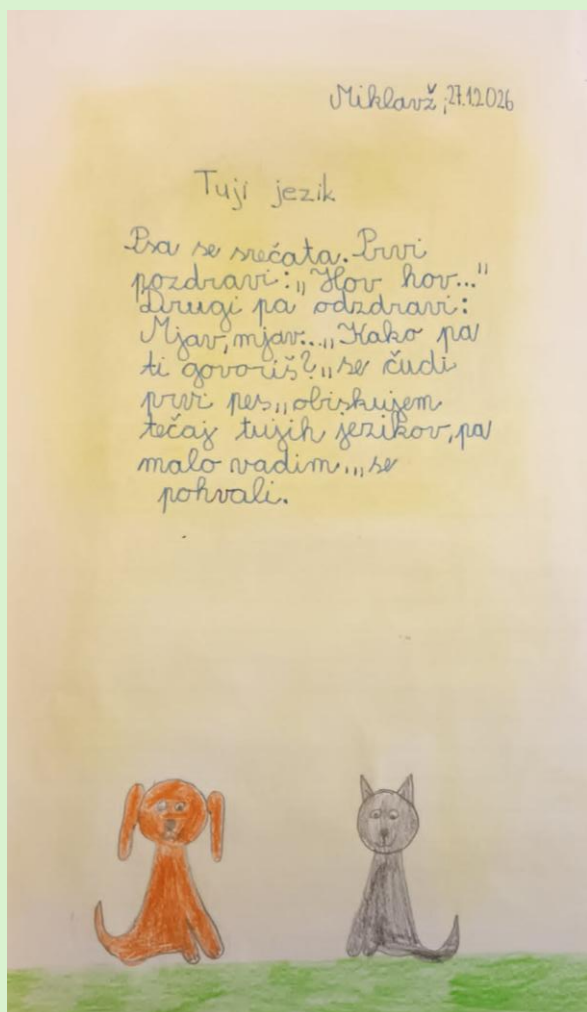
POVODNI MOŽ, VID

ŠALA, LAURA BORKO, 3. B

ŠALA, LORENA ZAJC, 3. B

ŠALA, ANA KITAK, 3. B

Brina Brglez Bohak, 3. c

Marc Rampre, 3. c

Anej Raškaj, 3. c

Manca Humar, 3. c

Adam Dolšak, 3. c

Inja Damijan, 3. c

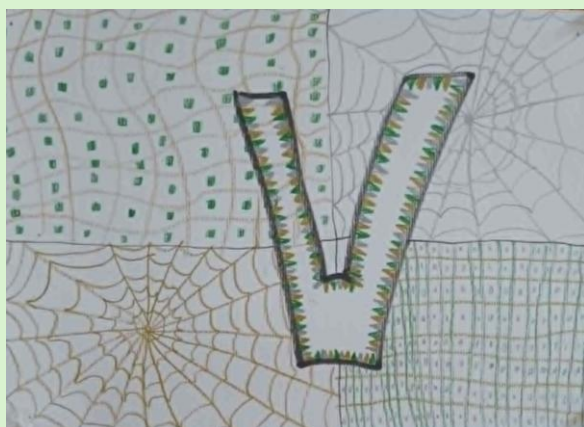
Majk Mom, 3. c

Mia Kumer,
3. c

Marc Rampre, 3. c

Manca Humar,
3. c

Vitalij Rajković, 3. c

Zara Marinič, 3. c

Zara Marinič, 3. c

Vanesa Pjanić, 3. c

Tarik Demirović, 3. c

Veronika Bilous, 3. c

MALCE DRUGAČNA OPRAVIČILA ...

Spoštovana učiteljica Edita, gospa!

Moj velik brat bo danes ostal doma
in se z mano igral nogomet.

Če boš upoštevala moje pisanje,
te mogoče povabim
na kavico in sladkanje.

Kristjan Podgornik, 3. c

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Spoštovana učiteljica Edita, gospa!

Moja sestra bo danes ostala doma,
ker se bo z mano igrala črnega moža.

Če boste upoštevali moje pisanje,
še vas naslednjič povabim
na monopoli in fantastično branje.

Veronika Bilous, 3. c

Spoštovana učiteljica Edita, gospa!

Moja sestra danes ostane doma,
ker rojstni dan ima.

Če boste upoštevali moje pisanje,
še vas naslednjič povabim
na tortico in klepetanje.

Eva Klinar, 3. c

Spoštovana učiteljica Edita, gospa!

Moja sestrice bo danes ostala doma,
ker se bo z menoj igrala in veselo klepetala.

Če boste upoštevali moje pisanje,
še vas naslednjič povabim na
veselo šahovanje in branje.

Mia Kumer, 3. c

Draga učiteljica Edita, gospa!

Zbolela je sestra, zato ostala bo doma.
V šolo se vrne, ko iz postelje se zvrne.

Opravičujem se, učiteljica draga,
ampak bolje bo za njo,
da bolezen doma premaga.

Lina Košar, 3. c

Spoštovana učiteljica Edita, gospa!

Moj velik brat danes ostaja doma,
ker se najraje z menoj igra.

Če boš upoštevala moje pisanje,
naslednjič še tebe povabim
na košarko in igranje.

Marc Rampre, 3. c

Draga učiteljica Edita, gospa!

Oprostite, a moj brat bo danes ostal doma.
Igrala se bova in si zgodbe pripovedovala.

Če sprejmete moje opravičilo,
vas naslednjič povabim na kosilo.

Jutri se vrne, ko čas se obrne.

Manca Humar, 3. c

ZGODBE ZA LAHKO NOČ

O, TI POŽREŠNA TORBA

Nekoč je bila ena torba. Ampak to ni bila navadna torba. Ta torba je bila tako požrešna, da niti minute ni mogla zdržati brez hrane. Večkrat je skrivaj hitro pojedla kakšen zvezek. Nikoli ni nehala jesti.

Nekega dne je med šolskim odmorom pojedla 12 barvic, 9 peresnic, 3 brisalce, 7 lepil, 7 nalivnih peres in še 12 blokcev z listi. Torba je vsak dan pojedla vedno večje obroke potrebščin, otroci in starši pa so bili v velikih skrbih. Druge torbe so ji govorile, da naj ne je toliko. A ona ni poslušala. Kar naprej je jedla in jedla. Vendar prišel je dan, ko je torbo začelo zvijati v trebuhu. Z vsemi močmi se je bolečini upirala, poskušala je biti tiho, da tega ne bi nihče opazil. A dolgo ni več zdržala. Njen glasen BAAAAA je na smrt prestrašil učence v razredu. Vsi so napeto poslušali, kaj bo sledilo. In začelo se je. Iz njenih široko odprtih ust so bruhale šolske potrebščine. Prepoznati je bilo možno Tomaževo peresnico, Metkino nalivno pero, Majine barvice in vse druge potrebščine, ki so jih učenci pogrešali. Tako se je torba naučila, da ni zdravo toliko jesti, pa čeprav po pouku na tleh ostane toliko pozabljenih šolskih potrebščin. Zdaj pa lahko noč pa eno požrešno torbo na pomoč. Pokrij se, zavij se in zaspi.

Eva Voh, 4. a

POŽREŠNA NOGAVICA

Nekoč je živela ena nogavica. Ampak to ni bila navadna nogavica. Ta nogavica je bila posebna. Ta nogavica je bila najbolj požrešna nogavica na svetu. Jedla je vsa oblačila, ki jih je videla. Nekega dne je doma pogledala v vse omare in ven pojedla vsa oblačila. A nogavica ni bila sita. Odpravila se je po ulici in ljudi prosila za njihova oblačila. Ljudje so ji govorili: »Saj si že polna. Slabo ti bo.« In nogavica jim je odgovorila: »Ko bom polna, bom povedala.« Odšla je naprej in zagledala obešalnik poln oblačil. Pojedla je vsa oblačila in zraven še obešalnik. Potem se je pa začelo. Bolel jo je trebuh in nogavica je začela bruhati in rigati. Vsa oblačila so pristala na cesti. Ko ji ni bilo več slabo, je odšla v šolo, kjer se je naučila, kako se pravilno je. Zdaj nogavica ne je več toliko, čeprav jo včasih še vedno zamika kakšen kos oblačila, ki je že preveč. Zdaj pa lahko noč pa eno požrešno nogavico na pomoč. Pokrij se, zavij se in zaspi.

Jure Štručl, 4. a

OH, ČEVLJA POŽREŠNA

Nekoč sta bila dva enaka čevlja. Ta čevlja sta bila najbolj požrešna čevlja na svetu. Tudi drugi čevlji so bili lačni in jedli žoge, drese, štučne ... Vendar, ko so bili siti, so prenehali jesti.

Ta dva čevlja pa sta bila resnično zelo posebna. Bila sta tako požrešna, da nista vedela, kdaj imata dovolj. Brez izbire sta pogoltnila vse, kar je bilo povezano z nogometom. Ko sta bila do vrha polna, sta bila še vedno lačna. Komaj sta nekaj pojedla, že sta odprla usta in kričala: »Še sva lačna!« Ker to ni bilo dovolj, sta začela hoditi od hiše do hiše in zvonila pri vratih. Vsem sta govorila: »Imate kaj za jesti? Nogometne čevlje, žoge ... ali pa vsaj kakšno smrdljivo nogavico.« Ljudje so se ju usmilili in jima dali, kar so imeli. Vse sta pojedla. Bila sta že tako polna, da so stvari že gledale iz njiju. Vendar to še ni bilo dovolj. Odšla sta iskat še več hrane. V trgovini sta pojedla vse preluknjane in uničene nogometne stvari. Vendar to še ni bilo dovolj. Za povrh sta pojedla še vse velike in male žoge in vse drese v trgovini. Trgovka jima je rekla: »Ne jejta toliko, slabo vama bo.« Vendar nista poslušala. Mimo je pripeljal tovornjak, poln nogometnih čevljev. Pojedla sta vse čevlje in nato še cel tovornjak. Na vrsti je bila še kavica. Srknila sta kavico skupaj s skodelico. Sedaj pa je bilo dovolj. Čevlja je začelo stiskati v trebuhu. Začela sta kašljati in vse ju je bolelo. Komaj sta se premikala. Čas je bil, da sta šla počivat. Ko sta se naslednji dan zbudila, sta se počutila bolje. Razmišljala sta, da ju je prejšnji dan tako močno bolel trebuh, ker sta prehitro jedla. Zato sta se odločila, da je treba jesti počasi, korak za korakom. In prisegla sta si, da ne bosta nikoli več toliko pojedla naenkrat. Sedaj pa lahko noč in dva čevlja na pomoč. Pokrij se, zavij se in zaspi.

Tai Avsec, 4. a

FLOMASTER ZELENKO

Nekoč je živel flomaster. To ni bil navaden flomaster. Klicali so ga flomaster Zelenko, saj je bil zelene barve.

Vedno, ko je deklica delala domačo nalogo, Zelenko ni dovolil svinčniku, da ji pomaga. Vse je želel narediti sam. Tudi mama ni smela izpolniti prijavnice z modro »kulico«, ampak je morala pisati z Zelenkom. Pa to še ni bilo vse. Deček je želel mamici naslikati rože z vijoličnim flomastrom, pa je mimo prišel Zelenko in deček je moral narisati zelene rože. Pa to še ni bilo vse. Oče je moral z različnimi pisali narediti plakat za predstavitev v službi. Spet je prišel mimo Zelenko in očeta prisilil, da piše z njim. Vsi so mu govorili, da ga bo bolela glava, če bo preveč delal. Zelenko jih ni poslušal in še ni imel dovolj. Začel je hoditi od hiše do hiše in silil ljudi, da naj z njim kaj napišejo ali narišejo. Ljudje so ga ubogali in z njim risali avtomobile, žoge, metulje ... Zelenka je začela boleti glava. Komaj je še lahko kaj napisal. Vzel si je odmor. Naslednji dan so ga vprašali, če se je iz tega kaj naučil. Povedal jim je, da sedaj ve, da mora tudi drugim pisalom pustiti, da kaj narišejo ali napišejo. Ljudje so bili navdušeni. Vendar čez nekaj sekund je že kričal: »Sem že pripravljen! Nekaj morate narisati z menoj! Žeeeliiiiim pisaaaaaati!«

Sedaj pa lahko noč, enega Zelenka na pomoč. Pokrij se, zavij se in zaspi.

Julija Holsedl, 4. a

Kmalu poslavljamo se,
v srcu ostalo nam bo vedno vse.
V prvem razredu otroci smo bili,
v petem pa že odrasli najstniki.

Spričevalo smo že dobili,
od stare šole smo se skoraj poslovili,
vsa leta lepo nam je bilo,
vsi spomini pri nas ostanejo.
V naših srcih za večno so,
ne skrbite, z nami vse znanje bo odšlo,
naj ne bodo le spomini, ki ostanejo od starih dni.

Ocene odlične so bile,
a te v glavi ostale bodo vedno vse.
Nasvidenje, učiteljice, ki najboljše ste bile.
Seveda, ne bomo pozabili na vas –
NASVIDENJE.

Ariana Fajfar in Zala Klasinc, 5. a

Draga šola,
danes se poslavljamo,
spomine in prijatelje v srcu nosimo.
Učiteljice hvala za znanje in čas,
za vsako uro, nasvet in nasmeh,
ki je krasil vaš obraz.

S hodnikov šolskih odmeva smeh in glas,
vsaka učilnica je zaklenila sladek čas.
Skupaj smo rastli, se učili in sanjali,
vsak košček zgodbe v spominu bo ostal.
In čas je, da moramo iti in se posloviti.

Zala Serdinšek in Ema Sagadin, 5. a

Peti o peti v Dobrovcah,
smo imeli veliko rim in klim.
Zdaj gremo narazen,
za kazen.
Zdaj napočil je čas
za nas,
da gremo v novo vas.
Ampak učiteljice najboljše smo za sabo pustili,
ko smo spričevalo dobili,
in se poslovili.

Rok Videčnik in Nejc Lovrin, 5. a

Slovo, slovo,
peti razred se posavlja in šesti nas pozdravlja.
Ko prišli smo v prvi razred,
otroci smo bili,
zdaj v petem pa pametni najstniki smo mi.
Ko prešteli smo do ena, dva, tri,
pred nami čaka nova šola,
kjer prijatelji novi čakajo nas vsi.
Na novi šoli se vsi pozdravljamo,
s starimi se poslavljamo.
In čeprav je šesti razred že pred nami in peti za nami,
petega razreda v srcu pozabili ne bomo nikoli.

Dijana Alfrevič in Nik Brumec, 5. a

Adijo, peti razred,
zdaj gremo v šesti razred.
Lepo je bilo,
dokler je trajalo.
Pogrešali te bomo,
dokler še živeli bomo.
Preživeli smo tu pet let,
zdaj stari smo že enajst in deset.
Zdaj že zelo veliki smo,
zato v šesti razred vsi že odhajamo.
Dolgo časa tu smo bili
in lepo se obnašali.
Zdaj na zaslužene počitnice odhajamo,
na katerih mi po navadi vsi razgrajamo.

Filip Kropec in Lukas Šošterič, 5. a

Zdaj prišel je že ta čas,
ko poslavljamo se od vas.
Vsi skupaj se združimo,
a vsak svojo pot moramo.
Leta so hitela,
brez sledi so odletela.
Še vedno sliši se naš glas,
saj smo glasni bolj od vas.
Zdaj v drugo šolo gremo
in dobrovško VAM prepustimo.

Julija Špelec in Ema Lešnik, 5. a

Imeli smo kuharice, čistilke in najboljše učiteljice, ki so skrbele za nas in naše ocene. Bili smo pridni in tudi najbolj nagajivi. Čas je, da moramo iti in se posloviti. Časi so bili lepi, prijetni in zelo čudoviti. Čakajo nas že nove učilnice, novo znanje, veliko dogodivščin in prijateljev. Učiteljice, zelo vas bomo pogrešali.

Teo Reich, Zala Serdinšek, Ema Sagadin, 5. a

PETOŠOLSKA LJUBEZEN

Ko te jutro budi,
te v srcu boli,
zagledaš okno
in vidiš pomlad,
veš, da to je letni čas ljubezni,
ki je posvečen čudežni deklici,
in zdaj ti pa priznam,
da rad te imam.

Dalila Agić in Diar Januzaj, 5. a

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

LJUBEZEN PETEGA RAZREDA

Ko pridem v peti razred,
prevzame me ljubezen,
lučke zažarijo,
v očeh se iskrijo.
Ko pa me pogleda,
padem v nebesa,
pride nova punca
in sem že ljubosumna.
Ko ga gledam,
se mu nasmiham
in on mi pomežika.
Trobentice cvetijo,
nageljčki žarijo,
vse lepo izgleda,
padem v svoj svet in si ga zamišljam.

Dijana Alfrevič in Zala Klasinc, 5. a

PETOŠOLSKA LJUBEZEN

Ko prideš v peti razred,
se lučka izklopi
in ljubezen vklopi.
Nato pogledaš
in se zagledaš.
Zato razmišljaš
in si domišljaš.
Učitelj te vpraša: »O, Staša!?!«
Nato se zaljubiš
in jo poljubiš.
To je petošolska ljubezen.

Rok Videčnik in Ariana Fajfar, 5. a

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

PETOŠOLSKA LJUBEZEN

Prvič pogledal sem te,
o, ti prelepo dekle,
sanjam o tebi in tvojih laseh,
ni premalo, ni preveč ljubezni za naju.
Ti si dekle mojih sanj,
ljubezen v zraku je zaman,
ptički žvrgolijo, pomlad cveti,
ljudje zaljubljeni so vsi.

Lara Soko in Teo Reich, 5. a

Pes Jaka

Pes Jaka komaj čaka,
da ga peljem na sprehod
v bližnji potok.

Tam se kopa, skače in pije,
po sprehodu se nspi.
Ko se zbudi lakota,
mu hrepeni.

Ko se nahrani,
skače v banji,
po bani čas je za igranje,
ko igranje se konča,
noč ga v spanec da.

Gašper Fajs, 5. b

Letni časi

Žgoče poletje v meni žari,
še sreča, da nas mrzla klima hladi.
Naše morje
naredi lepo obzorje.
Mrzel sladoled nas popelje na Bled,
kjer se začne jesen.
Tam nas drevesa
popeljejo v nebesa.
V drevesih so ptice,
ki jih osvetljujejo kresnice.
Ko po vinogradu narediš par korakov,
te pot popelje do oblakov.
Tam sem splezal na hrast,
s katerega nisem mogel past.
Bela zima je prišla,
svojo belost nam je pokazala.
Zdaj pa lahko naredimo kepe,
ki poletijo kot slepe.
Prišla je pomlad,
odgnala je belo zimo spat.
Pomlad je dala vse listje na drevo,
ki je cvetelo kot prelepo nebo.

Maša Gutman Žamut, 5. b

Jaz

Jaz sem mala deklica,
pristrčna mala marjetica.

Včasih nagajiva sem,
le kaj drugega naj počnem.

Rada imam samoroge
in kozoroge.

Zaspim ob desetih
in zbudim se ob devetih.

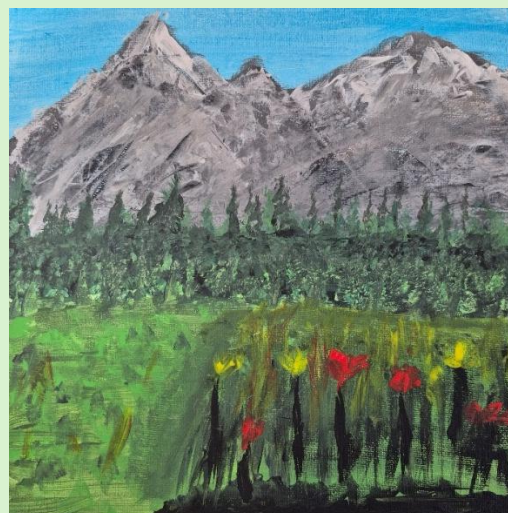
Ko sonce zahaja,
spet čudež se dogaja.

Ko zjutraj se zbudim
čarobno zablestim.

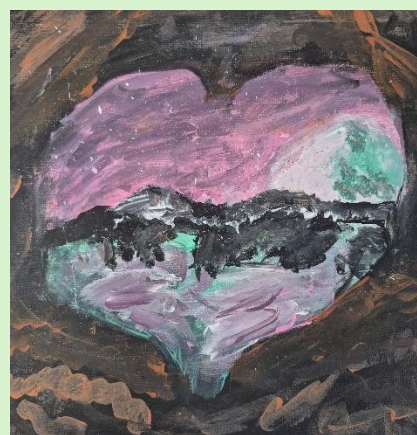
Rada grem v gledališče
ter na drsališče.

Ko zaplešem,
se zavrtim pod odejo in zaspim.

Ajda Kokol, 5. b

Džanan Begić, 5. b

Džanan Begić, 5. b

Maša Lačen, 5. b

Bili smo na izletu

Šel sem na izlet v rimsko nekropolo in v jamo Pekel. Prvo smo se vsi zbrali pred šolo. Učiteljica nas je preštela in mi pa smo se dali v pare.

Z avtobusom smo se peljali eno uro in nato smo prispeli. Ogledat smo si šli rimsko nekropolo. Predtem smo jedli sendviče. Ogledali smo si grobove starih Rimljanov in voditeljica nam je zraven razlagala zgodbe. Med ogledom smo našli tri mrtve kače ter dosti martinčkov. Po ogledu sem s prijateljem sedel na travo in se začel pogovarjati. Nato smo se z avtobusom peljali deset minut in prispeli do jame Pekel. Odložili smo svoje nahrbtnike na klopce in šli v jamo. Voditeljica nam je razložila, od kod priteče reka, ki se imenuje Peklenčica. Šli smo pogledat spodnji del jame, kjer teče reka. Bilo je dosti kapnikov in zelo mokro. Ko smo prišli do enega dela spodnje jame, je tam bilo veliko različnih oblik. Voditeljica nam je pokazala obliko žabe, brokolija in netopirja. Iz kapnikov je tekla voda in moja jopica je bila premočena. Odšli smo v zgornji del jame, ki se je imenoval Nebesa. Videli smo še več kapnikov. V začetku smo povedali, da so kapniki, ki rastejo od spodaj navzgor stalagmiti. Tisti, ki pa rastejo od zgoraj navzdol, so stalaktiti. Videli smo slap, ki je tekkel iz stene. Ko smo odhajali iz jame, smo videli osem metrov velik kapniški steber. Nato smo šli na igrala. Če smo želeli, smo si lahko kupili tudi sladoled. Bilo je zelo zabavno, saj so imeli tudi "zipline". Igrali smo se dve uri, nato pa odšli na avtobus. Ko smo se peljali proti domu, je deževalo. Pred šolo smo počakali svoje starše. Ta dan mi je bil zelo všeč, saj sem se veliko družil s prijatelji ter izvedel nove stvari o Rimljanih in o zgodovini jame Pekel.

Tine Komljenović, 5. c

Bili smo na izletu

Kot vsako leto smo se že vsi veselili končnega izleta. 27. 5. 2026 je končno nastopil ta dan. Ob 7.45 smo se zbrali pred šolo. Ko smo bili vsi, smo odšli. Vozili smo se približno eno uro. Najprej smo prispeli do rimske nekropole v Šempetru. Tam smo pojedli sendviče in priboljšek ter odšli na ogled. To so rimske grobnice, ki spadajo med najpomembnejše in najlepše ohranjene spomenike rimske dobe v Sloveniji. Vodička nam je razložila tudi o zgodovini Rimljanov na naših tleh. Po ogledu smo se odpravili do bolj hladnega dela izleta ...

To je bila jama Pekel! Preden smo prišli do nje, smo majhen del poti prehodili skozi gozd. Ko smo prispeli, smo odložili nahrbtnik in odšli noter. Bilo je prečudovito. Notri so bili majhni in veliki ter ozki in široki kapniki, ki so imeli različne oblike. Hodili smo po več nadstropjih. Ko smo prišli ven, smo odšli nazaj do nahrbtnikov, pojedli sendviče ter si nekateri kupili tudi sladoled.

Za na konec smo se lahko odšli igrati na igrala. Bila je zanimiva izkušnja. Imeli smo se zelo fajn!

Lora Soče, 5. c

Potepanje po ...

Pred dvema tednoma smo odšli na potovanje v London. Leteli smo iz Zagreba. V Londonu smo se imeli super. V sredo pa smo odšli v...

Odšli smo v Harry Potter-studio. Zgodaj zjutraj smo se z avtobusom peljali do studia. Vsi smo bili v velikih pričakovanjih, ko je avtobus nenadoma tako hitro zapeljal na odvoz, da smo tisti, ki smo stali, padli. No, niso padli čisto vsi, ampak nekateri smo. Po tako razburljivi vožnji smo končno prispeli na cilj. Najprej smo odšli nekaj pojest. Jedli smo čarobno pico z zmajevim jajcem na vrhu in črn hamburger. Nekateri stvari so bile celo preveč magične.

Vstopili smo v velik prostor in zagledali velikanskega zmaja iz filma. Ogledali smo si tudi, kako je sploh nastajala serija filmov, najbolj slavno dvorano, banko in še marsikaj drugega. Zmaj na projekciji je bruhal ogenj. Tako sem se ustrašila, ker je bilo zelo resnično. Vsaj izgledalo je tako. Najzanimivejši je bil temni gozd. Tam so bili pajki, volkodlaki in žrebokljun. Poskusili smo povleči tiste rastline, ki so kričale kot nore. Si lahko res omedlel. Pili smo tudi zelo znano pijačo → Butter-beer.

Dan je počasi šel h koncu. To je bil fantastičen dan. Kupili smo še spominke in se z avtobusom odpeljali do prenočišča. Bilo je že precej pozno, zato smo zaspali s spominom na ta dan.

Špela Balažič, 5. c

Adam Sgerm, 5. c

Lora Soče, 5. c

Žanet Hercog, 5. c

Tine Komljenović, 5. c

Niko Šprem, 5. c

Špela Kaube, 5. c

Brina Zidarič, 5. c

Špela Balažič, 5. c

Klemen Kunčnik, 5. c

Luka Robič, 5. c

Viktoria Meininger, 5. c

Žanet Hercog, 5. c

Maša Lačen, 5. b

Maša Lačen, 5. b

Moja vožnja s kolesom

Nekega lepega dne sva se jaz in moja mami odpravili na vožnjo s kolesi. Nadeli sva si čelado in odšli. V naši ulici ni kolesarske steze, zato se moramo voziti po cesti.

Vozili sva se po ulici. Ko sva prišli do križišča, sem zagledala znak, da imam jaz prednost. Ko sem zapeljala v križišče, mi je rdeč avto vzel prednost. Pravočasno sem se ustavila. Če se ne bi, se bi zaletela v avto. Zelo sem se prestrašila. Z mamo sva nato nadaljevali pot. Peljali sva se mimo semaforja in šole. Vzeli sva si premor. Popili sva vodo in se malo posladkali. Nadaljevali sva pot do table Dobrovce. Tam sva zavili na makadamsko cesto. Ko sva prišli do reke Drave, sva ugotovili, da sva prevozili že veliko poti. Po makadamski cesti sva prispeli do prometne ceste. Tam sem morala zelo paziti, saj se je vozilo veliko avtov. Bila sem že zelo utrujena, zato sva se odpravili domov. Ko sem prišla domov, sem pospravila kolo in čelado.

Tistega dne sem ugotovila, da moraš biti v prometu zelo pozoren, še posebej na križiščih. Pozoren moraš biti tudi na napake drugih. Zato je vedno priporočljivo nositi čelado.

Ajda Kitak, 5. d

Pomembnost luči

Kot vsako leto smo jaz in moja družina odšli na morje, v kamp Straško. Kamp Straško ima res veliko dejavnosti za otroke, kot so kino, dan piratov, mini disko in še in še. S prijateljico Izabelo sva se odpravili v kino. Prijateljica se je peljala s kolesom, jaz pa sem šla peš.

Ker se je zvečerilo, je že bila zunaj tema, cestne luči pa so zelo slabo osvetljevale pot. Luč na prijateljičinem kolesu se je pokvarila. Imeli sva sicer telefona, vendar je bila na njiju prazna baterija, zato si z njima nisva mogli svetiti. Na srečo so obcestne luči vsaj malo osvetile cesto in tako sva vsaj nekaj videli. Na srečo sva kamp tudi dobro poznali in sva kljub slabi osvetlitvi vedeli, kam morava iti.

Srečno sva prispeli domov. Tisti večer sem se naučila, kako pomembne so luči na kolesu za varno pot domov.

Sara Umek, 5. d

Dogodivščina v Butalah

Nekoč pred davnimi časi so živeli Butalci. Živel so v kočah, ki so jih imenovali hiše. Sredi vasi se je cedila rjava mlaka, ki ji pravijo potok.

Nekega dne so v Butale pripeljali osla. Butalci so takrat prvič videli osla in niso vedeli, katera žival je to, zato so mislili, da je mačka. Ker pa tudi niso vedeli, kaj živali jedo, so oslu dali čokolado. Ko je osel to pojedel, se je začel vrteti naokrog in govoriti, da je čokolada najboljša solata na celem svetu. Drugi dan so peljali osla na majhno njivo, ki so jo imenovali kmetija. Ker pa je bil njihov osel zelo len, ni hotel delati. Ko so ga pripeljali na njivo, je začel osel poskakovati in s kopiti brcati Butalce. Butalci so popadali po tleh, potem pa je njihov len osel poskakoval po njih in jih klical čokolada. Butalci so peljali osla nazaj v Butale in ga zaklenili v sobo s čokoladami. Ker pa je osel imel zelo rad čokolado, je njemu bilo v veselje, da ga zaklenejo v sobo s čokolado.

Naslednjega jutra, ko so se Butalci zbudili, je osel ležal v sobi na tleh, umazan s čokolado. Na koncu je osel zbežal. Butalci so ostali brez svojega osla in živeli svoje butasto življenje naprej.

Teodora Cvijić, 5. d

Butalci in sodišče

Predavnimi časi so živeli Butalci, ki so bili skregani s pametjo. Takrat so se kregali, koliko je rezultat računa ena plus ena. Butalci so menili, da je rezultat tri, pamet pa, da je rezultat dve. Zbrali so se zgodaj zjutraj pred sodiščem. Prišel je sodnik. Butalce je vprašal, ali so naredili osnovno šolo. Vsi so odkimali in povedali, da jim osnovne šole ni bilo treba dokončati. Enako vprašanje je zastavil tudi pameti. Pamet pa je povedala, da je naredila vse osnovne šole v Butalah. V Butalah je bila šola samo ena. Sodnik se je prijel za glavo in rekel, da ima sam prav. Menil je, da je rezultat ena. Zdaj so se Butalci skregali še s sodnikom. Tako se naša zgodba konča. Butalci vedno delajo po svoje. Živeli so nesrečno, dokler ni sodnik preminil.

Aleks Sabol, 5. d

Počitnice

Počitnice so moj najljubši del leta,
ker rad obiskujem preostali del sveta.
Otroci radi ližemo sladoled,
starši pa bi imeli led.

Zdaj gremo na morje plavat
in na igrišče se zabavat.
Na plažo gremo se spočit
in malo barve dobit.

V šoli marsikaj smo se naučili
in dosti znanja pridobili.
Zdaj šolo treba je pozabiti
in zabavo na prvo mesto postaviti.

Nove prijatelje bomo pridobili
in po toboganu se spustili.

Aleks Sabol, 5. d

Počitnice

Vsakdo se veseli teh dni,
v času zabave nihče ne zaspi.
Te vroče dni si vsak rad privošči sladoled,
ki je sladek kot med, ta osvežilni led.

Ko prispemo tja,
nas morje kar privabi,
saj nas nikoli ne pozabi.
Kopalke si oblečemo,
čevljičke sezujemo,
v vodo skočimo
in se zmočimo.

S supom plavamo
in se zabavamo,
ko dol pademo, se hihitamo.
Ribe polovimo in jih z veseljem pojemo.

Sara Umek, 5. d

Strah ga je bilo ...

Nekega dne je deček prvič slišal za besedo pekel. Starši so mu povedali, da je tam zelo nevarno. Starši so mu tudi povedali, da ko umreš, se bog odloči, ali greš v nebesa ali v pekel. Fant je poskušal biti čim bolj priden, da bi nekega dne šel v nebesa in ne bi pristal v peklu. Fant se je začel starati. Skozi življenje je naredil veliko neumnosti, zato se mu je zdelo, da je že na meji za pekel. Nekega dne se je zato odločil, da bo začel hoditi v cerkev. V cerkvi se je naučil vseh molitev. Tako je čez leta postal župnik in vodil cerkev. Prišla so njegova stara leta, 99. leto, in malo mu je manjkalo do starosti 100 let.

Ko je dočakal 100 let, je umrl. Bog ga je poslal v nebesa in fant je bil srečen.

Nino Emrić, 5. d

Presenetila sem

Nekega dne sem bila sama doma, zato sem se odločila presenetiti svojo mamo z nečim posebnim. Odločila sem se, da bom naredila palačinke s čokoladnim namazom Nutella.

Te palačinke s čokoladnim namazom sem sama pripravljala že večkrat prej. Najprej sem vse sestavine dala v posodo in jih zmešala. Potem sem prižgala štedilnik in na štedilnik dala ponev. Ko se je ponev zagrela, sem vlila malo mase na ponev. Ko se je palačinka na eni strani dovolj zapekla, sem jo preobrnila. Ko je bila palačinka dovolj pečena, sem jo dala na krožnik. To sem ponovila približno 5-krat, ker za več palačink nisem imela dovolj mase. Pripravila sem še mizo in čez nekaj časa je mami prišla domov in videla palačinke. Bila je zelo navdušena, presenečena in bila je tudi zelo ponosna name.

Kmalu je prišel domov tudi ati in skupaj smo pojedli kosilo.

Sofia Vajdič, 5. d

Ajda Kitak, 5. d

Ajda Kitak, 5. d

Hana Borovčanin, 5. d

Anja Goga, 5. d

Ema Ivanišević, 5. b

Ajda Kokol, 5. b

Nejla Hasanović, 5. d

Ajda Kitak, 5. d

Hana Bytyqi, 5. d

Julija Putora, 5. d

Eva Žitník, 7. b

Debela pesem

Potem ko je Metka veliko pojedla,
je postala debela.

Dobrote je jedla kot sesalnik moje nogavice
in predalnik moje zimske rokavice.

Jedla je preste, bombone, čokolado,
zapovrth pa še krof z marmelado.

Ko je jedla,
se je usedla.
Stol je naredil pok
in Metka je padla v jok.

Anja Herceg, 6. a

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Mačka Tačka

Tačka je igriva in ljubezniva mačka.
Všeč ji je,
ko se Zoja z njo igra,
saj svoje pernate igračke rada ima.

Veterinarja ne mara,
saj njena prijateljica Sara pravi,
da je tam sama štala.

Raje se skrije,
dokler lastniki ne rečejo: "Ni je."

Anja Herceg, 6. a

Ne maram

Ne maram jagod, borovnic, malin,
saj sem navajen le dobrin.

Niso mi všeč banane,
saj so prijateljice od njih postale bolne.

Tudi drobižek paradižek
ni okusen.

Na moji zabavi bomo jedli le krofe,
čokolado, bombone
in ne pozabimo napihniti balone.

Anja Herceg, 6. a

O meni

Ime mi je Anja,
moja glava v šoli vedno sanja.

Imam enajst let,
lani sem jih imela deset.

Moja najljubša barva je roza,
najljubša žival pa koza.

Doma imam psa,
ki ne mara volčjega mesa.

Imam starejšo sestro Nušo,
ki me včasih razjezi,
da izgubim vso dušo.

Anja Herceg, 6. a

Zakaj?

Zakaj je svet okrogel?
Zakaj je bil danes strog učiteljev pogled?

Zakaj je Lana
danes bolna?

Zakaj imam toliko vprašanj?
Ali je kdo, ki zna odgovoriti nanj?

Ja, zna! Učiteljica odgovor vedno ima!

Pa tudi, če ga nima,
se z nami uči
in tako svoje znanje ponovi.

Anja Herceg, 6. a

Pafi

Moj pes Pafi se rad igra,
ko pa gremo na sprehod,
se lepo ima.

Zelo rad se boža,
mehek je kot roža.

Ko gremo k babici,
se piščanca naje,
da njegov trebuh v avto ne gre.

Najraje ima mamo,
ker od nje vedno dobi salamo.

Zelo rada ga imam,
za njega vse najraje dam.

Anja Herceg, 6. a

Pasja budilka

Zjutraj, ko v mehki postelji spim,
se na vratih pojavi glasen hrup, ki ga ne želim.

Majhen bel kuža po stopnicah pripleza gor,
le za to, da po mojih vratih praska kot nor.

Ko pa le priplazi noter,
se v topel objem stisne k meni,
saj noče ostati veni.

Sto tisoč poljubov dobim,
da od smeha skoraj znorim.

Ko se umiri, komaj do sape pridem,
nato pa se za šolo uredit odidem.

Anja Herceg, 6. a

Moj pes Pafi

Pafi se rad boža,
njegova osebnost je nežna kot roža.

S piskajočo žogo rad se igra,
našo mamico najraje od vseh ima.

Zunaj svoje pasje kolibe ne zapusti,
čez dan rad grize svoje kosti.

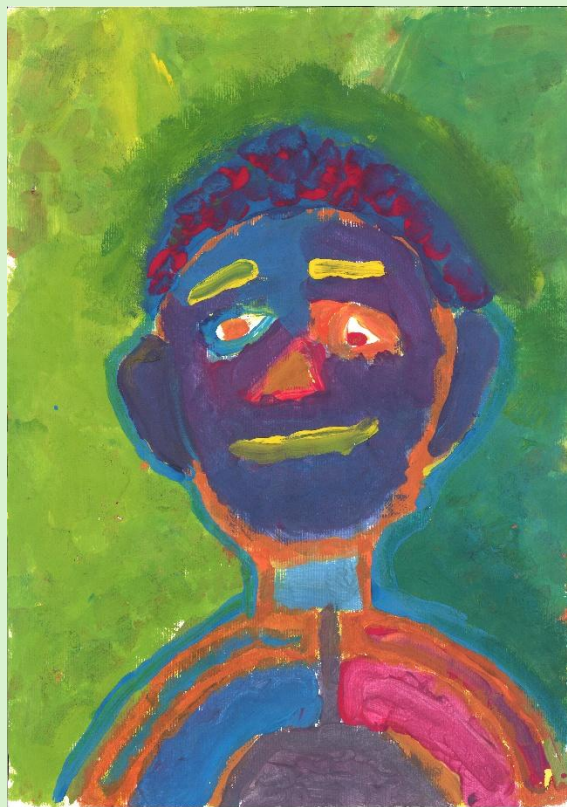
Zjutraj praska na moja vrata kot nor,
saj mama ga spusti gor.

Konec koncev še vedno zelo rada ga imam,
tudi če včasih teži, naj z njim se igram.

Anja Herceg, 6. a

Anida Mujanović, 6. c

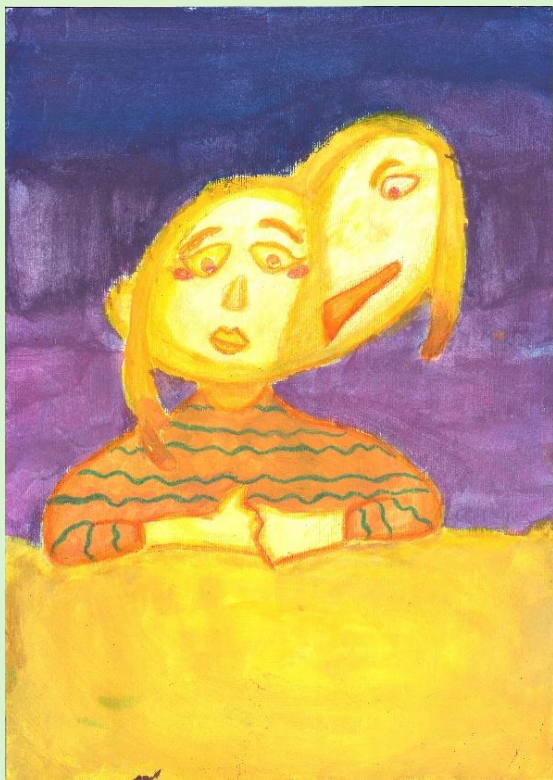
Bor Rižnar, 6. d

Ema Fras, 6. c

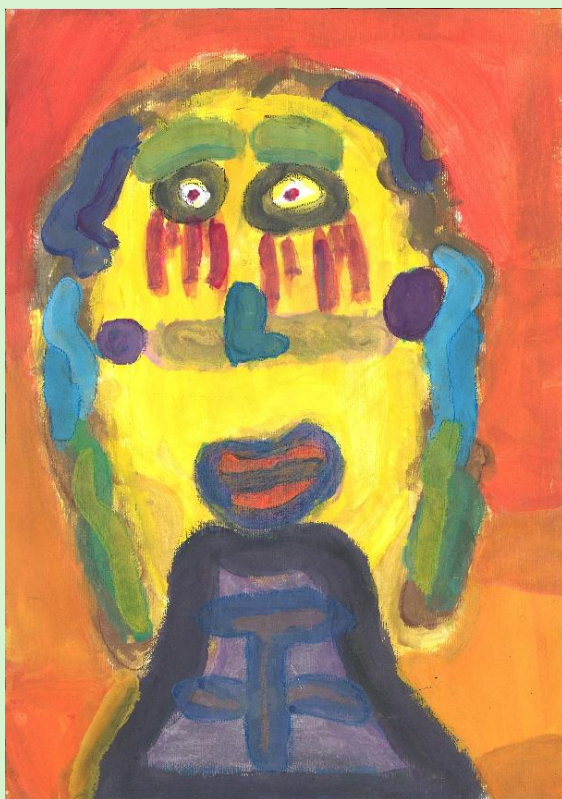
Filip Kokol, 6. b

Iris Veis, 6. c

Lana Dijak, 6. b

Luna Lamot Dedić, 6. c

Maja Zagoranski, 6. b

Mark Markl, 6. b

Mery Polignone, 6. d

Nika Živko, 6. d

Polona Gorenšek, 6. d

Vito Leskobar, 6. b

Zala Cebe, 6. d

Učenje

Učenje se ves čas vrti okoli nas,
vendar upamo, da je le za okras.
Nadležno se nam je učiti,
vendar vsi hočemo petico dobiti.

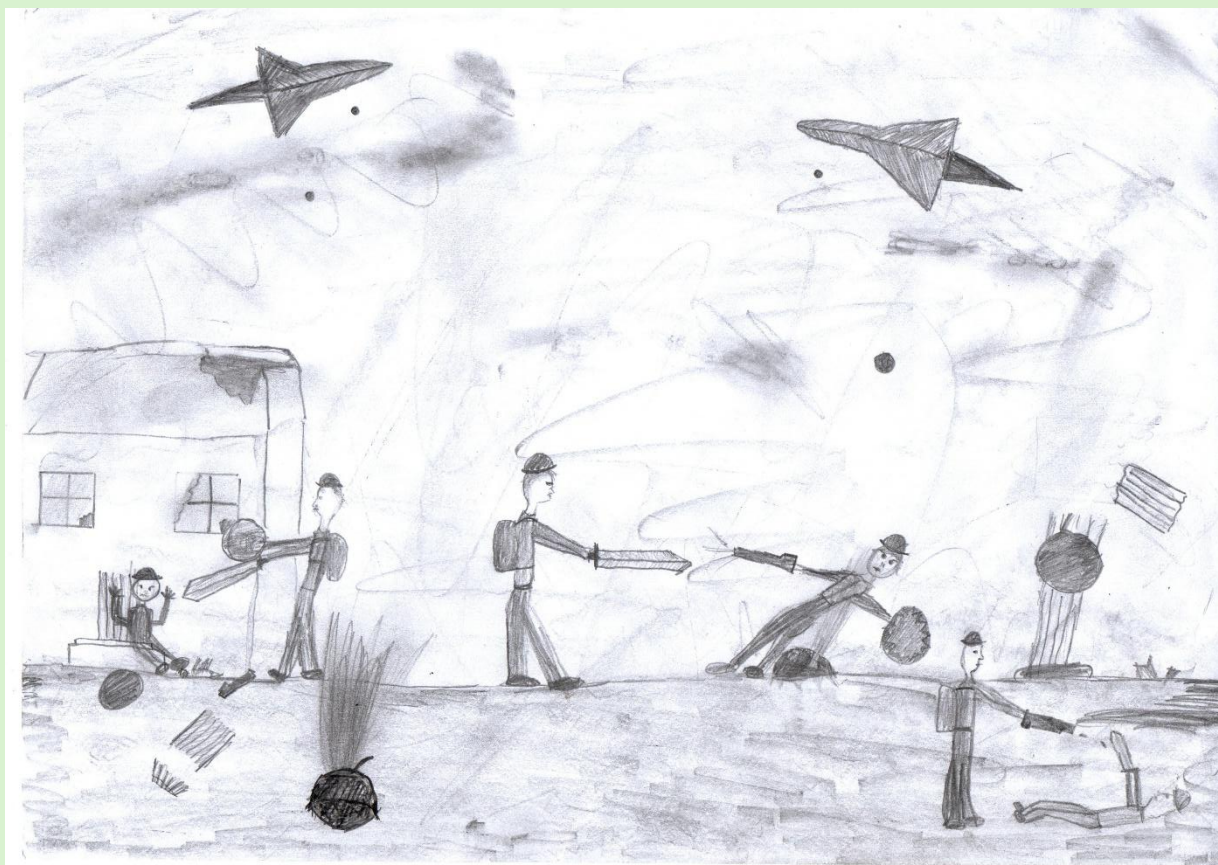
"Pojdi se učiti!" vsak dan odmeva,
včasih komaj čakamo konec dneva.
Ali se sploh splača učiti, ne veš,
dokler od staršev domov ne greš peš.

Znanje pa te včasih rešuje,
včasih pomembneje kot srce deluje.

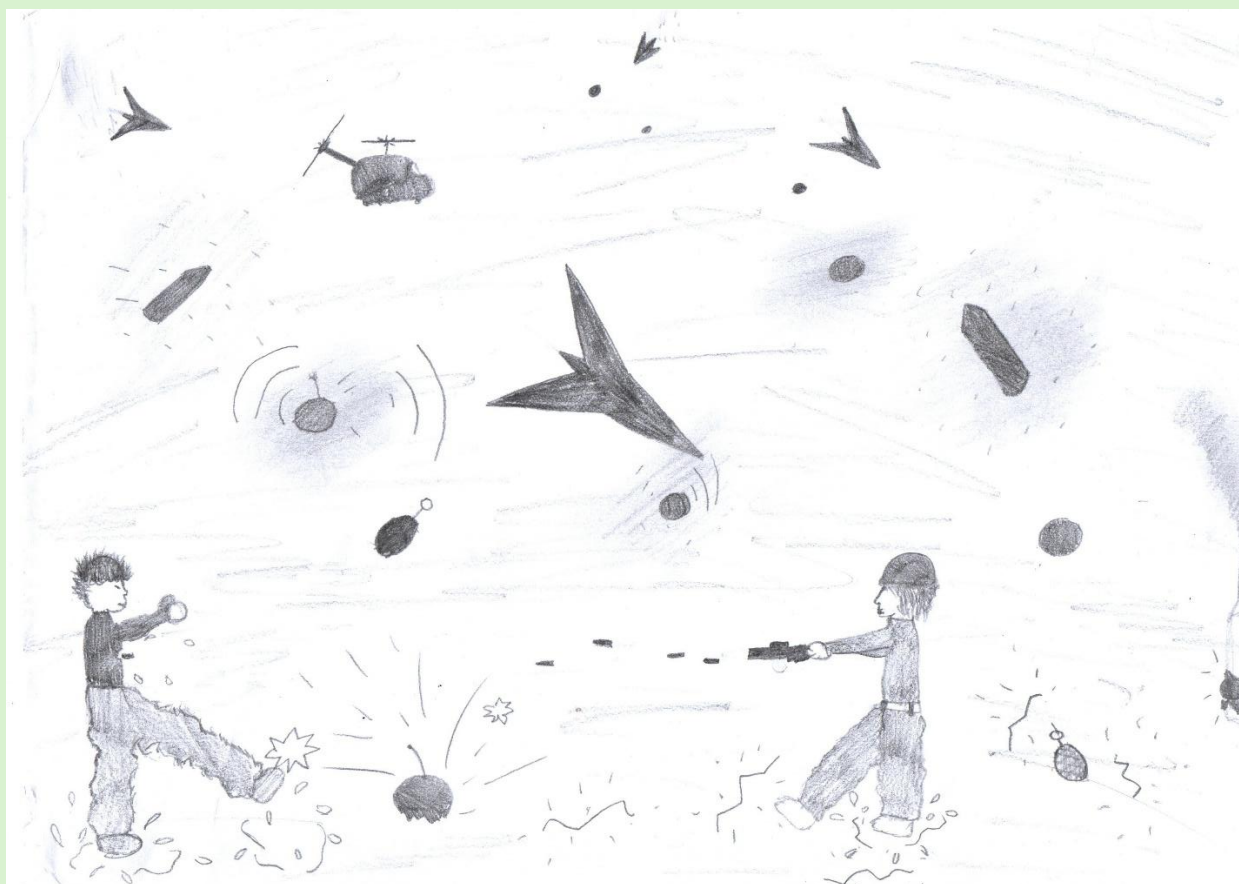
Tilen Kopše, 6. a

Zala Mirt, 6. a

Dim Zupan: JUNAŠKA ZGODBA: *Alina Premzl, 6. a*

Dim Zupan: JUNAŠKA ZGODBA: *Zala Mirt, 6. a*

Sreča

Sreča je stvar,
ki je ne iščeš sam,
pot do nje razkriješ sam.

Pride, ko nehaš gledati nazaj
in sprejmeš,
kar daje ti svet zdaj.

Ni skrita v denarju,
ne v velikih stvareh,
največ pomeni mir v očeh.

Ko veš, kdo si in kam želi srce,
takrat počasi sreča najde te.

Ana Tanasić, 8. c

Spomini

Let minilo je kar,
a vsega spominjaš se nazaj,
kot da včeraj bil je maj.

Vsi pogovori in tisti tihi pogledi
še vedno živijo v tisti steni blede.

Čas gre dalje, a nekaj ostane,
določene stvari nikoli nepozabljene ostanejo.

Ana Tanasić, 8. c

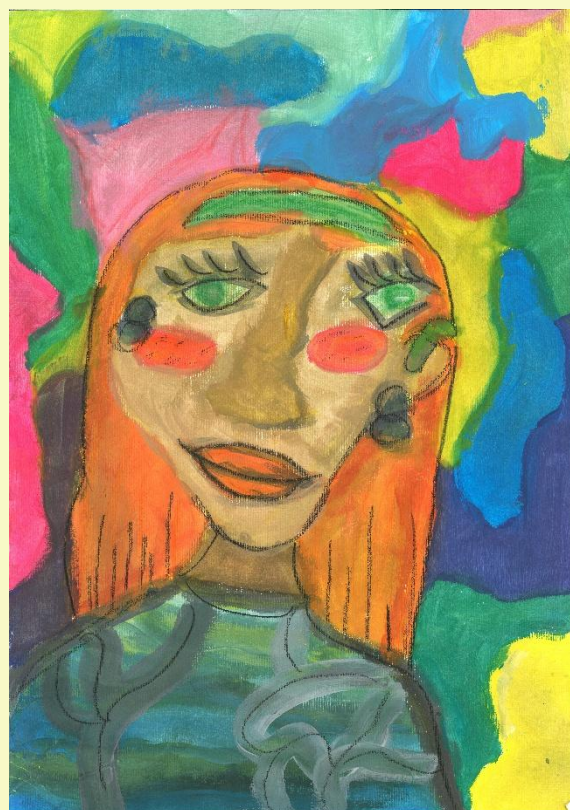
Življenje

Življenje je in ni večno,
čprav včasih ni srečno.
Življenje je bitka
med dobrim in slabim.

Življenje je neki svet,
a se vedno okoli nas ne more vrteti.
Življenje je kot noč in dan,
vedno pride z drugimi idejami na plan.

Življenje je včasih dolgo,
včasih pa kratko,
odvisno od trenutkov.
Življenje je srečno,
čprav ni večno.

Gal Draškovič, 8. c

Kaja Zvezič, 6. a

Eva Žitnik, 7. b

Vodilu strahu

Strah je groza.
Strah je nemir.
Brez strahu je lepo,
sončno in svetlo.

Strah je velik kot drevo,
posipano s soljo.
Sol je majhna reč,
strah je velik za ta planet.

Brez strahu bi živeli lepo,
sploh če vojn ne bi bilo.
Velik je ta strah, kaj bo jutri in kaj bo danes.
In kaj od tega dobrega še lahko vzameš?

Ajda Kolar, 7. b

Človek ali stroj

Kaj se godi v današnjem svetu,
da stroj človeka prehiti?
Človek človeku ni več v pomoč,
ker umetna inteligenca jemlje to moč.

Znanje postalo je mlahavo,
saj ne znamo brez umetne inteligence
in ta žal spreminja potek konference.

Še malo pa človek ne bo več imel moči,
da premagal bi robotske luči.

Uprimo se robotu, da človek spet bi postal
človek človeku v pomoč za doto
in dobro človeško moč.

Jure Kolar, 8. b

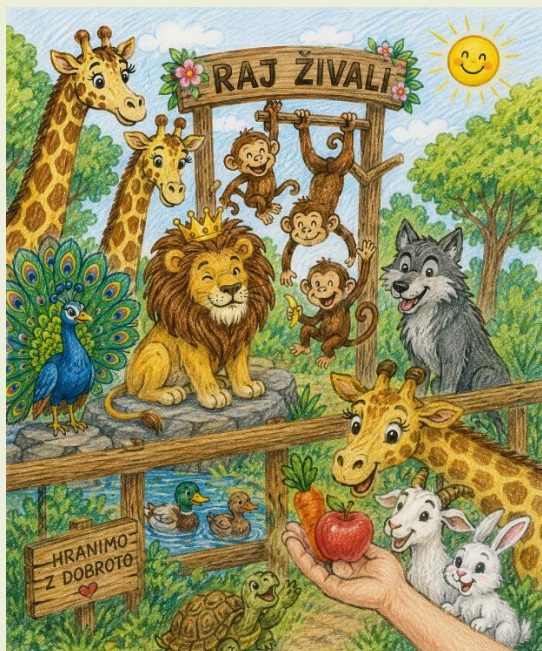
Živali iz raja

Si kdaj obiskal naš vrt z živalmi,
kjer bivajo volk, žirafe in pavi?
Veslje prinašajo številnim ljudem,
ki z njimi preživijo trenutek iskren.

A tam še drugo kraljestvo živi,
kjer kraljuje mu lev in opice tri.
Vsak dan z veseljem tam je obdan,
ko pričaka jih sonce, svetloba in dlan.

Ta dlan jih premami, boža in hrani,
da skačejo vse kot na svobodni poljani.
V objemu narave, kjer čas rad obstane,
so srečne prav vse – velike in male.

Kiana Kocbek, 7. b

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Zobki

Zobki v ustih se smejiijo,
vsako drobtino polovijo.
Ko se s ščetko ne seznaniijo,
se pred bakterijami več ne braniijo.
Obloge se na njih krepijo,
luknjice izvrtajo.
Ko zobozdravnika obiščejo,
se s ščetko znova zasvetijo.
Če pa jim ne damo ščetke
in pojemo gumijaste medvedke,
bodo bakterije prevladale
in od zobkov pregrade se vdale.

Maša Marko, 6. a

Vežanje kravate

Vedno, ko si zjutraj vežem kravato,
me znova spravi v zagato.
Ko že hitim,
da v šolo ne zamudim,
vozel izpustim,
napako naredim
in vse znova ponovim.
Vsakič, ko se mi vozel odveže,
kravato spet začnem vezati teže.

Ves ta direndaj mi povzroča potenje
in mi pije vse potrpljenje.
Navsezadnje se predam
in jo z rumenim metuljčkom zamenjam.

Maša Marko, 6. a

Številke

Številke se raztezajo in premikajo v vse
možne smeri,
ena iz zvezka skače,
druga iz svinčnika na list hiti.
Tretja se zvija v smeri kače,
vsaka pa po svoje blesti.
Razjasnijo največje trače
in povzročijo izbruhe kreativnosti.

Včasih pa so malo nagajive,
se zapletejo in so za neuspeh krive.
Takrat te malo razžalostijo,
a se otroci spet hitro naučijo.

Številke so lahko dobre in slabe,
malo nagajive in ravno prave.

Maša Marko, 6. a

Prijatelj

Prijateljstvo vrti se okoli sveta,
veter ga nosi, dokler ga ne odda.
Ne mesto, ne kraj, ne država sveta,
nobena ni tista, ki ga ne pozna.

Radi igrajo se otroci vse dni,
za brezskrben čas in tisoč noči.
Ne ustavi jih jezik, videz in barva,
njim je pomembna le dobra zabava.

In tako se združuje narod sveta,
kjer pravi prijatelj je tukaj doma.
Ko okno odpre se, zasliši se glas,
da zunaj je pestro – od tam pa do nas.

Jutro obdano z nasmehom prične,
da odpelje skrbi v daljave in dlje.
Tokrat glas zapoje v dvoje in troje,
ker skupaj je lepše in boljše – po moje.

A vedno ni lahko, to vemo že vsi,
ker grda beseda dva razdeli.
Tokrat srce joka in misel boli,
da izgubili smo tistega, ki mu mar ni.

Tisoč noči ne mine lahko,
ker misli ti begajo tja, kjer je lepo.
Ko skupaj gradila sta širono veselje,
postavljala zidove tam, kjer je bolje.

Edino prijatelj je tukaj, ti roko poda,
ne izda te tako zlahka in se s tabo igra.
Zato pa pozabi na izrečene laži,
ki niso taprave, zato to boli.

Ljubezen je tista, ki povezuje le dva,
da z roko v roki prepletena sta.
Življenje ju združi in zanju živi,
da spoznata poslanstvo te neizmerne moči.

Je sreča iskana postala ta dar,
da s prijateljem najdeti luč za oltar.
Ko skupaj prestopita brezmejno življenje,
prijateljstvo ostane – za vedno in vselej.

Kiana Kocbek, 7. b

Rožica

Rožica draga cveti v nebo,
a kaj, ko ostali utrčajo jo.

Česa vsake rože vedno je strah?
To je človekov grozen zadah.

Skrije se v listje.
Joj, premajhni so,
še vedno se cvetovi vidijo.

A se odloči,
da močna bo,
deklico ugriznila bo v roko.

A kaj naj?
Saj nima zob.

To bo naloga,
ki strašna bo.
A ko dekle vidi rožico,
začuti, kaj preživljajo.

Odloči se:
ta mora se bo končala,
saj vendar ...
kdo jih ne mara?

Pomagajmo jim!
na ves glas zakliče,
tako da jo sliši sosednje igrišče.

A kaj, ko še vedno noben ni za!
In kaj, če so rože le v pravljicah rastle?
To bo zgodba vsa.

A deček pogleda jo,
začne razumeti,
kaj preživljajo.

A ko občinstvo (končno!) se ozre,
vidi, kako to gre!

Rožico utrčaj,
tako j oveni,
te cvetlice so začeli ceniti.

Lana Figeš, 6. b

Zemlja

Zemljo onesnažujemo,
Zemljo uničujemo.

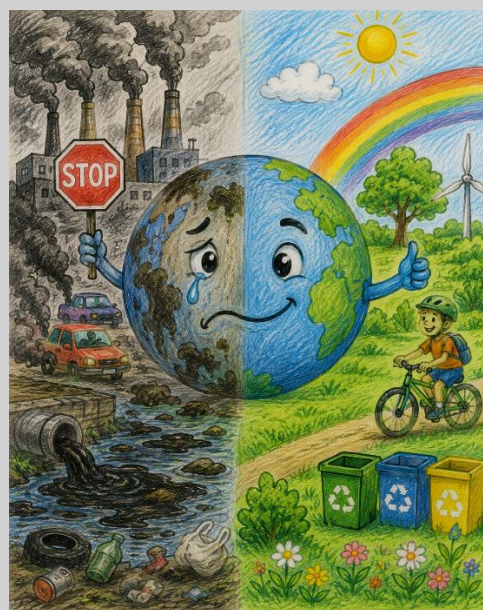
Tovarne in avtomobili
onesnažujejo po vsej sili.

Vzemi raje kolo,
to bo bolje za Zemljo.

V ozonu so luknje –
kot v balonu.

Ustavimo to –
ne onesnažujemo je.

Anja Herceg, 6. a

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Najljubša žival

Moja najljubša žival je mačka,
ki rada prede in kvačka.
Ker je Tačka mačka, ki kvačka,
vedno nekaj nakvačka,
V moji glavi misli zakvačka,
ker je prava potepačka.
Ko pa domov pritačka,
je potrebna krtačka.
To ni ne šala ne igračka –
je moja Tačka mačka.

Alex Černoga, 6. a

Moji prijatelji

Matic, ki rad sitnari,
Lino, ki vedno je čokolino,
Val, ki rad dela preval.

Ko smo zunaj, radi jemo čokolino,
še sploh pa Lino – Lino čokolino,
radi se zunaj igramo, vozimo s skiroji.

Jure, ki rad je kure,
Felipe, ki rad bere stripe,
Mark, ki hodi v park,
Aleksander, ki je moder.

Alex Černoga, 6. a

Prazen list

Prazen list
je tišina,
je praznina,
je tema,
ki ni popisana.

Je noč,
ki kliče na pomoč.

Je nekaj, ki čaka
in nekoč dočaka.

In dočaka sonce,
ki ga z dnevom čaka.

Filip Soče, 6. a

Gondzila

Gondzila ogenj bruha
in pobruha babico,
ki špagete kuha.
Takrat, ko hodi,
celo mesto pohodi.
In takrat, ko se dere,
se vse v tla udere.
In ko skače,
ima obute natikače.
Takrat, ko pa spi,
tako smrči,
da vse po zraku leti.
In takrat, ko je,
celo restavracijo poje.
Takrat, ko pa pije,
pa celo jezero spi.
In takrat, ko teče,
te kar na rit zmeče.

Filip Soče, 6. a

Želje

Imam dosti želja,
da kar po šivih poka.
Želje so lahko bilo kaj,
samo da veš zakaj.
Želje so velike
ali raznolike.
En bi bil rad krokodil
in bi plaval v reki Nil.
Drugi bi pa bili mačke,
imeli bi mehke tačke.
Tretji bi pa bil pleskar,
za drugo mu ni nič mar.
Če želja pa nimaš,
sreče nič kaj nimaš.

Filip Soče, 6. a

Pingvin

Pingvin je šel v trgovino,
kupil eno oranžino.
Na poti je srečal pingvinko Tino,
skupaj spila sta penino.
Pol sta šla v kino,
tam sta jedla čokolino.
Zvečer je prišel domov,
tam čuval ga je pes Hov.

Aleksander Podgornik, 6. a

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Številke

Številke drvijo hitreje,
kot moj brat je milke.

Moja mama na vrtu nabira bilke,
medtem kot jaz množim številke.

Babica šal plete brez nitke,
ata pa ne premakne ritke.

Aleksander Podgornik, 6. a

Svet

Današnji svet je za znoret –
zakaj noben noče več pet?

Zakaj v gozdu ne slišim listja šelestet,
zakaj naj dam 5 eur za polpet?

Ta svet je za umret,
hočem starega spet!

Aleksander Podgornik, 6. a

Milo

Milo smrdi tako kot čistilo,
ki se je polilo,
zato sem prinesel lepilo.

Ker se je lepilo prijelo,
je še bolj smrdelo,
zato sem se počutil še bolj debelo.

Ko sem se pogledal v ogledalo,
sem videl svojo debelo glavo.

Vprašal sem mamo,
pa je rekla, da sem budalo.

Lino Kline, 6. a

Ocene

Ocene so lahko kot sladkorne pene,
ampak lahko ti pokvarijo najlepše dneve.
Ko slišiš *ena sedi*,
veš, da učiteljica rada popeni.

Če uspe ti jo ukrotiti,
veš, da moraš hitro iti.

Ko je test,
veš, da gre zares.
Če je pozitivno,
greš na ples.

Aleksander Podgornik, 6. a

Vlaki

Ko so se naredili vlaki,
so se prebudili norjaki.
In nenadoma so se prikazali oblaki
in zato so se zredili norjaki.
Potem so se še napili,
zato so vse spremenili.
In nato so se vlaki zabili
in vsi so postali bedaki nefini

Lino Kline, 6. a

Fižol

Nisem vedel,
kaj naj napišem za naslov,
zato sem uporabil besedo fižol.
Nato sem skuhal fižol,
mu dodal sol
in zažgal fižol.
Ker se je polilo,
sem dodal lepilo.
Zato se je vse kadilo
in poklical sem Milo –
z njo se je vse rešilo.

Lino Kline, 6. a

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Zvonec zvoní

Ko zvonec zazvoni,
se razred razveseli.
In zvonec že komaj čaka,
da spet zazvoni.
A ko je konec šole,
se zvonec prav nič ne veseli,
ker nič več ne zvoní.
In tako zvonec čaka in čaka,
da spet zazvoni.
In tako pridejo otroci nazaj v šolo
in zvonec spet lepo zvoní.

Lino Kline, 6. a

Pesem brez navdiha

Pesem brez navdiha je kot film brez slik,
kot roža, ki ne cveti, kot nepobarvan lik.

Je kot življenje brez sonca
in kot juha brez lonca.

A kaj naj, ko takšna pesem je zanimiva,
preveč je nalezljiva.

In to ti angeli govorijo že stoletja,
ti ne dojameš, da je to hit tisočletja.

In kaj naj naredim, pač tako je,
da vsaka pesem lepo zapoje se.

Lana Dijak, 6. b

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Nič nima smisla

Mačka je raca,
kruh naj bo debeluh!
Nič nima smisla in ta hiša je kislá.

Obešalnik zgleda kot očalnik,
miza je kriva!
Nič nima smisla in tisto je vila.

Katana je banana,
Gondzila je kot Mila!
Nič nima smisla in to je glista.

Kaja Zvezič, 6. a

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Škratja družina

Na sprehodu je bil en škrat,
ki bilo mu je ime Mat
in bil je samo en,
kar je boljše kot noben.

Rad živel je hudomušno,
njegov brat Pat pa debelušno,
njuna sestra Špela rada pela je,
zato zelo debela je.

Ni pa dolgo dosti pela,
ker ko pa je preglasno zapela,
je njena rit oživela
in kar naenkrat prrrrrr! zapela.

Tilen Kopše, 6. a

Črno-bela slika

Jurij prišel je v muzej
in srečal ga je še Jurej.

Sta odšla do prve slike
in začela gledati like.

Je bilo vse črno-belo,
pa je lik zgledal kot omelo.

Joj! sta oba se spomnila,
da očala sta pozabila.

Ko pogledala po tleh sta,
videla sta kuro.

Si nadela sta naočnike,
pogledala sta gor
in zagledala sta uro.

Alina Premzl, 6. a

Rima

Ko pišem pesem,
iščem rimo
in fino je iskati rimo.
Ampak ko jo najdeš,
piha rima kot klima.

Brez rime ne more biti klime,
brez prepiha in užitka.

Če se potrudiš,
se bo naredilo ta pravo rimo,
ki se prilepi kot lepilo.

Alin Adrović, 7. c

Zrak

Zrak je zrak,
ki zgleda kot rak.
Rak je rak,
ki zgleda kot čudak.
Čudak je čudak,
ki se je izgubil v zrak.
Mrak je mrak,
ki se obnaša kot Mark.
Mark ni Mark,
ampak je park.

Matic Babšek, 6. a

Brat

Brat, brat, brat po glavi mi leti,
nehaj že, glava me boli.
Naredi to, naredi tisto – vsak dan isto.
Nimam energije kakor kakšen električni avto,
na moji bateriji ne piše več sto,
povrhu pa se še ravsati želi.
Dobro, da se rad veseli.
Ko brat zaspi, vse se pomiri,
vse mesto zaspi, ko veliki brat malega brata umiri.

Aleksander Podgornik, 6. a

Adijo kreda bleđa

Kreda bleđa cel dan piše po zeleni tabli,
medtem učenci v zvezke pišejo – sami blabli.
Kreda se manjša, manjša in manjša ...
Učiteljica se tanjša, ko kreda je manjša.
Črke na tabli se vrtijo, učenci v razredu pa smejiijo.
Učiteljica Breda pa je vse bolj bleđa.
Učenka Evica vpraša, kje je njena kredica.
Breda jo pogleda in Eva vidi, kako je Breda bleđa.

Alina Premzl, 6. a

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Ko pride dolgčas

Dolgčas! Ta grozen občutek,
ki se v tebe naseli
in kar noče oditi.

Občutek imaš,
da na svetu nič več zabavnega ni,
čakaš, da te dolgčas zapusti.

Ležiš, se kotališ
in si svoje tihe misli govoriš.

Gledaš v zrak in čakaš,
da se kaj zgodi,
da le tišina ni.

Čakaš, razmišljaš
in končno se spomniš,
kaj bi lahko počel,
da dolgčas bi odšel.

Ali je res dolgčas slab?
Saj samo pomaga,
da malo razmisliš
in si nove ideje izmisliš.

Saj kdaj pa nam že mora biti dolgčas,
da je čas tudi za nas.

Polona Gorenšek, 6. d

Pica

Grem na pico in vidim ptico.
Ko pridem na pico,
mi dajo pečeno potico.

Ko vprašam, kaj to je,
rečejo: Nimamo drugega še.

Sprijaznim se – potico pojem,
rečem za sladico,
dajo mi pa pico.

Ko pridem domov,
zagledam punco,
ki uhanje ima razcefrane.

Ko jo pogledam,
komaj se zavedam,
da v ogledalo gledam.

Ema Lorber, 6. a

Ne vem

Ne morem napisati pesmi,
nič se mi v glavi ne sestavi.
O čem naj pišem?
O nosorogu, ki pravi: "Dobro rišemo!"

Vse sem že napisal:
belo debelo, mačka krtačka in grdega račka.
Ob tem govorim resnico
in ne držim prstov kot za krivico.

Brez idej sem,
a mi lahko poveš zakaj?
Mogoče, ker veter piha,
resnice ne vem, lahko pa povem:
Moji možgani so prazni.

Tilen Kopše, 6. a

Nesreča

Ko se zbudim,
priletim z glavo na trda tla
in stopim na levo nogo.
Pogledam skozi okno
in vidim nadlogo –
sošolca Franca.

Grem v šolo
in stopim v lužo.

Stopim v razred
in slišim pok in tok!
Učiteljica se dere,
ker zamujam k pouku.

Lovro Gačnik, 6. b

Srečni otroci

Otroci v krogu se vrtijo,
se sončnega dneva veselijo.

Radi se igrajo in nagajajo,
sosedom velikokrat razgrajajo.
Plešejo, igrajo in rišejo,
najrajši pa malo izzivajo.

Ko pa sonce skrije se,
luna na nebu prikaže se.
Otroci domov morajo,
v toplo posteljo smuknejo.

Nika Mihalič, 7. a

Lep dan

Bil je zelo lep dan,
a mi je mama vzela telefon stran.
Bil sem jezen in sem udaril v dlan.
Nato sem šel v šolo zaspan.
Spal sem samo tri ure
in sem se mami drl v uhe.

Mislil sem nanjo cel dan.
Mami sem se opravičil in je šla stran.
Vrnila se je in mi dala telefon nazaj.

Florent Gashi, 7. c

Prava pesem

Pesem se ti v glavi sestavi,
nato samo pogledaš k sosedi Jani
in pesem se v glavi pozabi.
Če pesem prava je,
ne pozabi hitro se.

Prava pesem se v avtu vozi,
in tudi golaž rada ima,
imeti mora tudi psa,
da idej ti ne zmanjka –
in vedno znova v glavo se vrne
in kar noče več oditi.

Urh Pleteršek Krčec, 7. c

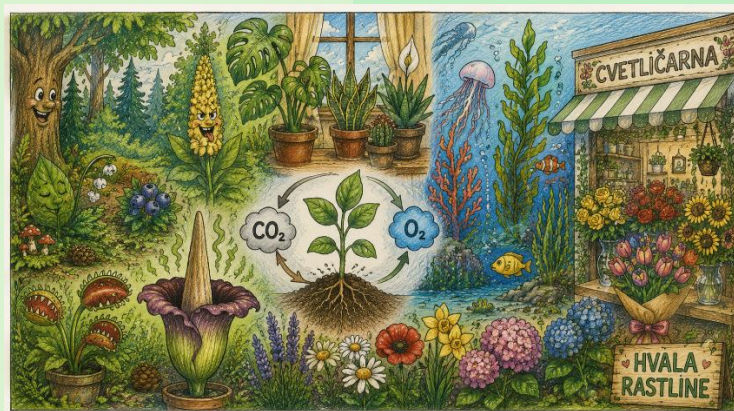
Rastline

Rastline so lahko zelene in mile
ali pa visoke in malo nagajive.
Nekatere so tudi kar škodljive,
ene pa privlačne in smrdljive.

Rastejo v gozdovih in doma
in nobena se na pot ne poda.
Rade so v vlažnem okolju,
nekate pa v globokem morju.

Delajo nam svež kisik,
ogljikov dioksid potrebujejo,
da svojo rast nadaljujejo
in na koncu v cvetličarno potujejo.

Liam Urošević, 7. a

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Živali

Živali so stvori zabavni,
mali in veliki, lahko tudi nevarni.
So iz živalskega vrta ali iz divjine,
a vseeno jih zabava in veselje nikoli ne mine.

V živalskem vrtu so tudi ptiči,
ljubki in veliki in takšen, ki kriči.
S krili radi frfotajo
in se nato v vodi igrajo.

Opice veselo zganjajo norčije,
skačejo z veje na vejo,
da se jim kar rep zavije,
ko sonce bleščeče sije.

Liam Urošević, 7. a

Kačji pik

Če te kača piči,
takoј pomoč pokliči.
Naj te ne preplavi obup,
raje pojdi v bolnico po protistrup.

Ves čas ohrani mirno kri,
in pojdi k nekomu, da te pomiri.
Najpomembneje je,
da ti dobro počutiš se.

Če se slučajno zgodi,
da tvoje počutje dobro ni,
ti lahko rečem le,
da upam, da boš preživel to vse.

Ela Ficko, 7. b

Ribič

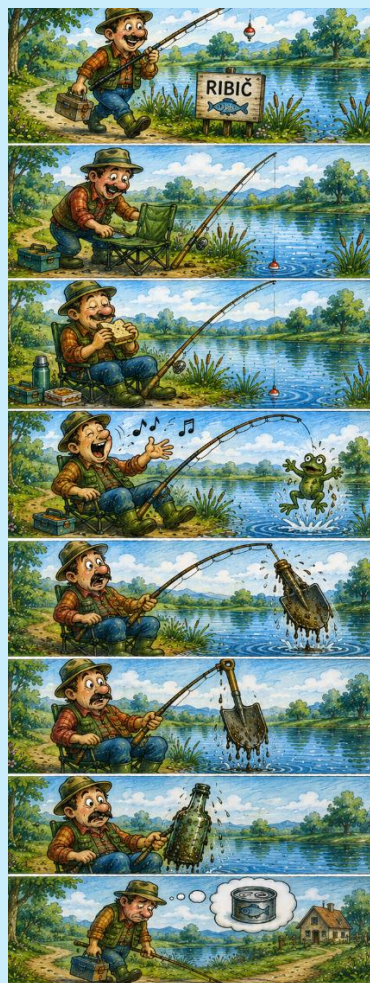
Ribič ribarit je šel,
da bi kakšno ribo ujel.
Ko si je stolček postavil,
si je še ribiško palico pripravil.

Potem se je usedel
in kar takoj svoj sendvič pojedel.
Ko mu je postalo dolgčas,
je zapel na ves glas.

Naenkrat je nekaj potegnilo za vabo,
a iz vode je potegnil le žabo.
Potem je iz vode potegnil lopato,
ki jo je že čisto prekrivalo blato.

Ko je iz vode potegnil še prazno steklenico,
je spoznal kruto resnico:
Nobene ribe ne bo ujel,
zato bo raje kar domov odšel
in za kosilo ribo iz konzerve imel.

Ela Ficko, 7. b

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Zaupanje

Če ljudje poslušali se bi,
bi bili bolj povezani.
In če ljudje povezani bi bili,
bi si bolj zaupali.

Zaupanje je zelo težko pridobiti,
a zelo lahko ga je izgubiti.
Zaupanje med vrstniki glavno je,
da odnosi med njimi izboljšali bi se.

Kljub temu da zaupanje je dobra stvar,
je lahko polno prevar.
Ne smeš zaupati vsem,
saj lahko nastane kakšen problem.

Boljše življenje bi vsi imeli,
če za zaupanje bi lepo skrbeli.
Nikoli ga ne smeš izdati,
ampak ga moraš dobro varovati.
Ela Ficko, 7. b

Na krilih prijaznosti

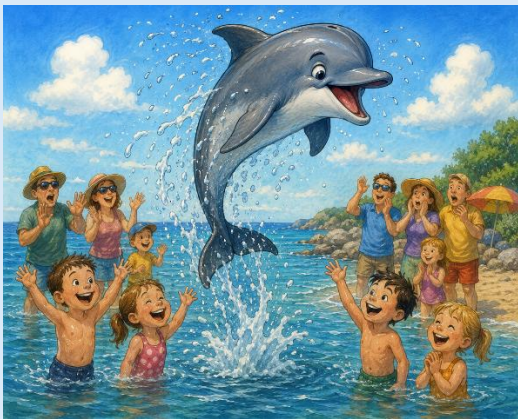
Vsak dan ni prijazen,
a bodi srečen, ne neprijazen.

S prijaznostjo leteti se da –
kvišku našega srca.

Če kdo je neprijazen, mu pomagaj,
da bo tudi on znal k prijaznosti poleteti
in s tem resnično zaživeti.

Ko svet ni prijazen, bodi tih, a ne zamrznjen –
ni vedno veselje, so pa želje.

Včasih pot nas drugam odpelje,
a na koncu nas čaka veselje.
Z veseljem bomo leteli
in v prijaznosti zacveteli.
Kaja Perić, 7. c

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Hudomušen delfin

Delfin iz vode skoči,
vse ljudi v bližini zmoči.
Otroci vriskajo in se smejiijo,
odrasli kričijo, a se ne jezijo.

Delfin se ne prestraši krikov,
veseli se otroških vzklikov.
Njemu se zdi to igra mikavna,
otrokom pa zelo zabavna.

Delfin hudomušen,
nad otroki navdušen,
v zraku salto naredi
in se tako od otrok poslovli.

Ela Ficko, 7. b

Lisjakov rojstni dan

Lisjak praznuje rojstni dan,
vesel privleče spisek opravil na plan.
Potem kar pljune si v dlani
in začne, da česa pozabil ne bi.

Nato ugotovi,
da v shrambi vseh sestavin več ni.
Zato prosi zajčka,
da mu prinese svoja jajčka.

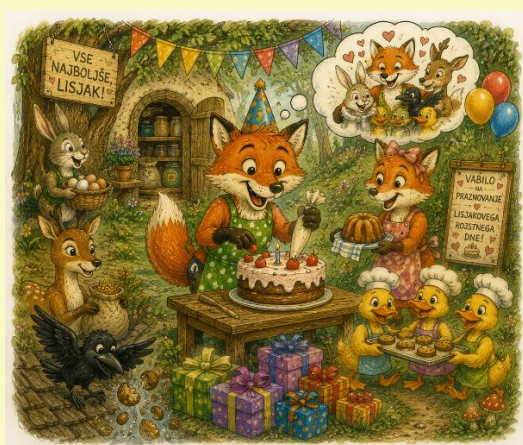
Potem pride srna
in mu da pšenična zrna.
Vrana zanj zlomi orehe,
tako da jih vrže s strehe.

Zdaj, ko ima sestavine vse,
se peka lahko začne.
Najprej prosi svojo lisičko,
da speče mu potičko.

Potem pokliče sosedove račke,
da mu spečejo kolačke.
Nato sam poskrbi za okrasitev in vabila,
vsi ostali pa za darila.

Med zabavo
si lisjak misli to:
"Darila super so,
a najbolj dragoceno je prijateljstvo."

Ela Ficko, 7. b

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Voda

Voda je pomembna zelo,
saj brez nje življenja ne bi bilo.
Če ne bomo skrbeli,
da bo dovolj pitne vode,
smo že postavili temelje naše usode.

Brez vode se svet ne razvija,
saj jo potrebuje kmetijstvo in industrija.
To zelo onesnažuje vodo
in v naravi naredi veliko škodo.

V mnogih delih sveta trpijo,
ker pitne vode dovolj ne dobijo.
Mi imamo v domačih pipah pitno vodo vedno na
razpolago,
v mnogih delih sveta imajo v vodi nesnago.

Vodo, dragoceno,
je treba varovati za vsako ceno.
Če je ne varujemo in ne prečiščujemo,
lahko to hitro obžalujemo.

Previdni moramo biti,
ker vsake vode ne smemo piti.
V njej so lahko skriti
razni virusi, bakterije in paraziti.

Mi lahko pitne vode iz domače pipe dobimo,
kolikor želimo.
Mnogo ljudi po svetu jo mora kupovati,
če želijo zdravi ostati.

Voda ima v našem življenju pomembno vlogo,
mi pa imamo nalogo,
da z njeno zalogo varčujemo zelo strogo.

Ela Ficko, 7. b

Nasmej se

Sonce zaide in vzide,
z vsakim dnem lahko znova začneš.
Ko sonce bo vzšlo znova,
naj ti nič ne bo odveč.

Samo uživati moraš v dnevu,
če ti nekaj ne bo uspelo,
še vedno imaš priložnost,
saj nič ni neponovljivo.

Nasmej se drugim osebam
in verjemi v to, kar verjameš sam,
ljudje ti bodo hvaležni,
ker si jim spremenil dan.

Jure Komljenović, 7. a

Prijateljstvo vrti svet

Le kam grem?
Še sam ne vem.
Tja v svoje kraljestvo,
ki zame je kot nebeški kraj.
Do tja, kjer moja prijatelja sta dva,
vsak sliši moj glas,
ne da mi čas, da pridem sam,
potrkam na vrata in vstopim,
in ju presenetim, ko ju vidim,
še sebi v srcu ogenj zanetim.

Le čakaj, čakaj,
zapri oči,
a slišiš te glasove,
ki govore: *Ti prijatelj si kot barka, ki pljuje.*

Ko kaj rabiš, takoj pridrvi,
kot junak z rešilnim čolnom drvi
po tebe še na konec sveta,
do kjer dalje več ne prideta.

Če pravega prijatelja spoznaš,
ne skrbi, vse traja en čas.

Julija Nedog, 7. a

Pitna voda

Voda je lahko kot plin, voda, reka,
kapljica, potok ali solza smeha.
Voda je vse okrog in znotraj nas,
uporabljajo jo države, mesta in vsaka vas.

Voda je lahko različna:
umazana, čista in pitna,
saj to je Zemljin največji dar.
Je stvar, zaradi katere ljudje živijo,
ampak nekateri je včasih sploh ne dobijo,
ker pitne vode je vse manj.
Na primer onesnaževanje vode je slaba stvar
in nekaterim ljudem za to sploh ni mar,
ampak čas je, da za to nekaj naredimo,
ker drugače jo lahko vsi za vedno izgubimo.

Pitna voda je nadvse pomembna
in če je želimo imeti dovolj,
bo v svetu potrebna velika sprememba.

Lara Komljenović, 7. a

Prijateljstvo

Prijateljstvo se med ljudmi vrti,
saj se prijatelja zelo hitro dobi,
ker prijatelji so lahko prav vsi.

Prijatelje dobiš povsod,
tudi tam, ko jih ne pričakuješ,
in tam, kjer stanuješ.

S prijatelji se vsak dan igraš
in si drug drugemu žogo podaš.
Tudi včasih k prijatelju na obisk greš,
prespiš in ješ, na sprehod pa peš.

Liam Urošević, 7. a

SIZIF – Naj legenda živi

Ni se bal ne groma ne strele,
saj Sizif je bil kralj brezupne vneme.
Korint je sezidal in pretental vse bogove,
a sreča mu je zapela po svoje.

Ko vodo iskal je za svoje ljudi,
naplahtal je Azopa za izvir in še tri.
V zameno izdal mu je Zeusa skritega,
da Azop razkrinka boga prevarljivega.

A Zevs pozabi izdaje nikdar
in v srce zareže mu kraljevi udar.
Poslal je nad njega smrti okov,
da vklenil bi kralja v temo grobov.

A Sizif – prebrisani, zviti je vladar –
še Smrt je ujel kot nepomemben dar.
Zaklenil jo je, da svet je obstal,
nihče več umreti od takrat ni znal.

Bogovi besnijo in Ares že plane,
okove razbije, da red spet nastane.
V podzemlje so končno Sizifa zvlekli,
a še tam načrti njegovi so stekli.

Tedaj Zevs udari s svojim ukazom:
naj kamen vali nad večnim prepadom.
Do vrha ga žene z zadnjim izdihom,
ko skala mu zdrsne z neusmiljenim krikom.

In znova. In znova. In znova spet,
brez konca, brez slave in večnih let.
Morda je prav v tem njegova zmaga,
da kljub usodi ne klone in ne omaga.

Kiana Kocbek, 7. b

Riba

Riba je vodna žival,
ki ob plavanju se zabava.

Lahko živi v širnem morju,
tam lahkotno plava,
kot da bi bila v brezkončnem veselju.

Živi lahko v divji reki,
tam jo voda nese kot veter v puščavi pesek.

Lahko živi pri tebi doma,
kjer za steklom svet opazuje sama.

Živi pa tudi brezskrbno v jezeru,
dokler je ljudje ne ulovijo
in jo morda na njeno srečo nazaj spustijo.

Imran Suljić, 8. a

Antarktika

Antarktika bela več ne bo,
ker se topi, zelena bo.

Ledeniki se v velikih kosih topijo,
prestrašene ptice pa vse dlje bežijo.

Polarnih medvedov še zelo malo je,
saj globalno segrevanje uničuje vse.

Pingvini prav tako zelo trpijo,
ko svojo družino na odtrganih ledenikih zgubijo.

Imran Suljić, 8. a

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Dekle z dežnikom

Dekle je stalo pod dežnikom,
a veter je zapihal prehitro
in dežnik ji je ušel iz rok.

Ostala je sama v dežju,
vsa premočena.

Dežnik se nenadoma je nazaj pojavil,
iz njega stopil je povodni mož,
ki jo je zgrabil in povabil nad oblake,
kjer spijo vsi junaki,
ki so jima ponudili kavo ali čaj.

Žiga Celcer, 8. c

Predolge minute

Še zadnjič vrata se odpro,
vsi se nestrpno v klopi posedemo.
En, dva, tri – že zvonec zazvoni,
gospod Pravopisnik v razred prihiti.

Povodni mož že v knjigi čaka,
da svojo Urško zavrti.
Mi pa si le želimo,
da jo v Ljubljani strugo čim prej potopi.

Vsi strmimo v kazalec,
ta pa kar stoji in čaka,
že slutimo kupe sivih las,
ki se bodo, če se ne pohiti,
na nas vsak čas pojavili.

Zadnje minute, še nekaj sekund
in že kot blisk se z mesta izstrelimo,
kakor svetloba hitro in veselo
se na igrišču sproščeno veselimo.

Nika Dravec, 8. c

Denar

Mi celo življenje lovimo to stvar
ter damo vse na stran
in ta stvar je denar.

Nekateri zamenjajo
družino za gotovino
ter ignorirajo prepir za papir.

Otroci zrastejo,
ti se postaraš
ter ugotoviš,
da je denar prevara.

Alin Adrovič, 7. c

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Človek

Človek je vsak,
tudi ti, verjemi mi.

Ti si lahko junak
ali bedak
ali kulturn
ali tih kot muren.

Obrazov je nešteto,
preveč, da bi jih ujel v besedo.

Alin Adrovič, 7. c

Vodna razlika

Za nas je pitna voda samoumevna reč,
za nekatere je kot bogastvo imet'.
Imamo je kot polno klet,
nekateri pa brez nje ne morejo preživet'.

Za njih lahko kapljice odločijo
življenje ali smrt,
pri nas pa končajo polite na prt.

Ko pri nas brez razloga iz cevi teče,
tam nekdo na kilometre za pitno vodo steče.

To je velika razlika,
a nas to nič ne mika.
Mi raje mečemo pitno vodo proč,
namesto da bi jim nudili pomoč.

Gal Draškovič, 8. c

Plameni

Ko vse še mirno spi,
ogenj že železo topi.
Oče še na veliko spi,
ko že na hodniku cvrči.

A od vročine silne, pekoče
otroku v postelji postane vroče
in nenadoma že joče.

Ob joku mama se zbudi
in že od sile moža prebudi.
Ta iz postelje plane
in tečno vzdihne.

A ko vidi, kaj se godi,
brž po otroka odhiti.
A ne more do otroka,
ker vsepovsod že steklo poka.

Oče žalostno strmi skozi ogenj,
saj ve, da je prepozen.
Evakuacija uspela ni,
le solze, žalost in plameni.

Gal Draškovič, 8. c

Tiha noč

Tiha noč je
vedno mirna noč.

V postelji zaspiš,
v sanjah se le prebudiš.

Sanje so pravljice
in čudovite mavrice.

Včasih pa tudi nočne more,
ki jih premagati zmorem.

Kim Kokol, 8. c

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Čas

Čas je čas,
ki vedno beži,
včasih se zdi počasen,
včasih pa hiter.

Vedno je veliko časa,
ampak vedno pravimo,
da ni dovolj časa.

Rok Barbarič, 8. c

Srečni otroci

Srečni otroci imajo veliko sreče,
so veseli, pa tudi žalostni –
a večinoma nasmejani.

Srečni otroci se veliko igrajo zunaj,
so prijazni in pridni,
vsak dan radi pomagajo –
ne le prijateljem, tudi družini.

Srečni otroci so enaki
in enak bodi tudi ti –
tak, kot si zdaj.

Rok Barbarič, 8. c

Krokodil

Tisti lepi krokodil
ležal je v reki Nil.

Gospod lovec Boštjan
iskal ga je celi dan.

A našel ga ni,
saj zasmrčal je na travi.

Krokodil ga je videl,
Boštjan ga je videl.

Zbežala sta oba,
saj sta se oba ustrašila.

Krokodil je vodo naredil rjavo,
Boštjan pa je rabil novo kurjavo.

Rabil je kurjavo,
saj je moral posušiti hlače,
ki jih je malo prej umazal.

Ula Škrabl, 8. c

Majhna čebela

Majhna čebela na vrtu je sedela
in opazovala, kako se panj dela.
Želela je bližje, poletela malo nižje,
k večjim čebelam – zaposlenim
in dobro poučenim.
Radovedno je spraševala in se čudila,
kako ona bi lahko takšen panj zgradila.
Največja se obrne in ji sladko odvrne:
"Delam vsak dan, a prav nič mi ni zaman,
ker zdaj znam narediti takšen panj."
"A kaj, ko nimam časa," mlajša se oglašala.
"Če nekaj bi si res želela, ne bi nazaj brnela,"
ji mirno reče najstarejša čebela.

Lora Karakaš Korošec, 9. a

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Štiri pridne čebelice

V panju pod krošnjo drevesa
se štiri čebelice prebude.
Drobne, zlate, vesele in krilate
iz panja odlete.

Dišeče cvetlice, metulji mladi,
vsi se nasmehnejo čebelicam majhnim.
Ob potoku se sliši žabji krak-krak.
Čebelice skupaj letijo in pogumno brenčijo.

Naenkrat zapiha veter,
črni oblaki in dež jih prestrašijo.
Drobne čebelice se skrijejo v cvetove
in čakajo, da bo spet posijalo sonce.

Ko sonce posije, spet letijo domov.
S cvetnim prahom, polne dogodivščin,
ugotovijo,
da je svet lep,
če skupaj držijo in si pomagajo.

Mateo Čuš, 9. c

Papirji do treh

Od sedmih do treh,
od sedmih do treh,
toplo je jutro,
jaz pa grem v 'matro'.

Od sedmih do treh nisem doma,
ker jaz delam kot kak zmaj.

Od sedmih do treh,
papirji povsod,
treba je pospraviti tudi to.

Od sedmih do treh,
v pisarni sem jaz,
ko zagledam kazalec – čas!

Ura je tri
in gremo domov vsi.

Ema Halkić, 9. b

Mesarska

Mesar zjutraj zgodaj vstane,
predpasnik si nadane.

Nož hitro vihti,
da se meso ne pokvari.

Cel rdeč od živalske krvi,
mora se umiti in zaspati.

Zjutraj se zbudi
in vse se ponovi.

Rok Ivančič, 9. b

Šolske klopi

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh
v šolskih klopih
je treba sedet.

Od osmih do dveh.
Kazalec se ustavlja,
v steno strmimo,
minute se vlečejo,
v prazno gledamo.

Kje si ta zvonec,
da rešiš nas muk?
Svinčnik se zlomi,
težek je ta pouk.

Od osmih do dveh,
od osmih do dveh
sodelovati je treba pri vsem!

Nadija Husić, 9. b

Zdravstvena

Od jutra do noči,
od jutra do noči,
daj, samo ne joči,
da te nena kdo počí.

V ambulantí sem celo noč in dan,
ves utrujen in nenaspan.
Tukaj vidim vse vrste ran,
ki zgleđajo, kot da so iz norih sanj.

Gužva je velika,
da pokaže se ti rentgenska slika.
Pacientom sila je velika,
a kaj, ko zdravnikov mala je številka.

Od jutra do noči,
od jutra do noči,
daj, samo ne joči,
da te nena kdo počí.

Od zlomov do zvinov
in tudi izpahov,
vidi se vse, razen celih rokavov.

Ko končno odpravim se domov,
jaz nimam več nobenih dvomov,
grem hitro jaz spat,
saj spanec zame je zlat,
vendar ga je zelo malo
in imam občutek,
da me bo kar pobralo.

Anej Rokavec Roj, 9. b

Preventivna varnost

Krize se dogajajo,
slabe vibracije nam oddajajo.
Problemi so veliki,
kadar življenje nam visi na nitki.

Včasih tla se tresejo
in nam dobro voljo odnesejo.
Kadar stvari nam gorijo,
prav vsi tedaj kričijo.

Reševanje pogosto je zahtevno,
če to območje je bolj revno.
Vendar imamo evakuacijski načrt,
ne rabimo slepo iskati izhoda kot en krt.

Če uspemo se rešiti,
moramo sedaj vso škodo pokriti.
Ta škoda pogosto je velika,
res prav velika je številka.

Zato vzameš si kredit,
ampak ga boš moral nehat pit.
Ker denarja primanjkovalo ti bo,
zabavi lahko pomahaš samo še v slovo.

Za popravilo cele dneve delal boš,
vse svoje veselje dal boš samo v koš.
Delal boš neprestano noč in dan,
imel boš zelo malo lepih sanj.

Ko končno odplačal boš ves kredit,
boš že vsega dela sit.
Eno breme ti z ramen odpadlo bo
in končno ne boš obsojen več na kolo.

Anej Rokavec Roj, 9. b

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Ko vihar zapiha

Ko vihar zapiha,
te nazaj odriva.
Ko vihar zapiha,
ti sobo prepiha,
da sveže zadiha.
Ko vihar zapiha,
drevo počasi razgiba
in ga premika,
listje pada
in se v kup nabira.
Vihar spet zapiha,
listje odpiha,
Miha pa vročo juho piha.

Žiga Celcer, 8. c

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Sonce po nevihti

Ko nevihta se razbesni,
sto temnih oblakov prihiti.
Včasih nevihta nastaja čisto počasi,
visoko nad svobodo plujejo nevihtni oblaki.

Sonce se skrije,
nebo se v sivino ovije.
Pred nevihto nastane zatišje,
vse kar leze in gre,
se skrije v svoje "luknje" mišje.

Včasih nevihta med ljudmi se razvije
in se oddaljijo od družinske harmonije.
Nekateri med nevihto zajadrajajo na odprto morje,
drugi v zavetju čakajo, da spet se zjasni obzorje.

Med nevihto strele švigajo in padajo besede ostre.
Vse, kar se nakopiči, privre na dan,
vsak pazi, da po nevihti ne ostane sam.

A ko se dež besed izlije,
spet jasno sonce nam posije.
Po nevihti vse se umiri, spet nebo se razjasni.

Ajda Kolar, 7. b

Vihar v sebi

Nekoč živel je urar,
za vse bilo mu je mar.
Ampak v sebi imel je vihar,
ker hotel je postati kipar.
Skoraj bi bil slepar,
a na koncu postal je pleskar

Aleksander Podgornik, 6. a

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Vihar misli

Včasih se pojavi
vihar tudi v moji glavi.
Takrat se mi zazdi,
da izhoda iz vrtincev misli ni.

Vedno bolj grmi
od vseh dvomov in skrbi.
Navidezni oblaki se vedno bolj gostijo in temnijo,
problemi se vedno bolj nerešljivi zdijo.

Namišljen veter piha na vso moč,
moji možgani kar kričijo na pomoč.
Takrat samo sebe prepričujem,
da za vsako težavo
se da najti rešitev pravo.

Ela Ficko, 7. b

Nevihтни ples

Ko nevihta je na svoje strune zaigrala,
Povodni mož in Urška v Donavo sta odplesala.
Izenada črni so oblaki prihrumeli,
plesalci in mimoidoči so naenkrat obnemeli.

Tako je tudi, ko nekdo nas razjezi,
nešteto sivih oblakov pridrvi.
Z oči nam švigajo ognjene strele,
na zemljo padejo kaplje debele.

V nevihti vse na hitro se odvija,
nihče nič ne misli,
vse po vrsti pred seboj podira.

V možganih ostro zašumi in nemir zareže med ljudmi.
Po nevihti nebo je spet umito
in divja reka vrne se v svoje korito.

Med nevihto razreši se marsikatero nesoglasje,
a na koncu poleže se nežno žitno klasje.

Jure Kolar, 8. b

Vihar

Vihar je močan naravni pojav,
ko zunaj močno piha,
ti lase daleč nazaj zaviha.

Vihar pa tudi slabe stvari stori,
ko tvojo najljubšo žogo odpihne ti
ali pa ko zunaj ne smeš se igrati.

Vendar v nekaterih primerih je dober,
ko vetrnico zunaj postaviš,
jo z vetrom hitro vrtiliš,
ali pa ko zmaja brezskrbno loviš.

Imran Suljić, 8. a

Čustveni vihar

Ko enkrat nekaj me res razjezi,
je kot vihar v moji glavi.

Me muči, me boli,
vse dobre misli uniči.

Ne vem, kaj bi,
noče me zapustiti.

Nato žalost napoči,
mi velike solze polzijo
po licu v temni noči.

Le prijatelj me lahko potolaži,
da viharja več ni
in da se vse super zdi.

Polona Gorenšek, 6. d

Hišni vihar

Močan veter je prevrnil mizo
in je v hiši povzročil krizo.
Lonci so leteli gor in dol,
sunek je prelomil stol.
Burja je hladilniku odprla vrata,
iz mamine omare je izginila kravata.
Izginila je vsa hrana
in po hiši je letela vrana.
Vihar je zlomil ogledalo
in razgrizel novo pisalo.
Povsod se je razlilo čisto
in zelo temno črnilo.
Raztrgana je bila nova preproga,
saj veter ne more biti takšna nadloga!
V resnici je bil majhen psiček,
res, ta kaos je povzročil samo mladiček.

Maša Marko, 6. a

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Vihar

Vihar, vihar, o moj vihar,
zunaj veter piha, znotraj srce miga,
v naravi, kjer ptički pojejo,
drevesa plešejo in mravlje plezajo,
tam piha topel vihar,
vendar v meni piha hladen,
saj je čista tema.

Teo Pavlinek, 9. c

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Vihar

Vihar kot pojem ravno nima izgleda,
še posebej, če mene vprašate,
je samo razmišljati o tem velika beda,
ampak če nanj pogledaš iz drugega zornega kota,
se ti zdi, da si je "vihar" izmislila lahko samo porota.

Razmišljati o grozoti viharja je, kakor gledati,
kako nekdo jezo ponazarja,
vsak hip bi lahko zaradi strahu zaslišali krik.
In vsaka streha, ki je zaradi viharja izgubila del življenja,
si zelo težko opomore,
tukaj ni pomiloščenja!

Zato zapomni si, dragi moj prijatelj,
lasati se z viharjem je pravi pokazatelj,
kdor trdno stoji na tleh in kdo bo kmalu odjadral v svet.

Tara Grabrovec, 8. b

Stop posmehovanju

Prišel je Boris do Ane,
ki je žalostno gledala vrane.
Spominjala se je,
kako jo je sošolka zafrkavala.
Borisu to ni bilo lepo,
zato se je odločil,
da pomagal ji bo.

Šel je do ravnateljice,
ki je ravno jedla kos pice.
Povedal ji je,
kaj se je zgodilo,
in ji pokazal dokazilo.
V njem je pisalo,
kako vsi zafrkavajo Ano.

Ravnateljica je takoj naredila spletno objavo:
»Vsa posmehovanja so kazniva!
Ali bi radi, da se vključi policija?«

Urh Pleteršek Krček, 7. c

Reševanje nasilja

Vsak se lahko odpove nasilju,
saj ima vsak človek dovolj moči.
Ko vidiš, da dogaja se nasilje,
takoј poveј odrasli osebi.

Sam sebi pa si moraš dopovedati,
da če bi bil ti na mestu te osebe,
bi se počutil prav tako nemočnega,
če bi ostal tiho.

Kako pa bi bilo,
če nasilje ne bi obstajalo?
Bilo bi lepo in mirno,
ne tako grdo.

Če nasilju rečeš NE,
se postaviš zase in za druge,
in svet postane tak,
kot si ga želiš.

Alina Premzl, 6. a

Nasilje med nami

Tudi mladi ljudje smo različni,
tako po zunanosti
kot še posebej po notranjosti.

Tudi med mladimi se dogaja nasilje.
Na svetu ni samo mir,
tudi razdejanje in nemir.

V šoli, doma, zunaj v mnogih krajih sveta
lahko na žalost najde se sovraštvo,
prepir in nasilje, ki nekomu prepreči
nadaljevati pot po miru in sreči.

Julija Nedog, 7. a

Nasilje ni rešitev

Nasilje ni v redu stvar,
zato pri tem ne sodeluj
in pretepov ne načrtuj.

Tudi grdih besed ne uporabljaj
in se z vsemi lepo pogovarjaj.
Nikomur na spletu ne grozi,
saj kar rečeš na spletu,
verjetno ne bi rekel v obraz.

Če kogar koli vidiš pri nasilju v šoli,
takoј poišči odrasle osebe,
ki naj naredijo varnostne potrebe.
Vedno se za žrtev postavi
in zanjo lepo besedo zastavi.

Liam Urošević, 7. a

Strpnost je moč

Strpnost je, ko si strpen.
Ko bi lahko v redu čakal cel dan.
Ko si spoštljiv do drugega.
Sošolci moramo med seboj biti prijazni,
se spoštovati in se družiti,
ker je razred ena družina.

Doma tudi moramo biti strpni.
Na primer, ko čakamo sestro, da pride ven iz kopalnice,
ali ko slišimo brata, kako igra igrice in se dere,
ko ga nekdo "ubije" v igrici.

V trgovini, ko čakamo na blagajni,
moramo biti strpni.
Ali pa, ko si želimo nekaj kupiti,
pa je pred nami že nekdo,
ki se ne more odločiti.
Mi pa moramo počakati.

Ko čakamo na semaforju
ali ko je gneča v prometu,
tudi moramo imeti strpnost.
Če ti je slabo od vožnje,
je še hujše, ker si nervozen.
Slabo ti je, vroče ti je, boli te glava,
in izgubljaš strpnost.

Ajna Pajić, 7. a

Reci nasilju ne!

Nam nasilje bo prineslo kaj?
Bomo z nasiljem rešili stvari?
Ne, zato se nasilju uprimo
in prepire s pogovorom uredimo.

Dajmo medsebojno sodelovati
in ne drug z drugim tekmovati.
Ne spuščaj z drugimi se v boj,
raje si pomagajmo med seboj.

Naj so vsi deležni prijateljstva
in naj se vsak počuti sprejetega,
zato reci nasilju ne
in se postavi za sebe in druge.

Jure Komljenović, 7. a

Nasilje

Nasilje ni znak moči,
ampak nasilneževe šibkosti,
ki jo izraža z besedami
in s pestmi.

Nasilnež v svojem početju uživa,
če bi bil žrtev,
bi se tresel,
kot se na vodi trese šiba.

Nasilnežu je bolj od dobrega srca
pomembna dobro namerjena brca.
Še bolj kot udarci lahko bolijo besede,
saj lahko povzročijo stiske in obraze blede.

Ko opaziš nasilje, poišči pomoč,
saj skupaj imamo nad nasiljem premoč.
Postavi se zase in tiste ob tebi,
največjo moč nosiš sam v sebi.

Ne smeš le tiho opazovati,
ampak moraš nasilju nasprotovati.
Nasilje se redko ustavi samo od sebe,
zato raje vpleti odrasle osebe.

Ela Ficko, 7. b

Stop nasilju

Nasilje ni dar,
nasilje je slaba stvar.
Zato recimo: STOP nasilju.
Brez nasilja svet se na bolje spremeni
in vsak lahko mirno življenje živi.

Ljudje, ki nasilje ustvarjajo,
vse vrnilo se jim bo,
in takrat bodo videli, kako je to.
Jaz naredil bi vse, kar lahko,
da se nasilje konča – tudi med mladimi.

Gal Ristić, 7. a

Nasilje

Nasilje ni mladostnikova krepost,
to je lahko njegova največja šibkost.
Čeprav misliš, da si sam,
nisi, vedno se bom postavil tebi v bran.

Veš, kako vse boli,
zato raje pojdi po pomoč, ne čakaj.
Udarec, beseda – vse boli,
na dnu srca ostane ti.

Ne glej, reagiraj takoj,
da še ti kriv ne boš.
Preden rečeš kaj žaljivega
ali udariš s pestjo, se ustavi.

Spomni se, kako bi tebi bilo,
če bi bil na mestu tega, ki trpi.
Če rešiš spor brez nasilja,
se počuti kot največji heroj,
vsekakor pa bodi vedno dober vzor.

Jan Gojčič, 9. b

Dom

Dom je tam, kjer ti si doma,
kjer bivajo oče, mati in brati.
Kjer dom ima babica, dedek in vnuki,
kjer zbere se vsa družina na kupi.

Kjer miza diši po domačem kruhu,
in smeh odmeva v vsakem duhu.
Tam srce najde svoj varen pristan,
ko zunaj se dela temačen dan.

Topla beseda prežene skrbi,
v objemu ljubezni se strah razblini.
Saj dom niso stene, ki hladno strmijo,
temveč ljudje, ki skupaj živijo.

Ko sonce zaide in luč se ugasne,
spomini postanejo zvezde jasne.
Dom je tisti nevidni svet,
ki uči nas srečno in polno živeti.

Kiana Kocbek, 7. b

In upanje je: čas

Življenje napolni veliko vrzeli,
priložnosti nudi, brez da bi si jih želeli.
Včasih zazre se globoko v nas,
da bi sprejeli si čas le na glas.

Ko zvezda se utrne, otrok se rodi,
mu čas svoj nameni, ga z njim utrdi.
Pripravi na prve njegove korake,
s katerimi spoznava vse svoje junake.

Ljubezen in upanje, sledi mu še moč,
ne pozabi na srečo, sanje in joč.
A solze obriše beseda domača,
jo mati izreče, s tem žalost odvrča.

Otrok otroka z radostjo obsije,
ko brezskrbno igra se, njegov čas mu odvije.
Obdan je z morjem, ki prinaša skrbi,
a hkrati odnaša brezupne reči.

Sam se zaveda življenja utehe,
ko išče izhode svoje brezupne sreče.
Sanje so tiste, ki vodijo ga,
do cilja preprostega, ki ga ima.

Prehitro odraste ta otrok sveta,
ko zre se resnici tja preko neba.
Njegove so misli z dejanji preklane,
ko išče brezupne številne zaklade.

Ne čas, ne življenje ne rešita ga,
le on je tisti, ki svet mu ga da.
Z upanjem sanja, da rešil bo ga,
a z znanjem odrešil bo resnico sveta.

Takrat se zazre globoko v oči
in s tem se sooči s tesnobo noči.
Odgovor je v vsakem od nas zakopan,
poišči ga v sebi in s tem boš predan.

Kiana Kocbek, 7. b

IZVIR ČAROVNIJE: Legenda o dekletu iz Krstnikove doline

Menih je sedel na obzidju prestarem,
v dolini Krstnikovi z naravo obdanem.
Z roko zapisal je zgodbo dekleta,
ki vsako je jutro bila v roso odeta.

Hodila je gledat sončni vzhod
in čakati jutro za novo pomoč.
Ji mati bolna ležala je v hosti,
kjer lovci lovili so zajčje norosti.

Prav zajec je zgodbo zapisal že svojo,
z legendo preplašil je visoko gospodo.
Otokar prebudil se je iz sna,
ko v roki odkril ji je znamenja dva.

Ljubezen v srcu in knjigo skrivnosti,
da dekletu razodene svoje modrosti:
»V obupu iskanja zazri se v izvir,
kjer solza ozdravlja in briše nemir.«

To bile so besede njegove v slovo,
ko z legendo zapustil je obsijano nebo.
So zgodbe njegove v rokopise zapisali,
da mistično pravljico bi tukaj obdržali.

Menih je namenil dekletu pogled,
saj vedel je, kaj se bo kmalu zgodet.
Razkril je dekletu resnico sveta,
da ljubezen in skrb sta največja moč dva.

Ponudil ji je izvir čarovnije,
ujete v stekleničko domače arcnije.
S tem ji je mama našla rešenje,
za zdravje, ki reši ji njeno trpljenje.

In ko je dekleta srce spet zapelo,
se jutro življenja znova je vnelo.
Od tistega časa legenda živi,
da ljubezen in skrb v srcu moč deli.

Kiana Kocbek, 7. b

Sveti dar vode

Zjutraj zbudila se je mati narava,
da znova bi nekaj človeštvu predala.
Pogleda čez polja, gozdove, ljudi,
ko reče si tiho: življenje živi.

Zazre se čez morje, hribe in gore,
kjer ona rodi se in išče izhode.
Čista kot misel in stara kot zora
iz njenih gora pritekla je voda.

Ta voda ji daje svoj vir energije,
s katerim življenje gradi in se vije.
Človeku predana v dar in spomin,
da brez nje ni življenja, poti ne globin.

A človekov je um pokvaril vse dobro,
ko materi naravi zadal je usodo.
Grdo poigral se je z njenimi viri,
počasi uničil je svet v sivini.

Lastil si je zemljo in njene dobrine,
brez spoštovanja žal hitro to mine.
Narava le svojo pot si zariše,
neumnemu bitju pa zgodbo oriše.

»Glej, človek, ta voda je svet,
ki življenje ustvarja in rešuje planet.
Če sam boš pohlepno lastil si dobrino,
zavedaj se konca s širno tišino.«

Morda pa nekoč se resnica pokaže,
da človek spozna, da narava ne laže.
Ko sklonil bo glavo in varoval te darove,
bo voda postala oltar za bogove.

Takrat bo narava tiho obstala,
ne v jezi, le v upu mu misli predala:
»Dokler jo spoštuješ, te bo hranila,
življenje tebi in svetu vrnila.«

Kiana Kocbek, 7. b

Žička kartuzija

Nekje stoji en samostan,
mislim, da v dolini svetega Janeza Krstnika.
Že osemsto šestdeset let tam stoji
in uživa v svoji tihi energiji.

Nekoč tam menihi so molili,
svoj način življenja širili
in v samoti bivali.

Na veliko noč pa so bili:
bobri v omaki, torta in krofi.

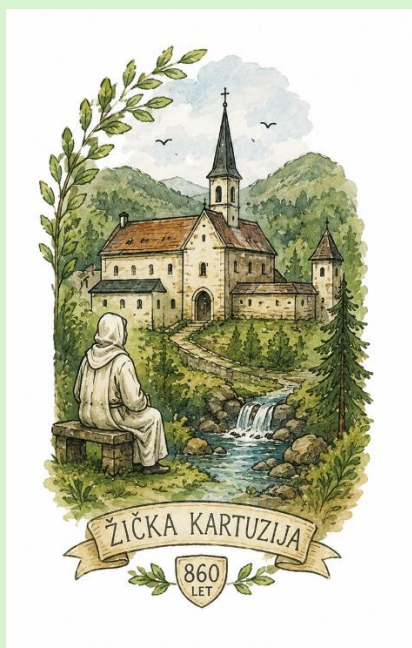
Samostan nastal je tako,
da Otokar Tretji je zaspal,
ko mu sveti Janez Krstnik je naročil,
da naj postavi samostan.

Če želiš se malo stran umakniti,
pojdi v Žičko kartuzijo
in se tam spočij ob gozdu in vodi.

Potok tam zdravilen je,
dober za oči in za splošno počutje.

Naj Žička kartuzija v miru
svojih osemsto šestdeset let proslavlja
in se še naprej tako lepo ohranja.

Polona Gorenšek, 6. d

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Samostan Žička kartuzija

Srce kartuzije bila je cerkev,
kjer menihi so molili, meditirali
in v tišini se duhovno spočili.

Čeprav z obrambnim zidom obdan,
stal je kartuzijski samostan,
ni bil skrit ali neviden na beli dan,
bil je tam, da zlo odganjal je stran,
mir in tišino pa prinašal v vsakdan.

V zgornji hiši samostana, v polni tišini,
menih kot puščavnik živel je v vrlini.
Prepisoval je stare rokopise,
iskal modrost in spokojne misli.

Iz drugih krajev so ljudje prihajali
v samostansko hišo,
da bi našli življenja dar
in doživeli duhovni čar.

Julija Nedog, 7. a

Samostan tišine in samote

Legenda govori o nastanku samostana tišine:
ko grof je lovil belo košuto, hitro in spontano,
ves utrujen je legel in zaspal,
Sveti Janez Krstnik pa mu je v sanjah zajca in
navodilo dal.

Zgradil je samostan za boljše življenje,
v njega dal trud, moč in trpljenje.
Samostan je držal stroga pravila,
vsa pa so samoto ljubila.

Dotik so le z Bogom dovolila,
potrebe po objemu niso čutila.
Menihi so bili samotarji,
v hiši sami svoji gospodarji.

Molili so dan in noč,
verjeli, da jim bo verovanje dalo moč.

Maša Marko, 6. a

Utrinek skrivnosti

Na nebu tišina v neskončnost žari,
usoda poti nam potihlo kroji.
V vsakem utrinku skrivnost se iskri,
v globini vesolja življenje kali.

Ko zvezda se utrne, se življenje rodi,
otrok se razjoče, ga mama doji.
Tolažba prinese mirne noči,
v njenem objemu svet lepši se zdi.

Dlan ga poboža, ko strah ga skeli,
šepet nežno v temi pogum mu deli.
Koraki njegovi počasi zorijo,
v smehu in igri mu dnevi bežijo.

Kot najstnik odkriva vse svoje junake,
ki pripravijo ga na nove korake.
Potem pa le pride življenjska resnica,
ki pokaže mu pot, ki ni le svetlica.

So vzponi in padci, ki urijo ga,
da spozna, kako je, ko odrasti ne zna.
Se močno upira, in srce ga boli,
ko ljubezen le pride in zaskeli.

A čas kakor reka tiho drvi,
otročstvo v spominih le še živi.
Ko zvezda znova na nebu zasije,
življenje se v krogu spet nežno odvije.

Na koncu le eno resnico odkrije,
da v sebi spozna, kako starost se vije.
In v krogu življenja, ki nikdar ne spi,
ljubezen je tista, ki smisel rodi.

Kiana Kocbek, 7. b

Evakuacija v letu 2023

Zgodilo se je tri leta nazaj,
ko pisalo se je leto 2023.
Slovenski je dih zastal v tišini,
ko voda zajela je mir v daljini.

Deževne noči prinesle so strah,
da vse bo odneslo in ostal bo le prah.
A v temi prižge se iskra moči,
ki solidarno nas združi in up znova tli.

Najhujša naravna nesreča je ta,
ki Slovenijo združi, kot nihče to ne zna.
Voda nam vzela je zidove in tla,
a ni mogla odnesti, kar človek ima.

Sosed sosedu zdaj roko poda,
da skupaj ustvarita zgodbo iz dna.
Ko blatne so ceste in hiše nam tihe,
se sliši pomoč, ki združi vse stihe.

Noč je res dolga in dan še boli,
se v drobnih dejanjih prihodnost rodi.
Iz ruševin raste človeški obraz,
ki ve, da v nesreči pokaže se čas.

Tudi moj je bil dom v vodi ujet,
in starši so stopili v nam neznan svet.
Zato je pomembno, da spremljamo vsi,
ko sirena opomni, da nesreča preži.

Ko pade streha, srce nam obstane
in človek človeku zavetje postane.
Izhod se poišče v pravem načrtu,
ki z evakuacijo reši te na vsakem vrtu.

Zato je potrebno poznati izhode,
da mirno stopimo stran od nezgode.
Ko varna pot se pred nami razkaže,
se moč načrta v praksi izkaže.

Kiana Kocbek, 7. b

Iskanje smisla

Ko sem žejen, kaj popijem,
trudim se, da ne polijem.
Ko sem lačen, kaj pojem,
vse ima nekakšen smisel,
da ni zmede in da čaj ni kisel.
Toda jaz tega smisla ne najdem
in v življenju se ne znajdem.

Ko pojem klobaso, je sladka,
moja postelja je prekratka.
Ne vidim skozi svoja očala
in zlomil sem oba predala.

Smisel sem iskal povsod,
v kotlinah in dolinah,
celo pogledal sem v sod.
Na koncu pa sem le spoznal,
da bi lahko kamor koli odpotoval,
a smisel bom našel samo tam,
kjer sam sebe spoznam.

Maša Marko, 6. a

Če (ne)bom ...

Če bom opravil nalogo, bom prost,
če je ne bom, bom lahko zgradil most,
če bom pospravil svojo sobo, bo čista,
če ne, bom lahko risal na dva lista.

Če se bom učil, bom dobil dobro oceno,
če ne, bi lahko pobarval belo steno.

Lahko bi delal, kar hočem,
se ne bi trudil s tem, kar nočem.
A bi se moja mama razjezila kot strašen zmaj
in me delat spodila.

Gotovo raje pospravim svojo sobo.

Maša Marko, 6. a

O Prešernu

France se rodil je v revni družini,
kjer mati ni vedela, kako jok mu umiri.
Nato je odrasel v postavnega fantiča,
ki s pesmijo očaral je srce vsakega dekliča.

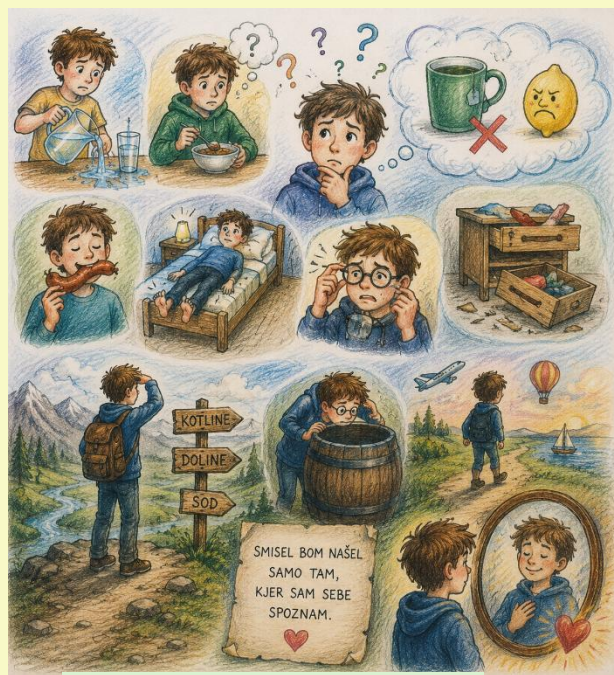
Poklic za njega bil je povod,
da pesmi je pisal za romantični izhod.
Ljubezen do Julije bila je navdih,
da številne poezije ustvarile so njegov stih.

Slovensko je ljudstvo dobilo prvaka,
ki Zdravljico napiše z zgodbo junaka.
Danes iz roda v rod se prenaša,
da spomin nanj nikdar ne ugaša.

Zato smo presrečni učenci doma,
ko slovenska beseda svoj praznik ima.
Dan za nas je prost šole in dela,
bogata s kulturo z besedo velevala:

»Dragi moj narod, zavedaj se dneva,
ko slovenska beseda znova odmeva.
Ponosno zazrimo se spet v zgodovino,
ki ohranja tradicijo in nam ljubo domovino.«

Kiana Kocbek, 7. b

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Akcija in hitra evakuacija

Evakuacija pomembna je zadeva,
lahko zgodi se tudi sredi dneva.

Evakuiramo se ob požaru ali pa poplavi,
da ostali živi bi in zdravi.

Ko evakuacijo sirene najavijo,
ljudje se na varno mesto odpravijo.
Vzamemo najnujnejše stvari,
prej kot prešteli bi do tri.

S sabo imamo odejo in vodo,
v stanovanju pustimo vsakršno posodo.
Obvezni so še nujna zdravila in pa dokumenti,
to za prvo silo najnujnejši so elementi.

Tudi če potres nas ogrozi,
evakuacija se prav tako zgodi.
Umaknemo se stran od stavbe na primerno
mesto,
na bližnji travnik tam čez cesto.

Po evakuaciji počakamo na pristojnih služb
navodila,
saj od nekdanj takšna so pravila.
Evakuacije si nikakor ne želimo,
a vseeno se postopka naučimo.

Da le ne bi bilo poplave, požara ali pa potresa,
ja, živeli bi v miru in brez stresa.

Ajda Kolar, 7. b

Gasilec Jure na intervenciji

Ko na telefonu zazvoni,
mlad gasilec Jure na intervencijo hiti.
Čas izvoza v minutah se prešteje,
reševalec v avtu se za akcijo ogreje.

Hitri, neustrašni gasilci na pomoč hitijo,
da posledice nesreče ublažijo.
Vzamejo cevi, črpalke in orodje,
vse po znanju in odredbi vodje.

Najprej se kraj dogodka zavaruje,
da ponesrečence in druge obvaruje.
Če plameni se že razgorijo,
se hitro ti plameni omejijo.

Gasilci postavijo se v napadalni položaj,
da premagan bo ognjeni zmaj.
Najprej poiščejo se preživeli,
predno trami bodo zогleneli.

Do konca z ognjenimi zublji se borijo,
dokler požara v celoti ne pogasijo.
Poškodovane v bolnišnico odpelje brž rešilec,
a pred tem pomagal prvi je gasilec.

Na koncu postavi še požarno stražo,
gasilski avto pa vrne se domov v garažo.
Pomagati v intervenciji in pri evakuaciji je delo vredno,
plemenito, čeprav očem ljudi dostikrat je skrito.

Jure Kolar, 8. b

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Evakuacije

Evakuacije so pomembne za življenje,
če jih ne vadimo, lahko umremo.

Evakuacije so povsod:
pri požaru,
poplavi,
cunamijih
in še več.

Ne smemo paničariti in tekati.
Če to delamo, lahko drugo osebo ubijemo.
Zato moramo iti mirno s hojo,
da smo vsi varni.

V večini prostorov so evakuacijski načrti,
kažejo pot do najbližjega izhoda
in kje so predmeti za življenje.

Zato pazimo, kaj delamo,
in vadimo evakuacijske načrte.

Rok Barbarič, 8. c

Evakuacija v primeru nevarnosti

Ko je kakšna naravna katastrofa,
se moramo evakuirati.
Ko je požar,
iz hiše moramo zbežati,
ko pa je potres,
če ne moremo na prosto zbežati,
se moramo pod podbojem vrat postaviti
ali se pod mizo skrivati.

Požari zelo hudi so,
zaradi njih več izhodov potrebujemo.
Tudi dimi zelo strupeni so,
zato najbolje je, da jih ne vdihujemo.

Potresi tudi prav dobri niso,
ker vse zgradbe lahko zrušijo
in tako lahko vse izgubimo.

Ko se evakuiramo,
ne smemo paničariti.
Najbolje je,
da ostanemo mirni
in se od ogroženega mesta
varno odstranimo.

Imran Suljić, 8. a

Evakuacija

Ko doživeli smo evakuacijo,
vplivala je na vso generacijo.
Evakuairali so nas iz šole do igrišča,
kjer postavili smo začasna bivališča.

Govorili so nam, da ostanemo mirni,
a bili smo blede in nemirni.
Eden je šepetal, drugi se je smejal,
tretji pa sploh ni vedel, zakaj bi tam ostal.

Končno učiteljica Bojana vzklikne:
"To je vaja!" Napetost takoj ponikne.
Naenkrat vsi v nasmeh, strah gre takoj stran,
evakuacija je bil prav poučen in zabaven dan.

Alina Premzl, 6. a

Evakuacija

Ne želimo si evakuacije,
a včasih rešuje generacije.
Če jo doživiš,
srečen si, da živiš.

Reševalci so nas usmerjali,
da se nismo preveč ustavljali.
Gasilci ogenj so krotili,
da se nismo zadušili.

Šli smo na šolsko igrišče
in si postavili začasno taborišče.

Filip Soče, 6. a

Evakuacija

Evakuacija je prava akcija,
lahko doma, v šoli ali v službi se zgodi.

Ljudje včasih se smejijo,
a ko pride požar,
že vsi se bojijo
in za življenje borijo.

A ljudje so včasih tako neumni,
da kar hitijo
in drug drugega pohodijo.
Zato je treba načrt poznati,
da tudi ti ne boš v zagati.

Lino Kline, 6. a

Evakuacija

Kaj je evakuacija?
Potrebna je orientacija.

Če je potres,
veš, da je zares.

Če pride do požara,
najslabša opcija je omara.

Ko z gore se spusti plaz,
gre vedno za las.

Poplava ni tako dobra kot baklava.

Ena ena dva
je najpomembnejša številka.

Ena ena tri
vsak dan zazvoni.

Tveganje je manjše,
če pokličeš starše.

Aleksander Podgornik, 6. a

Evakuacija

Evakuacija kriči,
vse že gori,
učitelja ni,
ven moramo mi.

Čisto sami smo,
kako – pojma nimamo,
načrt našli smo,
a ga ne razumemo.

Učitelj našel nas je,
ven šel je,
mi pa za njim.

Gasilci tu so
in pomagajo.
Pol šole gori
in srečni smo mi,
da na varnem smo.

Ema Lorber, 6. a

Čas

Čas je neslišen glas,
ki ga pozna vsaka vas
in vedno ovira nas.

Ko čas gre počasi,
so nam dolgočasni vsi glasi.
Včasih pa čas hiti
in vse se v veselju hitro vrti.

Kazalec enkrat po uri švigne,
že se sonce dvigne.
Ko kazalec se drugič obrne,
že se oče iz službe vrne.

Ko kazalec se tretjič zavrti,
vse že mirno spi.

Gal Draškovič, 8. c

Prijaznost ti bo dala krila

Prijaznost lepa je vrlina,
je velika človeška dobrina.
Prijazno je, če prijazen si
in če prijaznost širiš med ljudi.

Kaj sploh prijaznost je?
Prijazna je moja mama, ki me vsako jutro pravočasno zbudi,
prijazen je moj bratec, ko čokolado z mano podeli.
Moja sestra je prijazna, saj mi vedno prisluhne, ko me kaj teži,
moj ati pa mi pomaga, ko me kaj boli.

Prijazna je tudi prijateljica, ki me potolaži in vzpodbuja,
ter učiteljica, ko nam dodatno razlago ponuja.
Prijazne besede hvala, prosim in oprosti lahko polepšajo ti dan
in z njimi lahko drugemu nasmeh priklješ na plan.
Res lepo bi bilo, če prijaznost na svetu vladala bi,
saj potem na svetu ne bi bilo grdih stvari.

Prijaznost moramo varovati in jo spoštovati,
saj kdor prijazen je, se mu prijaznost bo vrnila.
Zato nikdar ne pozabi,
moramo si jo deliti in v srcu dobri biti.
Bodimo prijazni do ljudi,
prijaznost ti bo dala krila.

Eva Žitnik, 7. b

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo
ChatGPT

Prijaznost ti bo krila dala

Prijaznost ti bo krila dala
in nova prijateljstva stkala.
S krili visoko poletiš
in se vseh težav znebiš.

Prijazen je lahko tudi tisti, ki ni prijatelj tvoj, zato se ga ne boj.
Prijaznost te bo spremenila
in iz tebe boljšega človeka naredila.

Prijaznost se s prijaznostjo vrača
in ni pomembno, če se ti ne poplača.
V vsak temen kot žarek prijaznosti posije in nas v dobro voljo ovije.

Ela Ficko, 7. b

Prijaznost ti bo krila dala

Ko ljudje so najbolj na tleh in upanja ni,
jim roko podaj in počutil se boš kot junak,
ki ima krila.
Čisto majhna drobna misel lahko čudeže rodi.
In ne pozabi: *Prijaznost ti nikoli ne obrne hrbta.*

Prijaznost ti žalost z obraza obriše
in veder nasmeh nanj nariše.
Je kot svetilnik, ki te usmerja,
do dobrih ljudi te pripelje.

Je kot seme, ki ga posadiš
in vedno veš, da dobro obrodi.
Bodi prijazen, saj nič te ne stane,
zato rad imej sebe in druge ljudi.

Lan Papotnik, 8. b

Na krilih prijaznosti

Vsak dan ni prijazen,
a bodi srečen, ne neprijazen.

S prijaznostjo leteti se da –
kvišku našega srca.

Če kdo je neprijazen, mu pomagaj,
da bo tudi on znal k prijaznosti poleteti
in s tem resnično zaživeti.

Ko svet ni prijazen, bodi tih, a ne zamrznjen –
ni vedno veselje, so pa želje.

Včasih pot nas drugam odpelje,
a na koncu nas čaka veselje.
Z veseljem bomo leteli
in v prijaznosti zacveteli.

Kaja Perić, 7. c

PRIJAZNOST DAJ IN VRAČAJ

Prijaznost je lepa čednost,
nam babice pogosto rečejo.
A prijazen ni vsak,
za nekatere je to prava redkost,
za druge pa velika prednost.

Veliko ti pomeni,
če ti starejši reče: *Dober dan!*
Zato mu na avtobusu svoj sedež nameni,
namesto da sam sedeš nanj.

Prijatelju prijazno nalogo narediš,
z namenom, da z njim prosti čas preživiš.
A on prijaznosti ne vrača
in z drugimi se stran obrača.

Moj nauk je, da prijaznost daš in vračaš,
namesto da nanjo čakaš.
Kot bumerang prišla bo nazaj,
tebi bo krila dala,
kar bo pomenilo veliko pohvalo.

Maj Kolar, 9. c

Samota

Samota te res lahko ogloda do kosti,
ampak le, če predolgo sam si.
Pa vendar je včasih dobro biti sam,
takrat razmišljaš in premlevaš, kdo ve kaj.

Ne pogovarjaj se sam, to ni v redu,
vedno prijatelj mora biti na sporedu.
Če prijatelja ni, se spored nazaj zavrti,
takrat začneš tavati – sploh ne veš, kdaj in zakaj.

A tvoja rešitev že drvi –
čez drn in strm prijatelj prihiti,
tokrat te na plan izvleče,
pogovor se začne,
tako dobiš odgovor na vse,
in po tem sprehodu nasmejan naznaniš samo še:
Naj se igra v dvoje začne.

Tilen Kopše, 6. a

Osa in čmrlj

(medvrstniško nasilje prek basni)

Sta dve žuželki na polje zleteli,
se pogledali na debelo
in osa je rekla tako:
»Kdo pa si ti, debela in dlakava čebela?«

Čmrlj jo pogleda in se razbesni:
»Dlaka je za izgled in zimo!
Pa ti? Boš zmrznila do kosti.«

»Ugriznila sem že ogromno ljudi
in vsak se vsakič v solzah ustraši.
Osa sem, če te zanima.«

Čmrlj jo pogleda in se znova oglasi:
»Strah me ni in ljudem raje pomagam.
Rože in cvetje pršim.«

Osin komentar se glasi:
»Torej si čebela debela ti,
jaz pa jih sovražim in napadam rada.«

Čmrlj se nasmeji in reče:
»Za tebe sem že slišal.
Ugleda velikega pri tebi ni,
vsak te raje lovi in ubija.«

Osa se obrne
in jezna odleti.

Nauk basni:
Prijaznejši in pametnejši zmagajo brez pretepa.

Jan Pelcar, 7. c

Reci ne

Ali naj rečem ne?
Saj ne vem, ali to dejanje pravo je?
Ali naj povem učitelju,
da bi rad živel v sožitju?

Za zdaj počutim se nemočnega,
morda celo obupanega.
Vem, da to res prav ni,
zdaj pa mi že dol visi.

Meni zdaj je res lepo,
res želim vam vso srečo.
Morda samemu zelo ti je hudo,
z nekom ob strani pa ti bo lepo.

Eva Pajtler, 7. c

Bodi junak ...

Strpnosti na svetu primanjkuje,
to lahko nekateri potrdijo,
saj tudi sami trpijo.
Bodi junak!
In junak si lahko vsak.
Reci jasen NE!
A ta ne mora ostati tam, kjer je.
Vem, da prijaznost lahko zažari,
če si strpen do ljudi.
Bodi zvezda, bodi junak,
delaj to, kar želi si vsak.
Noben si ne želi trpljenja –
vsak naj bo deležen strpnosti in veselja.

Kaja Perić, 7. c

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Vihar

Življenje je kakor vihar,
prav velik prelep je dar.
V življenju imamo vzpone in padce,
lahko imaš vzpone, če le imaš denarce.

Kadar v življenju se nam nekaj spremeni,
zasipajo nas vsi z bremeni novimi,
nova bremena so kakor vihar,
pod katerim skrivaš se prav vsaki dan.

Kadar vihar piha nam premočno,
naše stanje je že kritično,
rešitev lahka nam ne bo,
vendar ne bomo pomahali kar v slovo,
saj predali se ne bomo
in osvojili bomo tole krono.

Ta vihar hude posledice je pustil,
skoraj me je on ubil.
Sedaj to zmagoslavno proslavit,
a bom mogo vse na svoje mesto spet postavil.

Anej Rokavec Roj, 9. b

Žoga v mreži

Bakle in ogenj,
ogelj in petarde,
tifo in pyro,
bobni in zastave –
stadion se trese.

Tema na nebu,
svetloba na igrišču,
noge boleče,
zabavno trpeče.
Pritisk je težki,
jeza in nervoza,
žoga izgine,
golman se meče.

Trener je jezen,
žoga je v mreži,
žalost in veselje,
zapiskal je konec.

Kozarci letijo,
pritisk se veča,
navijači so jezni,
sodnik z masko beži.

Lan Robnik, 9. d

Gradbenik

Dvigujem opeke, brez rokavic,
noge se mi žulijo, roke mi gnijejo.

Ura se zatakne, delo traja večno,
šef me vsak dan krega, pa to je meni tečno.

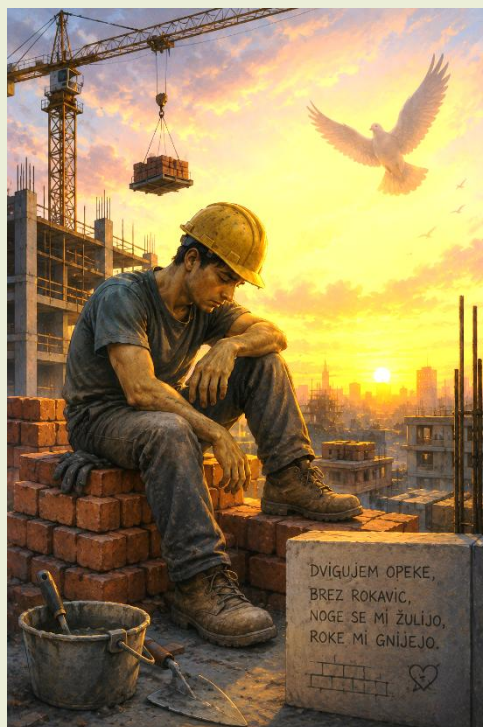
Plavam v cementu, vsem tem zbežim,
a ko vidim svoje davke, kar okamnim.

En dan stojim na strehi, nekaj je v moji vekli,
naenkrat padem in obležim na opeki.

Ne zbudim se več, življenje šlo je v nič,
zdaj sem mrtev in svoboden kot en ptič.

Vsi sodelavci gledajo, ni jim mar,
vsi dalje delajo, samo za denar.

Teo Pavlinek, 9. c

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Bralna

Od osme do dvanajste,
od osme do dvanajste,
začne se branje,
začne se branje.
Knjigo pograbim, sok si pripravim,
na čas pozabim ter v novi svet se odpravim.
Od osme do dvanajste,
čisto pozabim na realni čas,
saj novi svet je pravi čar,
od osme do dvanajste,
od osme do dvanajste.

Od enih do dveh,
od enih do dveh,
zaprem knjigo ter zapustim ta svet,
ampak to ni nič, saj jutri spet čaka me isti potep.

Ela Štrucl, 9. a

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Evakuacija

Ko požar se zgodi,
alarm zazvoni.
Človek se zamisli
in na evakuacijo pomisli.
Evakuacija je dobra stvar,
ko pripeti se požar.

Najstniki v šoli zakurili so papir,
stopimo na hodnik, tam pa strašen nemir.
Po šoli širi se dim,
alarm zazvoni in vsi gremo ven z njim.
Stojimo in gledamo,
kaj smo storili –
nekaj ni uspelo,
nekaj smo zgrešili.

Rok Ivančič, 9. b

Evakuacija

Ko zaslišim sireno,
srce za trenutek mi obstane.
Koraki postanejo hitrejši,
v ozadju se zasliši jok in kričanje.

Ne glej nazaj,
skupaj bomo zmogli.
Vsak izhod nam bo bližje,
če mirno bomo stopili
in trezno glavo pri tem imeli.

Evakuacija je skrb drug za drugega.
Pomagajmo si,
da bo vsak nadaljnji korak vodil nas
do varnega izhoda.

Ko nevarnost mine,
se srečni vrnemo domov.
Hvaležni, da smo skupaj preživeli.

Mateo Čuš, 9. c

Upanje

Upanje je vse,
kar lahko zamisliš si,
ker če upanja ne bi bilo,
vse na svetu bi odšlo.

Upanje je v veselju, smehu
in v mnogo drugih stvareh,
tudi v majhni smreki upanje je,
da zraste v močno veliko drevje.

Če upaš, vse bo lepo,
hkrati pa se uresničilo bo.
Dogajale se bodo same lepe stvari
in srečni bodo vsi.

Liam Urošević, 7. a

Upanje

In upanje je, da se lahko vsak dan znova
in znova zbudim
in zahvalim za vse dobrine sveta,
da se nasmehnem,
ker tukaj sem doma.

Se razjočem, se nasmejem,
saj nihče ni kralj sveta,
se razjočem, se nasmejem,
saj pestro življenje imam.

Sem doma ali v tujini,
vseeno čas vsak dan beži
in prinaša sporočilo:
Delaj dobro, le popotnik si.

Tara Grabrovec, 8. b

Upanje

Upanje je kot tiha melodija,
ki v srcu odmeva,
ko vse v tišini leži.
Upanje je zadnja misel,
ki ostane pred obupanjem,
saj v vsakem koncu je nov začetek.

Upanje je kot zvezda, ki ne zbledi,
nas vodi naprej, ko pot se zgubi,
in v temnih trenutkih pokaže, da ne beži.

Lara Kondić, 8. b

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Po sledeh časa

Času se ne gre skriti,
času ne gre pobegniti.
Gre pa ga kvalitetno zapolniti,
zato pa se mu je treba prepustiti.

Naj te ne bo strah, kaj bo,
ali se spraševati, kaj ne bo.
Pomembno je, da ga ne vržeš stran,
saj ti življenje ni vedno pisano na dlan.

Mogoče pa to, kar je bilo,
bo enkrat nazaj priklicano.
Zato si ne krivi las s tem, kar ni,
ampak živi in bodi to, kar si.

Jure Komljenović, 7. a

Sledi časa

Sledi časa so povsod,
na primer na stavbah,
kjer so velike razpoke,
tam po navadi naredijo nosilne loke.

Sledi časa arheologi raziskujejo,
v podzemlju se z okostnjaki bojujejo.
Iščejo starodavne, mogočne zaklade,
v jami pa za varnost uporabljajo čelade.

Pogosto so tudi na slikah,
v albumih in knjigah.
Sami jih vedno naredimo,
ko pišemo pesmi in se za žogo podimo.

Liam Urošević, 7. a

Sledi časa

Sledi časa so v nas in okoli nas.
V gozdu, mestih, kamor pogled seže, sled časa leži.
Tam, kjer je lepa vasica ležala,
zdaj mestece hrupno in umazano leži.

A vasica sledi časa še pusti,
le globoko v zemlji jih pusti.
A te darove treba je le najti,
da darovi pridejo na plan.

Vsak star predmet ima to svojo zgodbo,
sledi časa nam pusti.
S tem da svetu modrost in zgodovino
in dela jo tako posebno.

Lan Papotnik, 8. b

Sledi časa v drevesu

Drevo mogočno in prikrito
se ni rodilo tako čudovito.
Breza, bukev ali hrast,
vsa so pognala iz semena v rast.
Začelo se je majhno in igrivo,
celo pognalo je koprivo.
Bilo je posebno in drugačno,
čez čas pa je postalo lačno.
Naučilo se je samo preživeti
in kot ostali mirno sedeti.
Zraslo je osupljivo in navadno,
le da je bilo sadno.
Pognalo je cvetove in veje,
presegalo je vse meje.
Zraslo pa je tako veličastno,
ker je že od nekdaj verjelo jasno,
da za sabo pušča sled časa.

Maša Marko, 6. a

Spomini sled časa

V mraku v temni noči obletavajo celo mojo sobo.
Vsak večer si jih nekaj zavrtim v glavi.
To so vendar spomini. Dobri in slabi.

Kako gledam na njih?
No, nekateri so mi všeč, drugi ne.
Pomembno je, da so odšli in prihajajo novi.

Ljubljene osebe in kraji,
spomnim se jih samo zaradi spominov.
Celo življenje me spremljajo,
vesela sem, da je tako.

Čeprav sem včasih žalostna,
da se je kakšno obdobje zaključilo,
imam pred sabo še celo življenje.
Cel kup spominov se bo še nabralo,
dokler vse ne bo pozabljeno.

Polona Gorenšek, 6. d

Spomini

Spomine hranimo v predale,
nekateri pa se včasih izmuznejo –
kakor kakšne "podgane".
Po navadi pa so to tiste,
ob katerih začutimo največje stiske.

Skozi čas na pretekle bolečine pozabimo
tudi tiste najgloblje in najbolj boleče,
kot na primer,
kadar je mama za večno zapustila njegovo sedemletje.

Jaz mislim, da čas zaceli vse rane – še tiste,
za katere nismo našli "podgane".
Vendar pa kljub temu garamo in delamo vsak dan,
nekateri trenutki pa so vendar bili sladki –
kakor maline,
zato sem jih spremenila kar v spomine.

Tara Grabrovec, 8. b

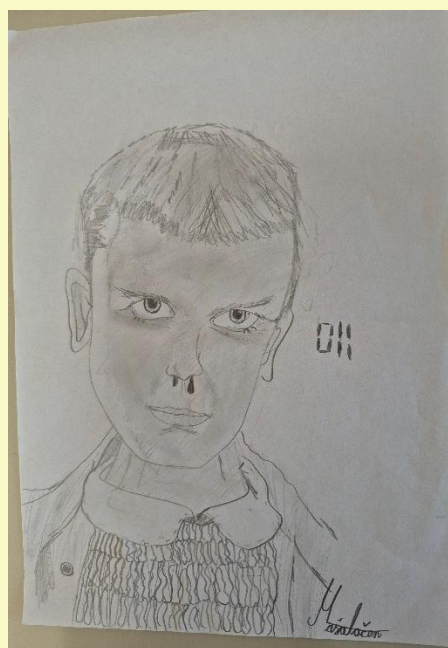
Vidim, vidiš

Vidim mnogo stvari,
vendar ne vsega.
Zato ne zameri mi, če sem reva.
Vsakič, ko me mama gleda,
misli si: *To je zamera.*

Vidim mnogo stvari,
vendar ne vsega.
Mi ni za zamerit,
to je prava zmeda.

Mnogo stvari vidim,
vendar ne vsega.
Vidim jaz, vidiš ti
in vidi moja soseda.

Tara Grabrovec, 8. b

Maša Lačen, 5. b

Jaz in ti

Ko vidiš, ko zreš prijatelju v oči,
ali vidiš globlje, kot se zdi.
Mar lahko vidiš vse kotičke teme
in v njih prepoznaš tudi sebe.

To je prijateljstvo s trdno vezjo,
z dolgo, strmo, vijugasto in temno,
a hkrati prekratko, s skupno in sončno potjo.

Lahko je prijateljstvo, bratstvo, ljubezen
in družina,
vse je velikega pomena,
gradi naša življenja,
polna ljubezni in trpljenja.

Danes pa škatle, govoreče in svetleče,
na kriva pota nas povedejo,
da gledamo prijatelju v oči goreče,
polne sovraštva, izdajstva in jeze.

A do vsega tega lahko prideš,
le če sebe spoštuješ,
se imaš rad in razumeš
ter predvsem trden odnos do sebe neguješ.

Nika Dravec, 8. c

Dobro dejanje

Ko je nekdo nekje nov,
je zelo negotov.
Ne ve, kako ga bodo sprejeli,
ne ve, ali ga bodo sploh veseli.

Ti moraš korak narediti
in ga v družbo povabiti.
To mu občutek pripadnosti bo dalo
in pri srcu mu takoj lažje bo postalo.

Potem bo še tebe prevzel dober občutek,
ker boš vedel, da prav si ravnal tisti trenutek.
Lahko se zgodi, da ko si to dobro dejanje storil,
si si novo prijateljstvo pridobil.

Ela Ficko, 7. b

Nesporazum

Včasih so v družini takšni odnosi,
da posledice otrok še dolgo nosi.
Takšni, da mama najdražje obleke nosi,
ko otroci hodijo bosí.

Včasih, ko ni rešitve,
pride do ločitve,
saj otrok ne more odločitve sprejeti,
kaj šele razumeti.

Otrok se ne more upreti
in tudi ne verjeti.
Zaradi selitve izgubi vse znano
in se počuti, kot da ima na srcu veliko rano.

Tam je vse drugače,
soseba ni bila več stara Meta,
iz babičine kuhinje več ni dišala omleta
in sosed Marko po travniku več ne skače.

Gal Draškovič, 8. c

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Dnevnik Mateja Romanna

25. 2. 2026

Zdravo, dnevnik. Matej Romann piše. Moje življenje je slabo. Mama mi je umrla in moj oče je alkoholik. Vedno, ko ga kaj vprašam, me tepe, in če česa ne naredim. Zdaj ne smem pisati, ker me bo oče pre.....

26. 2. 2026

Zdravo, dnevnik. Včeraj nisem mogel dokončati, ker je oče prišel in me pretepel. Včeraj sem se pozabil predstaviti: »Sem 15 let star in hodim na primestno šolo. Nimam dosti prijateljev.«

1. 3. 2026

Zdravo, dnevnik. Nisem mogel pisati, ker mi je oče vzel dnevnik. Zato sem ga na skrivaj vzel nazaj. Tudi oče pije več zdaj. Ne vem, zakaj. In tudi bolj nasilen je. Zdi se mi, da ga alkohol naredi bolj nasilnega ali kaj.

2. 3. 2026

Žalosten sem 😞. Ker je moj pes bil malo poreden, ga je moj oče ubil 😞.

16. 3. 2026

Dva tedna sem manjkal v šoli zaradi moje depresije in danes sem šel in so me spraševali, zakaj sem manjkal, in sem se zlagal, da sem bil bolan.

17. 3. 2026

Danes sem očeta vprašal, če bi lahko nehal piti alkohol, in kot veste, me je pretepel.

23. 3. 2026

Meni se zdi, da je oče nehal piti alkohol, ker je bolj prijazen, in mi je kupil igro, ki sem jo dolgo časa želel, peljal me je na sladoled.

25. 4. 2026

Danes sem očeta vprašal, zakaj je bolj prijazen zdaj. In mi je odgovoril: »Ko si mi rekel, če lahko neham piti alkohol, sem zvečer razmislil in se odločil, da bom nehal. In zdaj hočem, da tako prijazen ostanem.«

26. 4. 2026

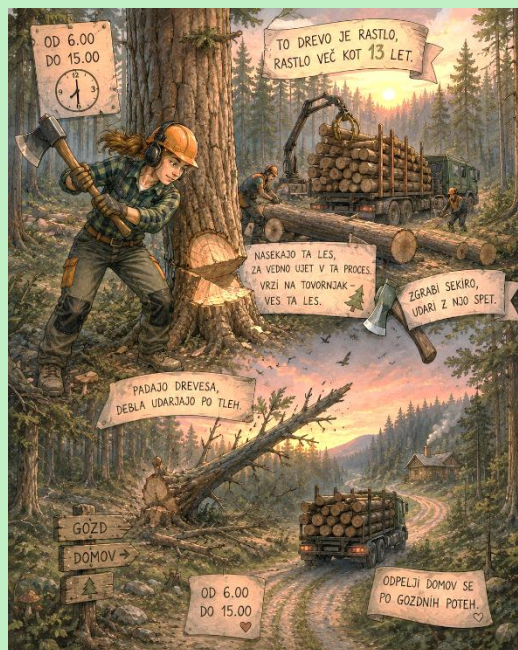
Danes je zadnji dan tega dnevnika, ker ga bom skuril. In hvala, da si bil z mano ves čas, ko moj odnos z očetom ni bil najboljši. Hvala, 😊 😊 😊.

Rok Barbarič, 8. c

Gozdarska

Od šestih do treh,
od šestih do treh,
zgrabi sekiro, udari z njo spet.
To drevo je raslo, raslo več kot 13 let.
Od šestih do treh,
od šestih do treh,
nasekajo ta les, za vedno ujet v ta proces.
Vrzi na tovornjak ves ta les.
zgrabi sekiro, udari z njo spet.
Od šestih do treh,
od šestih do treh,
padajo drevesa, debela udarjajo po tleh.
Odpelji se domov po gozdni poti.
Od šestih do treh,
od šestih do treh.

Špela Gregorič, 9. b

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Moja ljubezen

Kje si zdaj ti, ko te potrebujem jaz?
Kje si moja ljubezen, kam si odšla?

Grem dalje, da te iščem, draga, jaz,
iščem te tudi, ko pade noč brez sanj.
Daleč sem odšel, a misli so tukaj.
Vsaka ulica me spominja nate.

Ljubim te, draga, še vedno jaz,
v mojem srcu si moj nemir in roj.

Kakšno igro ti igraš, to mi povej vsaj,
Ali ti moje ime še pride čez sanje?

Ljubiva se, to vsi vidijo, razen nas,
ponos je močnejši, a srce oddaja glas.

Od tebe ne odneham, četudi me boli vse,
kajti nekatere ljubezni nikoli ne umrejo, ne.

Kje si zdaj ti, ko te potrebujem jaz?
Kje si, moja ljubezen, kam si odšla?

Elvedin Jusić, 9. d

Vihar

V meni včasih zapiha vihar.
Kar naenkrat je vse narobe,
čeprav je zunaj lep dan.

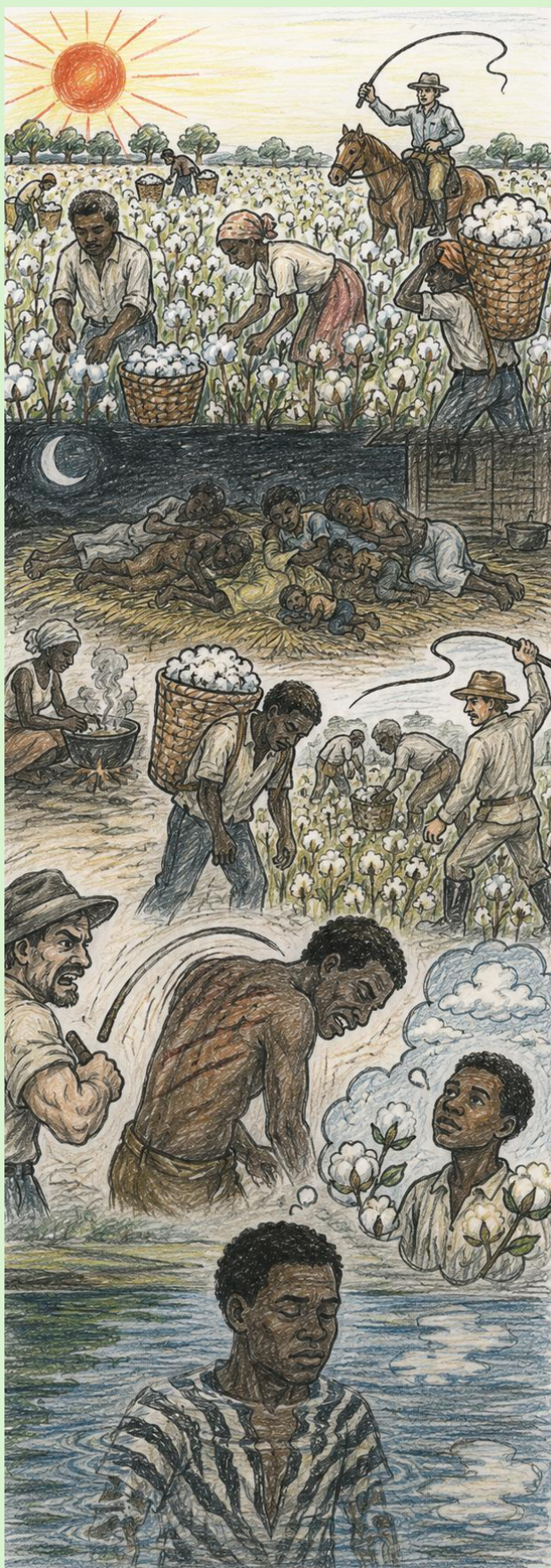
Srce mi začne hitreje biti,
besede se zapletajo,
občutki so močni.

Vihar divja, a ni zares,
le čustev poln je njegov ples.

Potem pa hitro štejem do tri,
vdiham počasi in zaprem oči.
Veter odide, malo se zjasni.

V meni spet nastane mir.
Nov dan, nova moč.
Vsak vihar enkrat mine.

Mateo Čuš, 9. c

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Črnska

Od zore do mraka,
od zore do mraka
je bombaž bel,
prebičan sem cel,
od zore do mraka
na polju delamo brez predaha,
vrečke nam šumijo,
vsem, ki delamo, zmanjkuje daha,
od zore do mraka
mame že za otroke skrbijo,
otroci pa se igrivo smeji
od zore do mraka,
od zore do mraka.

Ponoči, ponoči
že vsi smo brez moči,
samo slama od tal nas loči.
Vse družine skupaj na slami spi,
meni pa v glavi vrečke polne bombaža šumijo.
Ko zbudi nas sonce,
žene že perejo lonce,
možje pa spet delat na polje,
vsi hodimo brez prave volje.

Na polju, na polju pa biči bičajo,
belčevi poki se nikoli ne končajo.
Tiščimo se skupaj, da nam zmanjkuje zraka,
od zore do mraka,
od zore do mraka.

Smo bombaž iz neba brali?
Na nebu nam mali bombaži cveto.
Poglej v oblačno nebo,
vmes pa luknje, kot da smo oblake pobrali.

Pa enkrat pred odsevom v vodi sem postal,
o, kakor da sem zebra postal!
O, koliko bičevih črt imam,
samo ker včasih prepočasi delam.

Od zore do mraka,
od zore do mraka
še vedno delamo brez predaha,
od zore do mraka,
od zore do mraka.

O, kaj bi dal, da bi bila moja koža belcu enaka!

Maj Kolar, 9. c

BITI (NE)NAJBOLJŠI

Kako se počutiš, ko te navsezgodaj zjutraj zbudi budilka, zaveš se, da so za tabo dolge, lepe in edinstvene počitnice, pred tabo pa še zahtevno, dolgo in natrpano šolsko leto? V bistvu sploh ni tako slabo, ne, če si tega navajen in, tako kot jaz, odličnjak, ki je zelo dober v tenisu, na svojo precej polno dnevno rutino ponosen.

Torej prvi šolski dan osmega razreda – nič posebnega, pozdravim prijatelje, sledi pouk in po njem prav nič drugačen trening, kakor skoraj vsak dan v letu. Ko pridem domov, staršev že spet ni doma, kar ni zopet prav nič presenetljivega, zato se, kakor vedno, znajdem sam. In to tudi nikoli ni problem in ne bo.

Prav to sem mislil vse do nekega trenutka. Le nekaj mesecev po tem, bil je januar in želel sem se prijaviti na tekmovanje iz kemije, ko me je ustavila učiteljica z ne prav vsakdanjim pogledom. »Saj veš, da ne rabiš vedno vsega vedeti in biti najboljši,« se je glasil njen stavek. Oddal sem prijavnico in brez besed odšel. Ne vem, zakaj so me te besede tako pretresle, toda rekel sem si, da si z njimi ne bom belil glave. In si je tudi nisem.

Prišel sem domov in začel delati nalogo ter prepisovati snov, ki sem jo zamudil zaradi teniških turnirjev, ko me je klical Anže. Rekel je, da je zbolel, in me prosil, da sam naredim najino projektno nalogo iz zgodovine. Tako sem vse skupaj pustil in se je lotil. Skoraj sem jo že končal, ko sem moral na trening, po tem pa v posteljo.

Naslednji dan v šoli se je zgodilo prvič. Nisem vedel! Nisem naredil domače naloge ali si prepisal snovi in nisem nič vedel ali znal. To je bil najhujši dan v mojem življenju. Vsaj tako sem mislil. Tisti dan sem namreč končal projekt, šel na trening, nato pa do jutra prepisoval in si pomagal z internetom, skratka, naredil sem vse, da bi znal, da bi vedel brez pomoči drugih, toda naslednji dan sem bil tako utrujen, da se prav ničesar nisem spomnil, kaj šele naučil. Tako sem lahko doma šel še samo v posteljo in namesto da bi takoj zaspal, mi je v mislih zopet začelo odmevati: »Ne rabiš biti vedno najboljši, ne rabiš vsega vedeti ...,« jaz pa tega nisem razumel. Seveda, da moram biti najboljši in vse vedeti, vendar zakaj, zakaj sem si to želel, je bila le še ena stvar, ki je nisem vedel. Vendar se nočem in se ne bom kar tako predal.

Naslednji dan sem se zjutraj zbudil tri ure bolj zgodaj. Bil sem namreč naspan in trdno odločen, da bom vse skupaj izpeljal. Prav to mi je začelo uspevati, že pred poukom sem nadoknadil ter se naučil že skoraj vso zamujeno snov in prišel v šolo malo boljše volje, ki je kaj kmalu doživela velik preobrat. Zadnje dni sem namreč delal le na zamujeni snovi in čisto pozabil na spis, ki bi ga moral z že takratno zamudo oddati učiteljici, in na tekmovanje iz slovenščine, ki je bilo oddaljeno le še en dan.

Tako so se moji možgani lotili izgradnje opravičila za zamudo spisa, ki je delovalo presenetljivo dobro. Preostanek šolskega dne je bil spet povsem običajen, če ne štejemo slabe volje, ki se me

je neutrudljivo držala. Popoldan sem se moral torej lotiti spisa, ko pa je napočil čas za tekmovanje, me je klical Anže, saj je želel, da mu razložim projektno nalogo, ki sem jo napisal, da jo jutri predstaviva. Na žalost je učenje drugih zelo zamudno in še preden bi se lotil tekmovanja, sem moral biti na treningu. In ko sem že mislil, da mi v življenju ne bi moglo iti slabše, mi je odpovedala še sposobnost igranja tenisa. Iz treninga sem se vlekel kakor megla in kot mrtvec padel v posteljo. V glavi mi je vrelo, nisem vedel, kje bi se lotil reševanja problemov oziroma pri katerem problemu bi začel, tej nevednosti pa je sledila tema.

Zjutraj sem se odločil, da se bom vdal. Nisem vedel, enostavno nisem vedel, kaj storiti, delati ali misliti. Zato sem se odločil, da razvozlanje trdnih vozlov začnem tam, kjer se je vse začelo – pri učiteljici za kemijo. Ko sem prišel k njej, je izgledalo, kakor da me je pričakovala. »Torej, kje začeti?« sem se vprašal sam pri sebi. In začel sem s prošnjo o razlagi stavka, s katerim se je vse začelo.

Učiteljica je najprej besede počasi zlagala skupaj, kakor da bi se bala tistega, kar bo povedala, nato pa dejala: »Sama vem, da si zelo dober in nadarjen učenec, ki veliko obeta, pa vendar si na svoja ramena ne smeš naložiti več, kot zmoreš, saj lahko potem ostaneš brez vsega. To moraš imeti ves čas v mislih in začeti presojati stvari, ki se ti zdijo v življenju pomembnejše kot druge. Nihče namreč ne more biti najboljši v vsem in prav je, da kdaj česa ne vemo, saj v nasprotnem primeru življenje ne bi bilo tako polno, nepredvidljivo in vznemirljivo, kakor je, in prej kot ga takšnega vzljubiš, prej boš v njem začel uživati in se postavljati oviram naproti.«

Končala je in videl sem, zakaj je tako dolgo premišljevala. Sledila sta trenutek ali dva tišine, ravno prav, da sem našel odgovor na vprašanje, zakaj želim vse vedeti. Za razliko od učiteljice sem stavek izrekel takoj, ko mi je prišel na misel: »Le z vsevednostjo imam občutek, da me drugi ne samo opazijo, ampak tudi spoštujejo, in najpomembneje, tako spoštujem sam sebe in sem nase ponosen.«

Zavedel sem se, da mi učiteljica vozla ne more razvozlati, to moram narediti sam, ona mi je lahko samo pomagala najti začetek vrvi. In že vnaprej sem uvidel, da bo povedala, da ne rabim spoštovanja drugih, če sem sam ponosen nase, in to moram biti za prav vsak dosežek, pa če je še tako majhen.

Tistega dne se ni začelo le novo poglavje zgodbe, začel sem pisati novo knjigo. In moram povedati, da mi je ta zelo všeč. Še vedno sem več ali manj odličnjak in treniram tenis, vendar sem se odločil, da si bom začel jemati več prostega časa in se odpovedal tekmovanjem, ki mi ne pomenijo toliko. In ne samo to, tudi prijatelji mi pomagajo – ko manjkam, mi razložijo snov, in to precej bolje od interneta, seminarske naloge pa delamo samo še skupaj in tudi domače naloge gredo hitreje, če si malo pomagaš ali, kot bi rekli učitelji, »prešvingljaš«. In čeprav nisem najboljši in ne vem vsega, se imam lepo in uživam življenje.

Nika Dravec, 8. c

ČLOVEKOVE PRAVICE IN PRIHODNOST

Človekove pravice pripadajo vsakomur in so temelj mirne družbe. Ljudje smo si jih priborili v preteklosti in zapečatili 10. decembra z Deklaracijo o človekovih pravicah. Ampak to je preteklost. Vprašanje je, če jih spoštujemo še danes? In ali upoštevamo nasprotje, torej dolžnosti? Kako pa bo s pravicami in dolžnostmi v prihodnosti? Jih bo uničila umetna inteligenca (UI)?

Pravice dandanes

Pravice so neodtujljivi del našega dostojanstva. Deklaracija nam zagotavlja, da smo si pri pravicah enaki, ne glede na raso, barvo kože ali starost. Pri pravicah se ljudje delimo na dva dela: tisti, ki jih res spoštujejo in celo hočejo, da bi jih nekateri upoštevali, in na tiste, ki se jim zdijo samoumevne. Na žalost so pravice tistih, ki se jih zavedajo, večkrat tudi kršene. In še večja žalost je, da so po navadi kršene od tistih, ki se jim pravice zdijo samoumevne. Zato se včasih vprašam, zakaj so se sploh ljudje borili za pravice, če se jih polovica ne zaveda, polovica pa jih ima kršene. Odgovor je v peščici ljudi, ki jih cenijo in spoštujejo ter njihove pravice niso kršene.

Če imamo pravice, imamo tudi dolžnosti

Dolžnosti so temelj, da lahko vsak uživa svoje pravice varno in spoštljivo. Tako pravice kot dolžnosti pripadajo vsakomur. Tudi tu smo si različni. Imamo ljudi, ki pravice spoštujejo in opravljajo tudi dolžnosti. Tisti, ki jih ne, pa mislijo, da jih niti ne rabijo, saj jih pravice varujejo pred njimi. Na njihovo žalost sta pravica in dolžnost nasprotna pojma. Nekateri pa opravljajo dolžnosti, ampak so njihove pravice kršene.

Kje pa ima UI prste vmes?

Če pomislimo na hitro, se nam zdi, da UI nima neke posebne vloge pri pravicah. Če pa pomislimo globlje in pogledamo okoli sebe, lahko vidimo, da če jo vsi uporabljamo, tudi vpliva na vse. Ker se UI uči od praktično vseh uporabnikov, ne more ločiti, kateri so tisti, ki pravice kršijo, in kateri so tisti, ki jih spoštujejo. Tako je lahko UI tako pozitivna za širjenje pomena pravic in tudi negativna. Pozitivna je, ker lahko širi znanje o pravicah in dolžnostih na tiste, ki o njih ne vejo nič. Negativno pa vpliva zato, ker včasih ne širi samo dobrega znanja, ampak tudi tistega, ki se ga je naučila od slabših ljudi. Tako je lahko UI tudi kršiteljica človekovih pravic.

Ne moremo vedeti, kakšna bo prihodnost, lahko pa vemo, kakšno prihodnost bi radi imeli. In potem delamo na tem.

Maj Kolar, 9. c

LISTEK Z NAPOVEDJO PRIHODNOSTI

Ležim na strehi, gledam v nočno nebo. Premišljujem: Kaj če je prepozno? Kaj če se ne da ničesar spremeniti? Seveda sem toliko pri sebi, da vem, da se čas ne more odvrteti nazaj. Da sem storil, kar sem storil, in tega ne morem več popraviti (nimam čarobne palčke, ki bi to storila); da se je zgodilo, kar se je. Pa vendar – ali še lahko zaživim, ali še lahko kaj naredim, da bom dobil boljšo prihodnost? Mar naj le obupam nad življenjem? Kaj če sem, kar sem, in je vse že odločeno? Sem sprogramiran robot, ki ne služi nobenemu namenu in iz katerega ne bo nič? Lahko bi se samo vdal in končal s to nočno moro. Sedaj torej vstanem, stojim na robu strehe. Pred sabo imam dve poti. Ena je težka, dolga, strma in temna. Vodi za goro, kjer me lahko čakajo sonce in plaže ali pa neskončen prepad brez dna. Če pa se to že kje najde, na dnu zagotovo plavajo morski psi. Druga pot je kratka, takoj se konča. Nobenih ovir, nobene strmine ali teme, samo konec. Tudi prva pot se mora namreč nekje končati. Izbira je torej določena. Do konca prve je dolga in naporna pot. Pot, ki ne bo nujno poplačana. Do konca druge pa me loči samo en korak, en majhen premik in vsega je lahko konec.

Pred težkimi odločitvami je treba seveda še enkrat "predelati zgodbo". Torej če bi pred pol leta kdor koli rekel, da bom končal tukaj na tej strehi in razmišljal o samomoru, staremu jazu, popolnoma običajnem in povprečnem dečku, bi mu rekel, da se mu je zaradi igrice, interneta in vseh lažnih kazalcev prihodnosti skisalo in mora k zdravniku. Ampak tukaj sem in pravzaprav sploh ne vem, kje začeti. Komu lažem?! Natančno vem, kje začeti.

S prijatelji smo prvi dan šolskega leta po koncu pouka skupaj hodili iz šole. Ker smo se mimogrede ustavili v kitajski restavraciji, smo seveda skupaj odpirali listke, ki napovedujejo prihodnost, in še predobro se spomnim, kako smo se iz vsega, kar je pisalo, norčevali. Na mojem je pisalo: »Življenje se ti bo spremenilo.« Nič posebnega, vrgel sem ga v smeti in se nanj nisem kaj dosti oziral. Naslednji teden smo se v šoli pogovarjali o vpisovanju v srednje šole in sam sem že celo življenje vedel, da želim biti zdravnik. Dodelili so nam tudi liste za razmišljanje in nas obmetavali z informacijami. Po šoli sem šel po svojo mlajšo sestro Nežo, ki je hodila še v vrtec, in se me je, kot vedno, razveselila. Medtem ko je spraševala, kaj se bo zgodilo, če bo dobila sladoled in bo mama to izvedela, je mahala na vse strani in videl sem, da je danes zelo dobre volje. Nato pa se je na poti iz šole zgodil najhujši trenutek v mojem življenju. Pred prehodom za pešce sem se ustavil in zagovoril s svojimi prijatelji in v trenutku se je zaslišal glasen pok in zaviranje avtomobila. Ko sem videl Nežo, kako leži sredi ceste, me je oblila takšna groza, da se mi je zavrtelo. Od takrat se sploh več ne spomnim, kako se je "stvar" odvila. Naslednje, česar se zavedam, je oče, ki name kriči z besedami, ki bolijo bolj kot karkoli: »Anej, Neža je mrtva, a ne razumeš?« Nisem bil sposoben odreagirati. Samo razmišljal sem o preteklosti, spominih, predvsem pa o prihodnosti. O tem, ali jo sploh še lahko vidim. Ne vem, kaj se je dogajalo, kje sem bil ali kaj sem počel naslednja dva dni. Vem pa, da sem prebral list, ki smo ga dobili kot navdih za vpis v srednje šole, in si v glavi predvajal poved: »Vsak živi

svoje življenje. Kakšno bo, odločam sam.« S tem se naenkrat nisem strinjal. V glavo sem si vtepel, da ne morem več nadzorovati ali spremeniti življenja, da bom za vedno fant, zaradi katerega je umrla majhna punčka in da zaradi tega ni vreden reševati življenj kot zdravnik in da tudi več nima smisla.

Naslednji mesec nisem hodil v šolo, mama je cele dneve jokala, oče pa je svoj bes zlival name in na voznika "tistega" avtomobila, kar mi, če sem iskren, ni prišlo do živega. Nisem namreč vedel, kaj se dogaja, in še zdaj se (na srečo) ne spomnim, kakšne besede so letele name. Tako sem se nekega dne po dolgem razmisleku o tem, kako bi bilo, če bi me na to nesrečo kdo opozoril, preden se je zgodila, in po ureditvi zaključka, da o tem sploh nima smisla razmišljati, saj ni pravih ali napačnih odgovorov, naenkrat znašel pred vhodom v šolo. Moje noge so se kar same od sebe napotile proti učilnici in še predobro sem se zavedal pogledov, ki jim je bilo očitno v veliko veselje gledati, kako hudo mi je. Ne vem, koliko učencev je želelo z mano začeti pogovor ali izmenjati pozdrav, saj sem bil prisoten le fizično. Moja glava je bila v svetu opazovanja mojega najboljšega prijatelja Lijama, ki mu je pred tremi leti za rakom umrla mama in je bil zato po mojem mnenju edini človek, ki bi me lahko razumel. To je pokazal že s tem, ko me je pustil pri miru in poskušal (neuspešno) brez kakršnega koli nadlegovanja s pozdravi, pogledi in podobnimi stvarmi pozornost lačnih oči preusmeriti drugam.

To se je odvijalo danes zjutraj. Po šoli so me noge spet, kdo ve zakaj, pripeljale sem na to streho, kjer sem že celih sedem ur v miru razmišljal. Predelal sem torej vse trenutke mojega življenja, ki se mi zdijo pomembni. Na svoji rami sedaj občutim nežen prijem. Ne vleče me nazaj, ne potiska me naprej, dotika se me ravno toliko, da me prizemlji. Oseba komaj slišno reče: »Ne glej preteklosti, ne načrtuj prihodnosti, samo živi v tem trenutku, Anej. Živi zase in za Nežo ter vedi, da v tvojem življenju ni še zdaleč nič odločeno.« Zdaj se obrnem in za sabo vidim Lijamov obraz, ki me gleda z neopisljivim pogledom. »Pred seboj imaš dve poti in izbira je tvoja, vendar želim vedeti, da boš nanjo stopil brez kakršnega koli dvoma. Ne zato, ker se ti zdi, da si to zaslužiš, temveč ker si to resnično želiš.«

Tako so se glasile najodločnejše povedi, kar sem jih kdaj koli slišal, in od tega trenutka se vsak dan zbudim z odločnim odmevom v glavi, ki pravi: »Ne bom gledal preteklosti ali načrtoval prihodnosti, temveč samo živel in hodil po poti, ki jo tlakujem sam.« Vsekakor se Neže še vedno spominjam prav vsak dan in ji celo pišem pisemca, ker je Lijam rekel, da je tako vse skupaj lažje. In tudi z izbiro srednje šole načrtujem prihodnost, vendar je to po mojem mnenju povsem drugačna stvar. In ko stopim pred kitajsko restavracijo, od katere sem dobil listek o spremembi, se mi v glavi pojavi na stotine vprašanj. Vsa pa imajo (za zdaj) enak zaključek: »Na nekatere vprašanja ne moremo odgovoriti, na nekatere stvari ne moremo vplivati, zagotovo pa je veliko takšnih, na katere lahko, in za takšne bom dal vse od sebe.«

Nika Dravec, 8. c

ALI BI BILO DOBRO POZNATI SVOJO PRIHODNOST?

Jože: Hvala za vprašanja, Urh. Adijo!

Mark: Naslednja oseba.

Vpraševalec: Ali bi bilo dobro poznati svojo prihodnost?

Jože: Uff, to vprašanje je težko.

Mark: Ne, pa ni! Malo razmisli in boš videl, da ni težko.

Jože: Najprej se moram vprašati, kako lahko vidimo prihodnost?

Mark: Ja, ne vem. Je lahko naprava ali aplikacija? Kar koli od tega je lahko, saj smo znanstveno napredni in nam lahko uspe.

Jože: Ja, mogoče nam bo uspelo. Samo se mi zdi, da ne bo delovalo ali reklo resnice.

Vpraševalec: Imam še več vprašanj na to temo.

Mark: Kako vprašanje?

Vpraševalec: Če bi poznal svojo prihodnost, čemu bi uporabil napravo ali aplikacijo?

Jože: Ja, če bi lahko videl, bi pogledal, ali bi se mi zgodilo kaj slabega ali kaj dobrega. Če se bi mi kaj slabega zgodilo, bi skušal to popraviti.

Mark: Jaz bi tudi to naredil.

Sokrates: Če pogledaš v prihodnost in vidiš, da se ti bo nekaj slabega zgodilo in skušaš popraviti, bo to prihodnost vedela, ali ne?

Mark: Kdo te je sem pustil! Varnostniki! (*pridejo*) Odpeljite ga ven! (*ga odpeljejo*)

Jože: Čakaj, kako je prišel sem?

Mark: Ne vem. Še imaš vprašanja?

Vpraševalec: Da.

Mark: Potem pa daj.

Vpraševalec: Kaj bi sledilo, če bi videl, kako umreš?

Mark: Ja, izognil bi se stvarem, ki bi me ubile.

Jože: Tudi jaz.

Mark: Nehaj me ponavljati, Jože!

Jože: Ti si tudi to naredil!

Mark: Ne!

Jože: Ja!

Mark: Ne!

Jože: Ja!

Vpraševalec: Nehajta se kregati!

Mark in Jože: Oprosti.

Vpraševalec: Gremo dalje. Se vama zdi, da je naša prihodnost zapisana v zvezdah?

Jože: Jaz bi rekel ne.

Vpraševalec: Zakaj?

Jože: Zato ker, če gremo med zvezde, bomo umrli takoj, če pa bi bili malo stran od zvezd, pa še vedno ne bi videli prihodnosti, ampak če gledamo na Zemljo, bi videli preteklost.

Vpraševalec: Kaj pa vi, Mark?

Mark: Ne vem.

Jože: Bro, je rekel ne vem.

Mark: Utihni!

Vpraševalec: Vidva utihnita!

Mark in Jože: OK.

Vpraševalec: Se vama zdi, da lahko spremenita svojo usodo v prihodnosti?

Jože: Meni se zdi, da lahko spremenimo.

Mark: Meni se zdi, da ne gre.

Vpraševalec: Zakaj?

Mark: Zaradi tiste osebe, ki je tisto vprašanje dala?

Jože: Še kaj?

Vpraševalec: Da, še nekaj vprašanj.

Mark: Daj jih!

Vpraševalec: Se vama zdi, da vajino dejanje v preteklosti in sedanjosti vpliva na prihodnost?

Mark: Kako vprašanje je to?

Jože: Dejansko!

Mark: Tako veš, da bo odgovor da!

Jože: Ja!

(Spet pride Sokrates!)

Sokrates: Če pogledamo v prihodnost, a je še to vedno prihodnost ali postane sedanost?

Mark: Pa kako je spet tu? *(se obrne k Sokratesu)* Niso te varnostniki vrgli ven?

Sokrates: Vem, ampak sem najmočnejši. Če nisem zdaj na vrsti, se ne bo dobro končalo.

Jože: *(strah ga je)* Ummm... Ok. Samo, da se še pomenimo.

Mark: OK. Kako ti je ime?

Anže *(vpraševalec):* Anže mi je ime.

Jože: Hvala, Anže, da si naju spraševal.

Mark: Zelo sva ponosna, da si ravno naju spraševal.

Anže: Všeč mi je bilo, hvala za pogovor. Adijo!

Mark in Jože: Adijo!

Mark: No, kako vam je ime gospod?

Sokrates: Sokrates.

Jože: *(reče Marku)* Ja, skuhana sva!

Mark: *(reče Jožetu)* Vem.

Sokrates: Na prejšnjo temo še imam vprašanje.

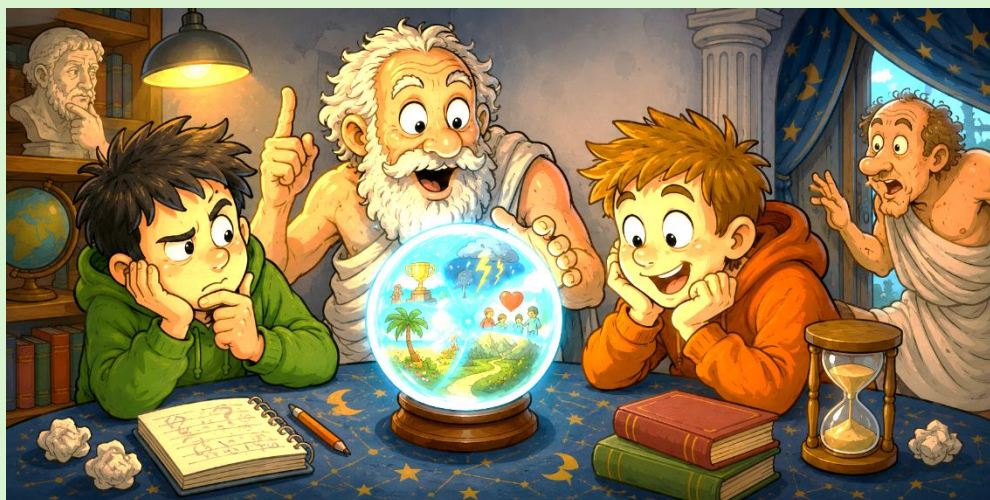
Jože: Kaj pa je?

Sokrates: Če bi gledali prihodnost, bi ta oseba bila mi ali druga oseba, ki se z nami igra?

Mark in Jože: Ne moreva več.

Bi prihodnost še imela svoj smisel, če bi jo poznali? Mogoče je bolje poznati sedanost.

Rok Barbarič, 8. c

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

PRISILNA "SELITEV"

Bila sem že napol budna in želela sem podati cel kup pripomb, a kaj, ko so bile zavese že odgrnjene, rjuha na tleh, veke odprte, pred njimi pa mama, ki mi je prišla že tako zgodaj tečnarit. Tako mi ni preostalo drugega, kakor da sem se oblekla, umila in odšla dol na zajtrk. Ko sem hodila, sem s stopnic zaslišala mamo, kako je pridigala očetu, da sem čisto "zmečkana", ker zvečer hodim pozno spat, in da bomo morali nekaj ukreniti, in tako naprej in tako naprej, čeprav sem sama vedela, da ni problem v popočitniškem zamiku začetka spanja, temveč v tem, da moram preveč hitro vstati. Kakor koli, prišla sem v kuhinjo in začela jesti svoj šolski zajtrk. To so bili, kakor vedno, kosmiči z mlekom.

Popolnoma vsakdanje sem z zajtrkom zavlačevala in vlekla na ušesa, kaj sta se pogovarjala starša. Najprej služba, potem politika (ta del je malo bolj glasen) in na koncu še nekaj, kar sta starša poimenovala vojno stanje. Sama nisem vedela, kaj to pomeni, le da sta o tem čez poletje začela že večkrat. Razlog, da do zdaj še nisem poslušala, so bile seveda počitnice, in ker jih je zdaj konec, sem malo našpičila ušesa. Torej, če povzamem, je sledilo nekaj besed, ki jih še nisem prav dobro razumela. Recimo nekakšen genocid, taborišča, tanki, orožarna, okupacija, vojna, domovina in tem besedam ni bilo konca. Iz pogovora sem razbrala le, da se nam ta "vojna" bliža. Zares me je zanimalo, kaj to pomeni. Morda kakšen novi zabaviščni park ali drugačen izraz za poplave ali mogoče kakšen poseben naliv ali oblika tornada. Na misel mi je prišlo čisto preveč idej, toda kako izbrati, katera je prava. Ko sem zaključila z obrokom, sem se odločila za tisto, ki je bila najbolj primerna. Torej je od tistega trenutka beseda vojna v mojem slovarčku pomenila čas za selitev. To pa zato, ker sta tudi o selitvi pogosto govorila in naj bi se ob začetku zime preselili, kar pomeni, da se je zares bližala. Ne bom rekla, da meni to ni bilo všeč, saj sem se veselila nove sobe in morda mi tam ne bo treba po pouku hoditi v varstvo in se bom lahko igrala, kadar bom želela. Skratka, selitve sem se veselila.

Torej sem pojedla zajtrk in se napotila proti vhodu, se obula in oblekla. Želela sem že zakričati in malo pregovarjati starša, da bi me kakor vedno pospremila, ko se je zgodilo. Začelo se je s pokom, ki mu jih je sledilo še mnogo. Nadaljevalo se je s kričanjem, pred odprtimi vrati se je prikazal dim ter prestrašeni in jokajoči ljudje, kakršnih še nisem videla. Oče je brez mojega klica prišel, me zgrabil v naročje in v trenutku sva se znašla pred našo kletjo, ki jo je mama že odpirala in spuščala lestev. Po njej je mama kar skočila, ujela še mene in me odnesla v kot. Kmalu se nama je pridružil še oče in začel tolažiti mamo, ki je jokala. Ta prizor je bil najbolj čuden od vseh, ki sem jih še doživela. V tistem trenutku se je zame namreč odprl nov svet. Toda o tem nisem imela časa razmišljati niti za trenutek. Padla sem v neusmiljen jok. Te solze brez konca niso tekle, ker sem morala v varstvo ali ker nisem dobila lizike ali ker sem morala čisto prehitro spat. Te solze so prišle zaradi strahu, neznanega, prišle so, ker so pač morale. Čeprav sta me oba starša tolažila in mi prigovarjala, da bo že vse v redu in da naj se pomirim, se solze

niso ustavile, dokler jih ni zmanjkalo in sem od utrujenosti zaspala. Ne vem, koliko časa sem spala, toda zbudila sem se v maminem naročju, in to me je kar nekako pomirilo. V tej kleti sem preživela še približno tri dni, sodeč po pogovorih staršev, čeprav se mi je zdelo, kot bi minil mesec. Že res, da smo imeli v kleti nekatere stare igrače in je bila kar zanimiva, pa tudi lačna in žejna nisem bila. Srečo sem imela tudi, da sem se ravno oblekla, tako da me tudi zeblo ni. Najbolj me je pa motilo, da nisem vedela, kaj se dogaja. Zame to ni bilo več smešno. Nisem vedela, kakšno igro se igramo in se je tudi nisem hotela igrati, a sem kljub temu morala. Oče se je po treh dneh končno odločil, da odidemo. Prišli smo torej ven in tekli in tekli. Mene je sicer na moje začudenje očka nesel, kljub temu da je vedno govoril, da moram hoditi sama. Ne vem, koliko časa smo hodili, saj sem v očkovem naročju zaspala. Toda ko sem se zbudila, smo bili v veliki gruči ljudi. Nekaj so kričali, vsak po svoje, in se prerivali naprej. Ker smo stali bolj pri robu, sem lahko spredaj videla ograje, ki so jih imeli pod nadzorom in pri tem očitno pazili, da ne gremo naprej. V naju z očetom so se ljudje ves čas zaletavali, kakor v vse druge, in to mi ni bilo všeč. Mene so v šoli in varstvu namreč vedno učili, da se tega ne sme, in zato tega nisem smela delati, oni pa so lahko. To me je strašno motilo in sem že hotela zajokati, ko so se spet zaslišali poki. Takrat me oče ni zgrabil in odnesel, temveč je padel na tla in jaz z njim. Čez oči se mi je zagrnila tema in ko sem se zbudila, sem bila v neke vrste bolnišnici, ob meni pa je sedela mama. Jokala je in me objela, kar mi je bilo sicer všeč, ampak še manj jasno od vsega, kar se je zgodilo v zadnjih dneh. Zakaj joka mama, ko pa sem jaz tista, ki mora prenašati tečne zdravnike, jih ubogati, hkrati pa me še strašno boli glava. Skratka, minila sta kakšna dva običajna dneva v bolnišnici, glava in vse ostalo me je nehalo boleti in mama je rekla, da lahko sedaj greva. Torej sem mislila, da to pač pomeni selitev. Ta hoja in postavljanje v kleti, saj so vendar vsi govorili, da je selitev naporna. In res, z mamico sva prišli v neko novo stanovanje, ki je imelo kuhinjo, kopalnico in več sob. V njem so že bili ljudje, kar me pač ni motilo. Ljudje pomenijo prijatelje, in ti so mi všeč. Zanimalo me je še samo, kje je očka, in mama je to očitno razumela. Nekam žalostno se je usedla na najino novo posteljo in na robu solz rekla, da je očka odšel. Zanimalo me je, kdaj bo nazaj, in rekla je, da ga ne bo. Tega nisem razumela. Prav tako nisem razumela, zakaj bi me očka zapustil, vendar to ni važno. Ni bilo važno, ker sem dojela, da se ne glede na to, kaj bom rekla ali koliko bom jokala, ne bo vrnil. In po nekaj letih ljudje rečejo, da vojne ni več, da je sedaj mir. Vendar ni res. V mojem srcu bo namreč vedno ostala vojna in tu bo za vedno ostala selitev – selitev, pri kateri ljudje okoli mene pričakujejo, da sprejem nov dom. Toda to zame nikoli ne bo dom. Ko sem rekla, da se selitve in novega doma veselim, sem mislila resno in še zmeraj bi se ga. Dom je namreč, kjer je družina, in tam je vedno lepo. In to je dobro vedel tudi Tinček, ki je, prav tako kot jaz, stvari in svet dojemal drugače kot odrasli. Le, da on ni izgubil očeta – vrnil se je.

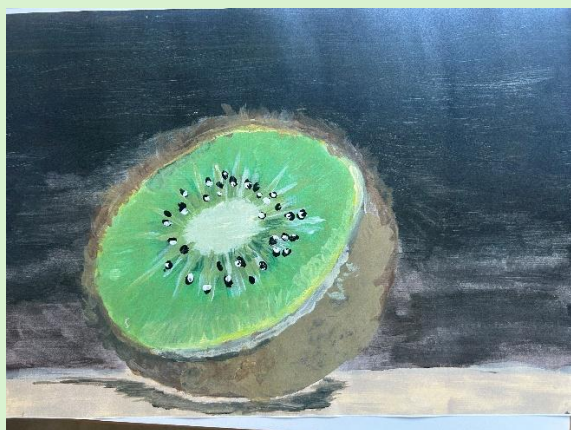
Nika Dravec, 8. c

Ula Škrabl, 8. c

Tajda Pušnik, 8. c

Lara Kondić, 8. b

Lara Kondić, 8. b

Nina Fic, 8. a

VSI VIDIMO SVET Z DRUGAČNIMI OČMI

Vsak posameznik vidi svet z drugimi očmi. Na primer psi vidijo bolj rdeče kot mi in veliko bolj zamegljeno. Ampak ko mislimo, da vidimo nekaj z 'drugačnimi očmi', ne mislimo samo dejanske slike, marveč tudi razumevanje sveta z drugačnimi pogledi nanj.

JAZ IN MOJI SOVRSTNIKI

Začel bom s tem, kako jaz vidim svet. Vidim ga kot priložnost za razvoj, kako bo oblikovana moja prihodnost. Stvari gledam tudi bolj preprosto kot odrasli. Na primer, šolo vidim kot ustanovo, ki mi bo omogočila boljšo prihodnost ter mi dala možnost za poklic. Če dobim slabo oceno, pa postane ta pogled bolj pesimističen; na primer, kot da so ocene brezvezne, da jih sploh ne rabimo. Kakšne preveč zakomplicirane stvari si hočem poenostaviti, če pa se jih ne da, pa se nad njimi pritožujem, na primer: Zakaj mora imeti angleščina 12 časov? Rad bi, da bi jih imela samo 5, saj so si med seboj preveč podobni, ampak preprosto ne gre. Zato se lahko samo pritožujem. Podoben pogled na svet imajo tudi moji vrstniki. Vsak ima seveda svoj pogled, saj smo si med seboj različni, a še vedno imamo isto osnovo: da svet vidimo preprost, ne preveč in ne premalo.

MLAJŠI

Mlajši otroci vidijo svet še bolj preprost. Na primer, Tinček ni imel skrbi, ni videl neke sovražnosti, ni videl razloga, zakaj bi moral nekatere stvari skrivati, če je svet tako prijazen, in ni poznal posledic svojih dejanj. Mislil je, da dela dobro, zato ni pomislil, da bodo posledice hude. Tinčkov pogled je še vedno podoben tudi otrokom dandanes, ki so njegove starosti. Mogoče današnji otroci vidijo svet prav tako 'brezskrbno', saj jih ima večina telefone, ki svet še bolj omilijo z različnimi pootročenimi igricami in videoposnetki, zaradi katerih se zdi vse lepše, kot v resnici je.

STARŠI

Nasprotje pa so naši starši. Oni svet vidijo skozi oči odgovornosti, torej veliko bolj resneje in tudi kot nevarnost za svoje otroke. Na primer, vojne vidijo (sploh starši mlajših otrok) kot nekaj, s čimer se njihov otrok ne sme soočiti, niti na televiziji. Zato so mlajši tudi pogosto zaviti v 'vato' svojih staršev, tako tudi ne vidijo sveta kot nevarnost zase, zato lahko raziskujejo in se učijo.

STARI STARŠI

Še bolj zaščitniška oblika staršev so stari starši. Oni hočejo svoje vnuke zaviti v še večjo 'vato', saj jih hočejo zaščititi tudi pred svojimi otroki (starši vnukov). Na primer, starši svojega otroka skregajo, zakaj je naredil kaj narobe, in ga s tem podučijo, kaj je prav in kaj ni, ampak stari starši pogosto rečejo: »Saj je še mlad, kako bi to vedel.« Stari starši pa vidijo svet kot grožnjo za vse, ampak jih je veliko bolj strah v primerjavi z mlajšimi od njih, saj ne morejo kaj veliko ukrepati, ker so že stari.

ZAKLJUČEK

Tako imamo vsi različne poglede na različne situacije. Ampak svet bi bil preveč enoličen, če bi bili vsi resni ali neresni. Pomembno pa je, da se eni učimo od drugih, da druge poglede razumemo in jih spoštujemo. Samo tako bo svet lepši, če bomo nanj gledali s svojimi in ne tujimi očmi.

Maj Kolar, 9. c

Kako jaz vidim svet

Jaz vidim to, kar svet prinese ali noče narediti. Vidim svet verjetno drugače kot ostali. V trgovini vidim, kaj imajo na policah, ljudi in ostale stvari. V restavraciji vidim družine, kako jedo, v parku vidim pse, na igrišču vidim otroke. Edino česa pa ne vidim, je, da v parku ni mačk, v restavraciji včasih ni otrok, na igrišču ni dedkov in babic.

Vsi na svetu vidimo, kako se vsak trenutek svet spremeni. Mogoče bo kdo šel na sprehod v park z mačko, mogoče bo dedek na igrišču tisti dan. In to je čudo sveta. Vsako sekundo se lahko nekaj spremeni – lahko je slabo ali dobro. Lahko pa je tudi tako majhno, da skoraj ne opaziš. En trenutek lahko smučaš, drug pa si lahko na vozičku do konca življenja. Toda to je del življenja. Če se ne bi zgodilo, svet ne bi bil tako oblikovan. Okoli vsake osebe se dogaja nekaj.

Jaka Urbas, 8. a

Pred seboj vidim ...

Pred seboj vidim svetlo prihodnost, dobre ocene in uspeh pri športu. Obiskujem OŠ Miklavž na Dravskem polju. Pot iz šole mi pokaže, kako raznolik je svet. Nekateri ljudje počnejo stvari, ki so v Republiki Sloveniji prepovedane, drugi pa poskušajo izboljšati svoje življenje in prihodnost. Ne treningu vidim, da so nekateri prepričani, da bodo postali nekaj velikega. V gozdu vidim onesnažena tla, v trgovini pa vidim starše, ki kupujejo hrano za svoje otroke. V kinu vidim filme, ki prikazujejo zgodbe po resničnih dogodkih. V bolnicah vidim ljudi, ki so v slabem stanju, po televiziji pa vidim, kako si ljudje namerno škodujejo. Na telefonu vidim tudi neprimerne vsebine. Te stvari vidim vsak dan in me žalostijo. Okoli mene se dogaja dosti stvari. Nekdo drug vidi svet popolnoma drugače. Moji učitelji, starši, vrstniki vidijo svet bolj resen, manj resen, nevaren. Odvisno je od posameznika.

Patrik Husar, 8. b

Kaj vidim pred sabo ...

Pred sabo vidim kup onesnaževanja in ljudi, ki mečejo smeti v naravo. Ko pa grem v šolo, vidim ljudi, ki so nesramni, nimajo dobrega vonja. Ko grem na trening, pa vidim dosti 'fighterjev' in vsi so oblečeni v črno. V gozdu vidim spet samo onesnaženje, skoraj nič narave. Skoraj v vsak gozd je že človek posegel. Po televiziji vidim dosti zanimivih in uporabnih stvari. Svet pa se mi ne zdi več zdrav, saj je več onesnaževanja kot pa same narave. Ljudje smo res postali nesramni do narave. To se mi ne zdi prav!

Jaz mislim, da so ti 'fighterji', ki so oblečeni v črno, prizadeti, sicer ne vem, kaj jih je prizadelo, toda po moje kakšna punca, šola ali mogoče tudi starši. Toda bistvo vsega je, da ta onesnažen svet ne bo nikamor pripeljal, razen na slabše. Mislim, da bi na naši šoli morali organizirati en

dan, da bi šli naokoli po našem kraju in pobirali smeti za drugimi, da bi se vsaj 1 % sveta bolje počutil. Mislim tudi, da je za ta svet preveč kriminala in vojn, saj vse novice govorijo samo o tem, na primer o umorih, vojnah, zastrupitvah. Človek sploh ni več varen, kamor koli gre. Tudi droge so se zelo začele širiti. Vsak teden je nekaj novih in zato ljudje nismo več varni. Rabili bi malo več varnosti, ker se sami ne moremo varovati. Tudi ljudje nismo več normalni, na primer, ko se samo 'malo skregata' predsednika dveh držav, pa je že vojna. Ljudje res ne moremo biti malo bolj potrpežljivi in nenasilni? Morali bi se skušati tudi pogovoriti na lep način. Res se mora ves svet malo skupaj spraviti, ker tako več ne more iti naprej.

Vito Rihtar, 8. b

Sodobni svet

V svetu smo poleg lepih stvari v življenju obdani tudi z negativnimi. Nekatere so posledica človekovih dejanj, lahko pa se čez čas ustvarijo same. Te stvari vzamemo preveč neresno, nič ne ukrepamo. Če so lahko naši predniki živeli bolj čisto, zdravo in okolju prijazno življenje, bi lahko uspelo tudi nam. Že v svojem dnevu bi lahko veliko spremenili in premislili, ali bo naše dejanje, ki ga bomo storili, vplivalo na našo prihodnost.

V tem primeru so lahko to tudi ekrani oziroma telefoni. Dandanes je to stvar, ki jo vidimo zelo pogosto, kamor koli se obrnemo. Lahko so nam v pomoč in mislim, da je tehnologija celo pomembna, če jo pravilno uporabljamo. Če česa ne razumemo, se lahko obrnemo na splet, pa tudi lažje ohranjamo stik z znanci in prijatelji.

Čeprav je tehnologija lahko še tako pomembna in koristna, pa tudi vpliva na nas in na naš stil življenja. Na pločnikih ljudje (pa ne samo otroci) gledajo v telefon, namesto da bi pozdravili. Tudi ko vstopimo v gostilno, so v družinah vsak na svoji napravi, namesto da bi preživeli čas skupaj. To je dokaz, da nas tehnologija tudi oddaljuje. Tudi name vpliva kot na vse ostale. Včasih, ko ne vem več, kaj bi v dnevu počela, se odpravim gledat telefon. Mnenja sem, da se to pojavlja zaradi vplivnežev na spletu, ki vzamejo preživljanje časa na telefonu za samoumevno, vsakodnevno stvar.

Elektronika bo vplivala tudi na prihodnost. Svet postaja vedno bolj napreden. Če bi življenje par desetletij v preteklosti primerjali s sedanostjo, bi videli, da se naprednost tehnologije hitro razvija. Ljudje bodo vedno bolj odvisni od elektronike in posledično bo več potekalo na daljavo. Množično tega ne moremo spremeniti, saj se bo tehnologija razvijala v vsakem primeru. Vsak pa lahko zase premisli, kako lahko na pozitiven način izkoristimo elektroniko in zmanjšamo uporabo telefona.

Tehnologija je res lahko koristna. Ko pa se poglobimo v razmišljanje še zase, ugotovimo napake pri uporabi, ki nam lahko na dolgi rok vplivajo na življenje.

Zoja Žvajkar, 9. a

Kaj vidim – razmišljanje

Sem najstnik. Pred sabo vidim veliko ljudi, ki so nesramni in zlobni. Na poti iz šole, ko grem peš, opazam tudi ljudi, ki onesnažujejo okolje, in tiste, ki kadijo. Vidim pa tudi nekatere normalne in prijazne. Pot domov me vodi mimo gozda – tam opazim ptice, ki pojejo, in lepo naravo. Ko pridem domov, gledam televizijo in na njej vidim veliko zanimivih dogodkov.

V soboto sem bil v kinu in sem videl prvošolce, ki so gledali grozljivke. To sem opazil že prej in menim, da to ni dobro. Ko otroci gledajo strašne filme in igrajo strelske igrice, lahko postanejo nasilni. Zaradi tega se po svetu dogajajo tudi streljanja po šolah. Ko taki otroci odrastejo, so pogosto že nasilni – in potem se dogajajo stvari, kot je ta, ko je 20-letni fant pretepel moškega.

Vidim tudi otroke, ki kadijo, in mnogi med njimi bodo kasneje morda zboleli za pljučno boleznijo. Opazim razvajene otroke, ki mečejo stran hrano, medtem ko nekateri otroci, na primer v Afriki, nimajo ne hrane ne vode. Nekateri otroci so zelo nesramni do svojih starih staršev, kar me moti, saj se ne zavedajo, da z njimi nimajo več veliko časa.

Ko vidim velike požare, vem, da je pogosto krivo onesnaževanje. Ko ljudje mečejo cigarete skozi okna, lahko zažgejo list, ogenj pa se hitro razširi. Svet propada zaradi onesnaževanja, neodgovornih otrok in staršev, ki nimajo časa za vzgojo svojih otrok. Starši, ki jih ni doma, pogosto sploh ne vedo, kaj njihovi otroci počnejo. Takšni otroci so običajno problematični in znajo dobro lagati staršem – nekaj takih poznam tudi sam. V šoli so po uspehu pogosto slabši, motijo pouk in počnejo neprimerne stvari. Starši jih pa kljub temu vidijo kot pridne. Če pride do težav ali konfliktov, iščejo krivdo v drugih, ne v svojem otroku.

Ko se vozim na trening, vidim ljudi, ki se vračajo iz službe. Zaradi tega je veliko prometa in porabim veliko časa, da pridem do šole. Okoli mene se dogaja toliko stvari, da včasih sploh ne vem, na kaj naj se osredotočim. Mislim, da se tudi drugi ljudje okoli mene strinjajo, da je svet postal prehitro in zmeden. Moji starši menijo, da se premalo učim in da sem preveč na telefonu. Mislim, da je to zato, ker svet in mene vidijo drugače, kot ga vidim sam. Enako verjamem, da svet drugače vidijo tudi učitelji in prijatelji.

Moj brat je v bolnišnici. Ko ga obiščem, vidim veliko bolnih ljudi, za katere ne vem, ali bodo preživeli. Zelo me skrbi zanje.

Kot sem že omenil, sem kot najstnik veliko na telefonu, kjer vidim veliko smešnic pa tudi kaj pametnega. Se pa prek televizije in interneta tudi veliko naučim in vidim, da svet propada. Zdi se mi, da predvsem zaradi vojn, kot sta genocid v Palestini in vojna v Ukrajini. V teh vojnah ubijajo nedolžne ljudi – otroke, ženske in moške. Mnogi bežijo iz svojih držav, kar me zelo žalosti. Tega ne želim nikomur in upam, da se vse to čim prej konča. Če bi lahko, bi jim z veseljem pomagal.

Na televiziji vidim tudi novice o samomorih, umorih in streljanjih po šolah. Zaradi tega je mnoge ljudi strah. Vse to kaže, da svet ni več normalen.

Upam, da se svet čim prej popravi.

Imran Suljić, 8. b

Moje razmišljanje

Pred sabo vidim učilnico – no, vsaj del nje – in vrata, ki vodijo ven. Ko grem iz šole, vidim promet, hiše ob ulicah in smeti. Vidim trgovino in park, ki je v tem času poln otrok. Na trening se vozim z avtom, peljem se skozi gozd in po avtocesti, dokler ne prispem v mesto, polno ljudi. Ker je trening blizu predela s tovarnami, so vidne tudi smeti.

V gozdu vidim drevesa, poti in redko kdaj kašno žival, kot so zajci, veverice. Opazne so tudi male talne živali. Vidim tudi ptice. Ko pa grem v trgovino, vidim, različne izdelke, ljudi, police, ki so napolnjene z izdelki. Vidim tudi uslužbenke, ki zlagajo stvari na police in delajo na blagajni. V kinu vidim dvorano, polno ljudi. Gledam tudi platno, na katerem se predvaja film. V bolnici pa vidim čakalnico, polno ljudi, ki že dolgo v bolečinah čakajo, da pridejo na vrsto. Vidim tudi zdravnike, ki jih je premalo, da bi lahko vse hitro oskrbeli.

Vsakodnevno vidim po televiziji poročila, kjer vedno razpravljajo o politiki in vojnah. Če pa je kaj bolj zanimivega, pa si pogledam kakšen film. Ko pa sem na telefonu, pa vidim različne objave, igre in podobno.

Vse skupaj vidim drugače kot odrasli, saj sem v tem razmišljanju poudaril takšne stvari, ki jih odrasli ne bi. Svet vidim kot prostor, kjer ni glaven človek, temveč narava, ki je brez onesnaževanja in brez vojn. Vsi ljudje so si enaki in vsi imajo pravico do hrane in pijače. Okoli sebe vidim druge učence, ki prav tako pišejo svoje razmišljanje, in učiteljico, ki sedi za svojo mizo.

Drugi vidijo svet drugače kot jaz. Tudi predstavljajo si ga drugače.

Moji vrstniki na to gledajo verjetno podobno, saj smo isto stari, se družimo. Pa vseeno najbrž ne vidijo povsem enako kot jaz. Verjetno imajo tudi podoben odnos do stvari okoli nas.

Pri mojih starših pa je drugače. Vse stvari jemljejo resnejše kot mi, saj že dlje živijo, so že vsega navajeni, so starejši od nas. Učitelji pa verjetno podobno, saj je to le njihova služba, saj so mogoče tudi sami starši. Toda pri pouku je najbrž drugače, saj morajo v šoli razlagati vedno snov in zahtevajo, da se vse naučimo.

Stari starši so že spet druga zgodba, saj so že veliko doživeli, so starejši in jim je vse bolj znano kot nam. Vedo, kaj se je že vse dogajalo po svetu po teh vseh letih. Vse so že v okolici videli. Meni se zdi, da svet vidijo tudi malo bolj naveličano. Verjetno so naveličani tudi za to, ker so čez vsa leta opazovali svet, ki se je skozi čas zelo spreminjal.

Meni se zdi, da ne glede, kaj in kdo si, razmišljaš po svoje.

Gal Draškovič, 8. c

ZGODBE PO SHAKESPEARU

»Ne vem, kako z imenom naj izdam, kdo sem: svoje ime, svetnica, sam mrzim, ker je sovražnik tvoj. Da ga imam napisanega, pa bi ga raztrgal.«

William Shakespeare je bil pisec tragedij in komedij. Njegovi najbolj znani deli sta Romeo in Julija ter Hamlet. Romeo in Julija je tragedija o ljubezni med Romeom in Julijo, ki ne more steči zaradi spora med družinama Capulet in Monteg. Kljub njunima različnima priimkoma pa se Romeo in Julija še vedno ljubita.

V zgornjem citatu je razvidno, da sta ugotovila priimka drug drugega in vesta, da sta jima v napoto. Romeo izpove svojo ljubezen do Julije tako, da ji pove, da bi si (če bi si lahko) spremenil priimek samo zato, da bi lahko bila srečno zaljubljena. Zakaj mora biti ovira med tako povezanimi človekoma priimek? Čez celo zgodbo se vidi, da jima je ljubezen veliko pomembnejša kot družina in da bi se družinama zaradi ljubezni celo odpovedala. Mislim, da sta ravnala prav s tem, ko sta si tako izpovedala ljubezen, saj sta se res strastno zaljubila in bi bilo nesmiselno odpovedati se ljubezni zaradi nekega spora med družinama, v katerega sploh nista bila vpletena. V taki situaciji bi ravnal enako, saj če je bila ljubezen tako strastna, ne bi bilo ovire, ki je ne bi preskočil zanjo.

Romeo in Julija pa nista edini osebi, ki sta krivi za tragičen razplet zgodbe. Imamo še na primer Tybalta, zelo vročerknega, sovražnega, maščevalnega in nasilnega Julijinega bratranca. Zaradi Tybaltove sovražnosti in maščevalnosti do Montegov je moral Mercutio umreti. (Tudi zaradi Mercutiove vročerknosti se je moral spopasti z njim.) Ker je Tybalt ubil Mercutio, je tudi Romeo zaradi maščevalnosti ubil Tybalta. Če Tybalt ne bi bil vročerkven in ne bi ubil Mercutio, tudi Romeo ne bi ubil Tybalta in nikoli ne bi bil izgnan iz Verone.

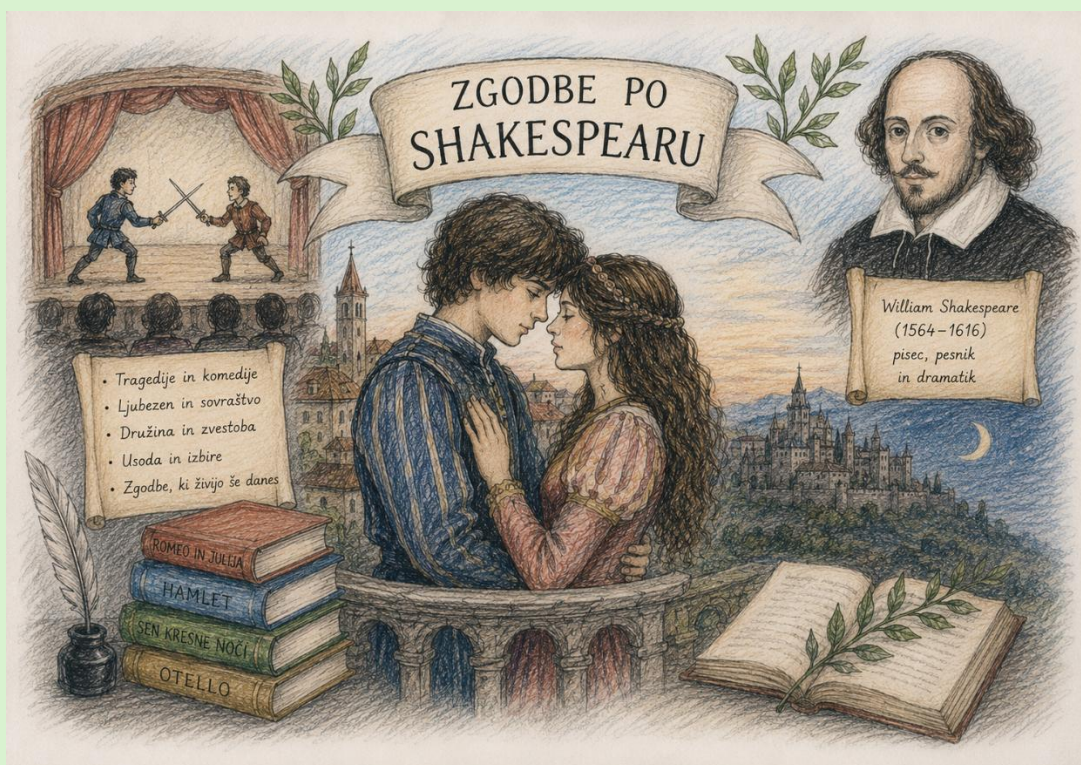
Veliko vlogo je imel tudi grof Paris, ki bi se moral poročiti z Julijo. Če se ne bi hotel poročiti z njo in poroka ne bi bila naznanjena, Juliji ne bi bilo treba spiti napoja, saj bi lahko Lorenzo povedal, da se je Julija že poročila, in vse bi steklo mirno. (K poroki je bil sokriv tudi Julijin oče, saj jo je silil vanjo, ampak če bi jo Paris zavrnil, do poroke prav tako ne bi prišlo.)

Za pomembno stransko osebo se izkaže tudi menih Lorenzo. Je dobrosrčen, dobronameren, a tudi lahkomiseln, saj je mislil, da bodo vsi njegovi dobronamerni načrti potekali gladko, a na žalost niso. Če bi na primer pomislil, da se slabe novice širijo hitreje kot dobre, bi se lahko odločil za bolj premišljen načrt in tako preprečil tragičen konec zgodbe. Zato je za razplet deloma sokriv, vendar nenamerno. Lahko bi se zgodilo, da lekarnar ne bi prodal strupa ali da napoj ne bi deloval. Lahko bi se tudi Paris bojeval dlje in bi oba videla Julijo, kako se zbudi.

Podobna tragedija kot Romeo in Julija je tudi Hamlet. Tragična je zato, ker propade tudi glavni junak zgodbe. Propadejo tudi stranske osebe, ki so bile nehote vpletene, na primer Ofelija ali Laert. Laert je postal vpleten zaradi smrti Ofelije, ki je umrla zaradi blaznosti, ki jo je povzročil Hamlet. Tako je bil Laert povsem nehote vpleten. (Lahko pa svoje sestre ne bi ljubil tako zelo in ne bi skočil v grob za njo.) Nato je Hamleta pozval na prijateljski dvoboj. Toda zaradi Klavdija, ki mu je dal zastrupljen meč, in zaradi Hamleta, ki je meča zamenjal, je moral tudi

sam umreti. Bil je preveč lahkomišeln (podobno kot Lorenzo) in mislil, da bo dvoboj zmagal. Tako je postal žrtev lastne zahrbtnosti.

Maj Kolar, 9. c

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Srečni otroci

Srečen otrok ni samo tisti,
ki za računalnikom sedi in na prijatelje misli.
Srečen otrok je tisti,
ki z ljubeznijo obdan je vse dni.

Sreča za vsakega nekaj drugega pomeni,
za nekoga že to, da nima bolezni.
Nekdo je srečen, ko pred telefonom ždi,
nekdo pa takrat, ko se ne prelija kri.
Otroci po svetu več let v vojni ujeti so,
te osreči že to, da kruh dobijo.

Nekateri srečo drugim podarjajo,
nekateri pa jo celo ustvarjajo.
Ampak na koncu dneva je pomembno le to,
da vsi otroci srečni smo.

Maj Kolar, 9. c

Vir slike: ustvarjeno s pomočjo ChatGPT

Lina Grajfoner, 6. c